

TAM GÜVENCE

“Full Assurance”

YAZAN

HARRY A. IRONSIDE

www.muhammadanism.org
January 22, 2008
Turkish

İÇİNDEKİLER

Giriş	Sayfa	2
Bölüm 1		
1. Güvence Elde Etmek İçin Sarf Edilen Çabalar	Sayfa	4
2. Sonsuz Güven	Sayfa	7
3. Bol Bol Sağlanan Güven	Sayfa	12
4. İmanın Verdiği Tam Güvence	Sayfa	18
5. Anlayışın Verdiği Tam Güvence	Sayfa	23
6. Umudun Sağladığı Tam Güvence	Sayfa	28
7. Bütün İnsanlara Tam Güvence	Sayfa	33
8. Yüreğin Sahip olduğu Güvence	Sayfa	38
Bölüm 2		
9. Tam Güvenceye Engel Olan Bazı Sorunlar	Sayfa	44
10. Son Öğütler	Sayfa	64

GİRİŞ

Bu kitabı yazarken, aklımda tek bir amaç vardı. Bu amacın ne olduğunu burada hemen belirtmek isterim: “Ruhu sıkıntı içinde olan herkese, Tanrı’da sürekli huzur bulabileceğini bildirmek.” Bu kitabı yazarken hitap ettiğim kitle, Kutsal Kitap’ın tanrısal bir esin aracılığıyla yazıldığına inanan ve Mesih İsa’nın tek kurtuluş olduğunu bilen, ama daha “mükemmel bir güvenin sağladığı esenliği” tatmamış olan kişilerdir . Sözümlü ettiğim kitleye dahil olan bu kişiler Tanrı’yı tanımak isteseler bile, zihinlerindeki karışıklık nedeniyle şaşkınlığa uğramışlardır. Örneğin, Bünyan’ın ‘Yolcunun Öyküsü’ adlı kitabında, Sina Dağı’nın uçurumlarının altında duran, kaşları çatılmış bir araştırmacı gibi.

Sonuç olarak, Kutsal Kitap’ın gerçek ya da doğru olduğuna dair hiç bir kanıt verilmemiştir, çünkü hem yazar, hem okurlar, Kutsal Kitap’ın doğru olduğu gerçeğini zaten kabul etmişlerdir. Bu konuda kuşkuya düşmüş olan kişiler başka kaynaklardan yeterli yardım alabilirler. Kutsal Kitap’ın doğruluğu konusunda yazılmış olan çok sayıda kitap mevcuttur. Kutsal Kitap’ın içeriğinin gerçekliği ve Tanrısal Hükümü konusunda tartışılmayacak derecede sağlam kanıtlar veren, güvenilir Hıristiyan edebiyatçıların sayısı da oldukça fazladır. O zaman bu konu ile ilgili sorunun kaynağı nedir? Sorun, bu konuda bir güçlük yaşadıklarını kabul eden insanların bir çoğunun—araştırmaları için önlerine çeşitli fırsatlar konmasına rağmen—konuyu kendi başlarına araştırmaktan aciz olmalarından kaynaklanır. Bu okuduğunuz kitap, gerçeği ciddi bir şekilde arayan kişiler için yazıldı.

Tanrı, Kutsal Ruh’u aracılığıyla, bana Kutsal Kitap’ın içeriğindeki esenliği gösterene kadar, ben de aylar boyunca büyük bir kargaşanın içindeydim ve pek çok kuşkuya sahiptim. Bu kargaşa ve kuşkuları daha önceki yıllarda da yaşamıştım, ama bu kitabı yazarken, o günlerde içinde bulunduğum ruhsal çatışma ile tekrar karşılaştım. Ama yine de ruhum yalnızca Mesih ile birlikte olduğu zamanlarda bulduğum o sevinci ve Tanrı’da sahip olduğum kalıcı ve rahatsız edilemeyen esenliği sanki dün almış kadar iyi hatırlıyorum.

Bulutlar arada sırada gökyüzünü kapatabilirler. Acılar ve zorluklar bazen ruhumu deneyebilirler. Yüreğimdiki çürüklüklerin farkına varmak beni utandırabilir ve tövbeye yönlendirebilir . Ancak Tanrı’da hissettiğim huzur değişmez, çünkü bu huzur benim yaşadıklarımın ya da bir anlık düşüncelerimden kaynaklanan bir huzur değildir. Bu huzurun kaynağı, Mesih’in sağladığı kurtuluş, ve Kutsal Kitap’ın verdiği tanıklıktır; nitekim şöyle yazılmıştır: “Ya RAB, Sözümlü göklerde sonsuza dek duruyor.” (Mezmurlar 119:89)

BÖLÜM BİR

1. GÜVENCE ELDE ETMEK İÇİN SARF EDİLEN ÇABALAR

Yaklaşık 50 yıldır sürdürdüğüm hizmet boyunca, bir çok kişiyi Mesih'e getirmenin sevincini yaşadım. Zihin karıştıran ve tam güvence elde etmeye karşı çıkan en büyük engeller olan soruların, her ne kadar farklı şekillerde ifade edilseler de, aslında birbirlerine çok benzediklerini anladım. Böylece bu küçük kitapta, binlerce insanın ruhundaki en basit ihtiyaçları karşılamak için gerekli olan gerçeklerin benim bildiğim kadarını yazmaya çalışıyorum.

Genç doktorların, çeşitli hastalarını tedavi etmek için yeni çıkan bir çok ilacı kullandıklarını duymuştum. Ama kişisel bilgileri ve deneyimleri geliştikçe, daha az tedavi etme gücüne sahip olan ilacı bir kenara bırakırlar ve gerçekten tedavi edebilen ilaçlar üzerinde yoğunlaşırlar.

Ruhun hekimi de muhtemelen genç doktorlarınkine benzer bir süreçten geçer. Daha önce yaptığı hekimliği sırasındaki Müjde duyurularında monoton bir benzerlik oluşmaya başlasa da, zaman içinde RAB'bimiz İsa'nın elçilerinin işine devam eden bir hekim olacak şekilde yetişir. Elçilerin görüşü şu ayet ile eksiksiz olarak ifade edilir: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilişinden başka hiç bir şey bilmemeye kararlıydım." (1. Korintliler 2:2) İşte, ruhsal hastalıklara sahip olan herkesin tanrısal tedavisi bu ayetin uygulanması ile mümkündür ve dünyadaki tüm insanların ihtiyaç duyduğu tek mesaj bu ayette bulunur. Ben de size bu mesajı okuduğunuz bu kitabın gösterişsiz sayfalarında iletmeye çalıştım.

GEZGİN VAİZ OLARAK HİZMET VERDİĞİM DÖNEMDE

Hayatımın çoğunu Müjde'yi duyuran gezgin bir vaiz olarak geçirdim, Mesih'te saklı olan değerli mücevherleri dünyaya duyurmak için yılda altmış beş bin kilometre kadar yol yapardım. Bu uzun ve sık yolculuklarım sırasında trenimi yalnızca iki kez kaçırdığımı hatırlıyorum. İlk trenimi saatlerin değiştiğini fark etmediğim için kaçırdım. Trenimi ikinci kez kaçırmamın nedeni ise, şehir dışındaki evinde kaldığım ağır kanlı bir çiftçinin, beni, kaldığım evine en yakın şehir olan Lowry'e götürürken yeterince çabuk davranmamasıydı. O tren yolculuğumu Winnipeg'e gitmek için yapıyordum ve trende yataklı bir kabinim vardı. O gün çiftçi arkadaşımın acele etmesi için ne kadar uğraştığımı hatırlıyorum, ama o, hep daha çok zaman olduğunu öne sürerek, önemsiz işleriyle ilgilenmeye devam etti. Ve acele etmesi konusundaki isteğimi sakın bir şekilde reddetti.

En sonunda atlarını kızığa bağladı ve geniş düzlüğün diğer tarafında ilerlemeye başladık. Ulaşmamız gereken şehre bir mil kala, binmem gereken trenin geldiğini, iki dakika durduktan sonra kuzeye doğru hareket ettiğini gördük. Artık bu durumda beş altı saat beklemekten ve rezervasyon yapmamış olduğum gece ekspresine binmekten başka çarem kalmamıştı. Ama tren geldiğinde hiç boş vagon kalmadığını gördüm, böylece, Kanada sınırından sonra daha boş olan vagonlardan birine yerleşene kadar, kalabalık bir gündüz vagonuna binmek zorunda kaldım. Biraz kızmama rağmen, kendimi şu sözlerle rahatlattım, "Tanrı'nın, kendisini sevenlerle, amacı uyarınca çağırılmış olanlarla birlikte her durumda iyilik için etkin olduğunu

biliriz.” (Romalılar 8:28) Eğer RAB, trenimi kaçırmamı ve gündüz vagonunda yolculuk yapmamı iyilik için işleyecekse, bu iyi işi görebilmeme izin vermesi için çok dua ettim.

Kötü kokan, kalabalık vagona bindiğim zaman, tek bir boş yer kaldığını öğrendim. O kalan yer de vagonun ortasındaki bir koltuğun yarısıydı. Uyuyan genç bir adam koltuğun diğer yarısını sahiplenmişti. Bagajımı bir yana koyarken bu genç adam birden toparlandı ve bana uykulu bakışlar ile selam verdi. Kısa bir süre sonra, diğer yolcular uyurken, aramızda alçak sesle, seviyeli konularda konuşmaya başladık. Uygun bir fırsat bulduğumda genç adama, “Sen, RAB’bimiz İsa Mesih’i tanıyor musun?” diye sordum. Genç adam sanki biri kendisine ateş etmiş gibi aniden sarsıldı ve bana şöyle dedi, “Bana bu soruyu sorman ne kadar ilginç! O’nu düşünürken ve O’nu tanımak istediğimi hayal ederken uyuyakaldım, ama anlamak istediğim halde anlayamıyorum! Bana yardım edebilir misin?”

Biraz daha konuştuğuktan sonra, genç adamın Minnesota’nın güneyindeki bir şehirde çalışırken, bir kaç uyanış toplantısına katılması için ikna edildiği ortaya çıktı. Bana anlattıklarına göre, o gün toplantıda hizmet veren pastör Ruh’un gücüyle dolmuştu ve yanımdaki genç adam ruhu konusunda çok endişeleniyordu. Genç adam ‘hüzünlüler’ koltuğuna kadar çıkmış, günahları konusunda ağlayıp, dua etmiş, ama o gün oradan çıktığında yine de huzur bulamamıştı. İşte o an trenimi neden kaçırdığımı anladım. Bu durum, benim savaş alanımdı, Tanrı tarafından, Tanrı’nın Filipus’u olmak için bu genç adama gönderilmiştim. Hemen Etiyopyalı adamın Filipus ile karşılaştığı zaman okuduğu bölüm olan, Yeşaya 53’ü, açtım.

Yeni bulmuş olduğum arkadaşımın ilgisini, üzerinden bir kaç yüz yıl geçmiş olmasına rağmen Kurtarıcımızın çarmıha gerilişini anlatan, bu inanılmaz ayetlerdeki anlatıma çektim ve ayet dört, beş ve altıyı önüne koyarak okudum: “Aslında hastalıklarımızı o üstlendi, Acılarımızı o yükledi. Bizse Tanrı tarafından cezalandırıldığımızı, vurulup ezildiğimizi sandık. Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden O’nun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O’na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.” (Yeşaya 53:4-6)

Genç adam bu sözleri okurken, o ayetler bir ateş gibi sanki onun içini yakarak ruhunun derinliklerine kadar girdi. Ve kendisini, kendi yolunu seçtiği için, kaybolmuş bir kuzu olarak gördü. Mesih’in, Tanrı tarafından, kendi günahlarını üstlenmek için Seçilmiş Olan olduğunu anladı. Böylece genç başını eğdi ve O’na, O’nu Kurtarıcısı olarak kabul edeceğini söyledi. Belki de iki saat boyunca, ayetten ayete geçerek, kutsal kardeşlik ruhunda paydaşlıkta bulunduk. Sonra genç adam ineceği yere geldi ve ona yaşam yolunu gösterdiğim için bana defalarca teşekkür etti. O genci, o zamandan beri bir daha hiç görmedim, ama onu Mesih’in yargı tahtının yanında göreceğimi biliyorum.

İHTİYACI OLAN RUH’A YARDIM

Bu kitabın kimler tarafından okunacağını bilemem. Ben bu kitabı yayınlarken şöyle dua etmiştim; O akşam Minnesota’daki trende konuştuğum genç tam zamanında ihtiyaç duyduğu yardımı almıştı; Tanrı’dan dileğim, bu genç gibi aynı ihtiyacı hisseden ve gerçekten Tanrı’ya dönmüş bulunan, ama huzuru tatmamış olan ve bu nedenle Cennet’e gireceğinden daha emin olmamış kişilerin Kutsal Kitap’ta aradıklarını bularak, Ruh’ta tekrar doğmalarıdır.

Eğer siz de o genç adam kadar endişeliyseniz ve herhangi bir zaman—Tanrı’nın lütfü vasıtasıyla—bu kitabı okursanız. Siz bu kitabı, dikkatlice okur, düşünceli ve dua dolu bir

şekilde her geçen pasajı, eğer varsa, Kutsal Kitap’ımızda açıp bakarsanız ve Tanrı’nın bu kitabı sizi kendisine çekmek için bir alet olarak görürseniz, emin olun ki siz de huzur bulacaksınız.

Emin olun ki, Tanrı, sizin için çok endişeli. Sağladığı Kurtuluşu size bildirmek için can atmakta. Bu kitabın elinize geçmiş olması rastlantı değil! O bu kelimeleri yüreğine koydu. O bu sözleri okumanızı istiyor. Bu sözler O’nun, sizin rahatsızlanmış ruhunuz için kişisel seviyede tasarlanmış mesajı olabilir. Çünkü O’nun yöntemleri herkes için aynı değildir. “Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı’nın...” (Efesliler 1:11)

BERBER ÇOK ENDİŞELİYDİ

Belki anılarımdan bir başkası, bu bölüme daha anlamlı bir şekilde son vermemi sağlayabilir. Bir gün, öğlendi, İndianapolis şehrinin kalabalık sokaklarında bir berber dükkânı arıyordum. Bir anda kızıl beyaz bir direğe dikkatim çekildi ve bu direğin bulunduğu dükkâna girdim. Biraz sonra kesim koltuğunda oturuyordum. Kuaför ise işine koyulmuştu bile. Konuşkan ama sakin ve sessiz bir adam gibi geldi bana. Uygun bir zaman verilmesi için dua ettim ve kısa bir süre sonra trendeki gence sorduğum gibi, “Sen İsa Mesih’i tanıyor musun?” diye sordum. Berber’in olağandışı tepkisine çok şaşırdım. Kuaför birden işini bıraktı ve kontrol altına alınması imkansız bir şekilde ağlamaya başladı. İlk ağlama krizi geçtiğinde, “Bana, O’nun hakkında bu soruyu sorman ne kadar garip! Hayatım boyunca kimse bana bu soruyu sormamıştı. Ve şu ana kadar, son üç gündür O’nu hemen hemen her an düşünüyorum. O’nun hakkında ne anlatabilirsin bana?” dedi.

Hayret etmek sırası bana gelmişti. Berber’e bu olaya neyin yol açtığını sordum. Geçenlerde Tutku’yu tiyatro oyunu olarak izlemeye gittiğini söyledi. Bu tiyatro oyununun zihninde silinmeyecek bir iz bıraktığını söyledi. Hep şu soruyu sordu, “O adam niye öylesine acı çekmek zorundaydı? Tanrı niye O’nun öyle ölmesine izin verdi?” Berber, hayatı boyunca müjdeyi hiç duymamıştı, ve bu nedenle bir saat boyunca ona Mesih’in çarmıhtaki ölümünü daha ayrıntılı olarak anlattım. Sonra beraber dua ettik. O artık her şeyi net olarak anladığını ve Mesih’e Kurtarıcısı olarak güvendiğini ilan etti. Dükkândan, bu adamının Kurtuluşu’nun Tanrı’nın müjdesi aracılığıyla olduğunu bilmenin sevinci içinde ayrıldım. Eğitim almamış Yunanistanlı bir berber, Mesih’in bu berberin yerine geçerek Kendisini çarmıhta feda ettiğini ve kendisine sunulan koşulsuz sevgiyi ilk defa gördü.

Benim için bu olay tanrısal egemenliğin eşsiz bir örneğidir. Benim için Tutku’nun tiyatro oyunu—günahlı adamların, Mesih’in hayatını, ölümünü ve dirilişini tiyatro ile canlandırmaya çalışmaları—iğrenç bir şeydi. Ama günahlının ölümünü değil de, herkesin Kendisine dönmesini ve yaşamasını isteyen Tanrı, bu tiyatro oyununu, bu adamı uyandırmak ve müjdeyi kabul etmesine yol açmak için kullandı. Benim adımlarımı özellikle o berber dükkânına yöneltenin O olduğundan hiç kuşku yok. Çünkü Tanrı bana, o endişeli berbere, dünyanın günahını alan Tanrı Kuzusu’nu anlatmanın sevincini yaşatmak istemişti.

O’nun bu kitapta yazılan mesajları beğenmesi, berberin durumunda olduğu gibi, yaşanan olayları anlatarak, başkalarına ulaşmak için kullanması, benim en içten arzumdur.

“Egemen lütuf, günah üzerinde hüküm sürer,
Fidye ile kurtarılan yürekler bu haberi iletir:
Ses vermeyen bir derinliktir,
Kim derinliğini veya genişliğini bilebilir?
Ruhum yaşamını hep bu şanlar üzerinde sürsün.”

2. SONSUZ GÜVEN

Yeşaya 32:17’de gerçekten şaşırtıcı bir ayet bulunmakta: “Doğruluğun ürünü esenlik, sonucu, sürekli huzur ve güven olacaktır.”

Sürekli güven! Ne kadar sevindirici bir söz, değil mi? Yalnızca bir kaç gün, bir kaç hafta, hatta ve hatta bir kaç yıl veya bir ömür boyunca değil, sonsuzluklar boyunca güven! Bu güven, Tanrı’nın, yaşam yoluna sahip olmak isteyen ve O’na yakaran ruhta yoksul günahlılara sağladığı ulu güvendir.

Bu ayette birbirleriyle çok yakından bağlantılı olan huzur ve güven kelimeleri kullanılıyor. Dünyada bu sözlerin anlamını bilmeyen nice dindar insan var! Bu dindar kişiler gerçekten Tanrı’yı aramaktalar ve dini görevlerini zamanında yerine getirirler: Kutsal Kitaplarını okurlar, dua ederler, kiliseye giderler, ekmekten ve şaraptan alırlar ve Mesih’in amacını doğrularlar. Bu kişiler her konuda dürüst olmaya dikkat eder ve bütün insanlara karşı doğru davranırlar. Amaçları sivil ve ulusal görevlerinin hepsini yerine getirmek ve altın kuralı uygulamaktır. (Matta 22:37-40) Ama bu kişiler ne sonsuz huzuru bulmuşlardır, ne de kurtulduklarına dair bir güvenceye sahiptirler. Eminim ki, bu kişilerde bulunan huzursuzluğun ve rahatsızlığın nedeni, büyük olasılıkla Tanrı’nın kurtuluşunu bütünüyle anlamamalarıdır.

Yeşaya, Mesih İsa’nın çarmıha gerilmesinden 700 yıl önce yaşamış olmasına rağmen, Tanrı’nın İncil’deki doğruluğunun müjdesini çok bereketli bir şekilde ön bildiri ile iletme görevini üstlenmişti. Buna şaşırmamak gerekir, çünkü Yeşaya, Kutsal Ruh aracılığıyla konuşuyordu.

Yeşaya kitabının en önemli anahtar sözcüğü—Yeşaya kitabı bazı kişiler tarafından Matta, Markos, Luka ve Yuhanna kitaplarıyla aynı seviyede tutulur—Romalıların kitabında bulunan anahtar sözcük ile aynıdır. Bu anahtar sözcük, “doğruluk”tur. Okurların bu sözcük ve bu sözcüğün Kutsal Kitap’taki kullanımını hakkında özellikle düşünmelerini önemle vurgularım.

ÖLÜM DÖŞEĞİNDEKİ AVUKAT

Bir avukat ölmek üzereydi. Hayatı boyunca düzenli olarak kiliseye gitmiş, ama henüz iman etmemişti. Son derece dürüst biri olarak tanınırdı. Ama yatarken gözlerinin önüne hep sonsuzluk geliyordu ve bu durum onu çok rahatsız ediyordu. Bu avukat insanların gözünde çok iyi biri olsa da, Tanrı’nın gözünde günahkâr olduğunu biliyordu. Yakında onu Yaratan Tanrı ile yüz yüze geleceğini bildiğinden, vicdanı, geçmişte işlediği günahları ve hataları aklına getiriyor ve avukata, onun şimdi, bu günahları ve hataları işlediği zaman olduğundan daha da kötü biri olduğunu açıklıyordu.

Bir arkadaşı, avukata “Kurtarıldın mı?” diye sordu. Avukat, ‘Hayır’ diyerek başını üzüntülü bir şekilde soldan sağa doğru salladı. Arkadaşı bu tepkiyi görünce, “Kurtarılmak ister misin?” diye sordu. Avukat “Eğer fazla gecikmediysem, kesinlikle isterim.” dedi. Sonra biraz kızmış gibi, “Ama beni kurtarmakla yanlış bir şey yapılmış olmasını da istemem!” dedi.

Bu yorumu, avukatın, doğruluğa ne kadar çok değer verdiğini gösterir. Ziyaretçi, Kutsal Kitap'ına bakıp, Tanrı'nın, doğru olmayan günahlıları kurtarmak için adil bir şekilde, nasıl bir tasarı hazırladığını avukata okudu. Gerçek şu ki, O'nun insanları kurtarması için başka bir yöntemin var olması imkânsızdır.. Eğer günahkâr kurtulsun diye günahları örtülecekse, günahkâr sonsuza kadar kaybolur. Tanrı, hepimizin kurtulmasını çok istemesine rağmen, karakterinden hiç kimse için ödün veremez.

Uzun ve yorucu geçen karanlık ayların sonunda, körlerin körlere yol gösterdiği bir sisteme uyarak kurtulmak için boş yere çaba gösteren Luther'in ruhunu ayaklandıran gerçek, işte buydu. Luther, Latince yazılmış olan Mezmurları okurken, şu ayetle karşılaştı, "Adaletle kurtar beni." (Mezmurlar 71:2) Bu ayeti okuduktan sonra Luther şaşırды, "Bu sözlerin anlamı ne? Tanrı'nın beni adaletiyle cehenneme gönderebileceğini anlıyorum, ama eğer beni kurtaracaksa, bunu ancak lütfu ile yapabilir!" dedi. Luther, bu ayet üzerinde düşündükçe ayetteki sözlerin anlamını giderek daha çok merak etmeye başladı. Ama zaman geçtikçe, Tanrı'nın onun için sağlamış olduğu adil yöntemi yavaş yavaş anlamaya başladı. Nitekim kendisi suçlu olmasına rağmen, Tanrı'nın, Kendisine tövbe ve Sözüne iman ederek gelen bütün günahkârları doğru kıldığını anladı.

Yeşaya, Eski Anlaşma'daki mükemmel kitabının tamamında, bu büyük ve yüce gerçeği, Mesih'in gelişini anlatarak vurguluyor. Bu peygamber, yazdığı kitabında insanların Tanrı'dan yoksun, tamamen umutsuz ve kaybolmuş halini çok ciddi bir şekilde ortaya koyuyor: "Neden bir daha dövülesiniz? Neden vefasızlığı sürdürüyorsunuz? Baş büsbütün hasta, yürek büsbütün yaralı. Bedeniniz tepeden tırnağa sağlıksız, Taze darbe izleriyle, yara bereyle dolu, Temizlenmemiş, yağla yumuşatılmamış, sarılmamış." (Yeşaya 1:5-6) Bu gerçekten iğrenç bir görüntü, ama Tanrı kurtulmamış insanları aynı bu şekilde görüyor. Günah, insanın iç organlarına kadar işlemiş inanılmaz derecede pis bir hastalıktır. Hiç kimse kendiliğinden bu hastalığın pisliğinden arındıramaz ve kendisini günahın hükmünden kurtaramaz.

KESİN ÇARE

Fakat Tanrı'nın bu hastalık için bir tedavisi var."RAB diyor ki, "Gelin, şimdi davamızı görelim. Günahlarımız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmızı böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak." (Yeşaya 1:18) Tanrı'nın ta Kendisidir Cüzamlıyı iyileştirip, ahlaksızı bütün suçundan arındırabilen, ancak Tanrı'nın Kendisidir.Ve Tanrı, bu ayette anlatılanları, adaletinden ödün vermeden, tamamen adil bir şekilde yerine getiriyor.

"Mesih'in çarmıhı sayesinde,
Tanrı'nın kurtarıırken, adil kaldığını görmemiz.
Mesih'in çarmıhı sayesinde,
Adaleti ve ulu lütfu çarmıhta kanıtlandı.
İnanan günahkâr artık özgürdür,
Kurtarıcı benim için öldü diyebilir,
Aklayan kanı gösterip,
Mesih'in kanı beni Tanrı ile barıştırdı diyebilir."

Çarmıh'ta olup bitenlere en çok yer veren peygamber, Yeşaya'dır. Yeşaya, Çarmıh'a iman gözüyle bakıp, Mesih'in orada Kendi günahları için ölmediğini görüyor. Yeşaya şöyle diyor, "Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden O'nun bedeni deşildi, bizim suçlarımız yüzünden O eziyet çekti. Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa

bulduk. Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık, Her birimiz kendi yoluna döndü. Yine de RAB hepimizin cezasını ona yükledi.” (Yeşaya 53:5-6)

Bu inanılmaz sözler hakkında daha önce hiç düşündünüz mü? Eğer bu sözler üzerinde uzun uzun düşünmediyseniz, şu anda ilgilendiğiniz her şeyi bırakmanızı ve düşünmenizi önemle tavsiye ederim. Yeşaya'nın Kutsal Ruh vasıtasıyla gördüğü kişi İsa Mesih'ti. Yeşaya, O'nu sizin de görmenizi istiyor. Her cümleyi ele alıp tek tek inceleyin.

“Oysa, bizim isyanlarımız yüzünden onun bedeni deşildi.” (Yeşaya 53:5) Kişiselleştirin bu sözleri! Kendinizi ve günahlarınızı bu sözlerin içine yerleştirin. Bu cümleyi şöyle okuyun, “Oysa, *benim isyanlarım yüzünden* onun bedeni deşildi.” Kalabalığın arasında kaybolmayın. Eğer senin dışında başka hiç bir günahkar olmasaydı bile, O, yine de yalnızca senin için çarmıha gerilirdi! Bu gerçeğe iman et, ve huzura sahip ol!

“Bizim suçlarımız yüzünden o eziyet çekti.” (Yeşaya 53:5) Tanrısızlığınızın ve inadınızın O'na ne kadar büyük bir bedel ödettiğini düşünün. Senin yüklenmen gereken darbeleri O yükledi. Tam yargının gerçekleşeceği zaman, Mesih, Tanrı ile insanın arasına girdi. Ve böylece eziyeti, bizim yerimize O çekti. Sizden tekrar rica ediyorum, kişiselleştirin bu sözü! “Benim suçlarım yüzünden o eziyet çekti.”

Devam edin. “Esenliğimiz için gerekli olan ceza O'na verildi.” Tanrı ile barış sağlamak için gerekli olan her şeyi O yerine getirdi. “Mesih'in çarmıhta akıtılan kanı aracılığıyla esenliği sağlamış olarak yerdeki ve gökteki her şeyi O'nun aracılığıyla kendisiyle barıştırmaya razı oldu.” (Koloseliler1:20) Yeşaya kitabından alınan cümledeki “Esenliğimiz” kelimesini, “Esenliğim” kelimesiyle değiştirin. “Esenliğim için gerekli olan ceza Ona verildi.”

O çarmıhta,
Benim cezamı çekti.
Artık huzura ulaşılabilir,
Günahkar ise özgürdür.

Beşinci ayetteki son cümleye çok dikkat edin. “Bizler O'nun yaralarıyla şifa bulduk.” Görebiliyor musunuz? Tanrı'nın doğru ve adil olduğuna mührünüzü basıp, “Evet, ben zavallı bir günahkarım, kayıp ve çürümüş bir ruhum. Ben her türlü yargıyı hak eden, O'nun yaralarıyla şifa buldum!” diye O'na tapınabiliyor musunuz?

Biz O'nun yaralarıyla şifa bulduk,
Kutsal Kitap'a inanır mısınız?
O'nun Kendisi bizim doğruluğumuzdur.
Cennet'teki en güzel giysiyi giydirmek ister bize,
Daha iyi bir durumda olabilmen mümkün mü?

ESKİ BORÇ SİLİNDİ

Tanrı günahlarımızı hem görür hem de onlara karşı kayıtsız kalmaz. Tanrı her şeyi çarmıhta sonlandırdı. Yeşaya 53:6 ayetine göre, Tanrı'nın dünyanın borçlarını sıfırladığı ortadadır. İki tane ödenmemiş borcumuz görünüyordu:

“Hepimiz koyun gibi yoldan sapmıştık”;
“Her birimiz kendi yoluna döndü”

Ama bu borcu sıfırlayan bir kefarete vardı:

“Yine de RAB hepimizin cezasını O’na [çarmıhta olan Mesih İsa’ya] yükledi.”

İlk borcumuz, Adem’in ilk günahına kişisel katılımımız ile ortaya çıkar. Kuzular, önderlerini takip ederler. Eğer bir kuzu bir çitin altından geçerse, diğer bütün koyunlar da aynı çitin altından geçerler. Böylece Adem’in günahından ötürü hepimiz bir kuzu gibi günaha katılmış olmakla suçluyuz. “Günah bir insan aracılığıyla, ölüm de günah aracılığıyla dünyaya girdi. Böylece ölüm bütün insanlara yayıldı. Çünkü hepsi günah işledi.”

İkinci borç ise, Adem ile Havva’nın işledikleri ilk günahın suçuna olan kişisel eğilimimizden kaynaklanır. “Her birimiz kendi yoluna döndü,” bunun anlamı, yalnızca doğuştan beri günahkâr olmadığımızdır. Günah işlemeye hala devam ediyoruz. Yani, kaybolmuşuz—*tamamen kaybolmuşuz*. Ama şöyle yazılmıştır, “Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.” (Luka 19:10)

O, çarmıhtaki kurbanı aracılığıyla, her günahkârın karşı karşıya kalacağı acımasız adaletin kefareti ödedi. Artık Tanrı, Oğlu’nun ölümden dirildiğine inananlara, kusursuz bir adaletle birlikte af ve doğruluk teklif edebilir.

Böylece, “Doğruluğun ürünü esenlik, sonucu, sürekli huzur ve güven olacaktır.” Artık esenlik sahibi olabiliriz. Tanrı, Oğlu’nun ödediği kefareten hoşnut kalmıştır. Tanrı’nın hoşnutluğu, Tanrı’nın, Kendisine ve Çarmıh’a, tövbe ile dönen en iğrenç günahkârı bile affetmesini sağlar.

Titreyen günahkar,
Tanrı’nın, günah borcunu hiçbir şekilde unutmayacağından korkar.
Ama tam bir ödeme,
Tanrı’nın aklındaki tüm borcu hafızasından siler.
Geri gelen oğullarını öper,
Ve onlara Kendi giysisini verir.
O’nun mükemmel sevgisi,
Yüreğimizdeki bütün telaşı siler.

Tanrı, Yeşaya 44:22’de, tüm iman edenlere: “İsyanlarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim. Bana dönün, çünkü sizi kurtardım” diyor. Ve Yeşaya 43:25’de ise şöyle diyor, “Kendi uğruma suçlarınızı silen benim, evet benim, Günahlarınızı anmaz oldum.” Siz, onca sene boş boş gezindiğinizi veya işlediğiniz tüm o günahları unutamayabilirsiniz. Ama esenlik veren gerçek, Tanrı’nın suçlarımızdan hiç birini hatırlamadığıdır. Tanrı bu günahları hafızasından tamamen silmiştir. Ve bu silme işlemini tamamen adalet ve doğrulukla tamamlamıştır, çünkü artık her borcumuz sıfırlanmıştır bulunmaktadır. Borcumuz ödenmiştir!

MESİH’İN DİRİLİŞİ BİZE GÜVEN VERİYOR

Mesih’in fiziksel dirilişi, her şeyin Tanrı’ya uygun bir şekilde sona erdirildiğinin ifadesidir. İsa bizim günahlarımızı çarmıhta yükledi. Kendisini bizim günahlarımızdan sorumlu kıldı. Günahlarımız sonsuza dek yok olsunlar diye öldü. Tanrı ise, İsa’yı ölümden diriltti ve böylece Oğlu’nun tamamladığı işlerine olan hoşnutluğunu ifade etti. Kutsal Rab’imiz artık, yüceltilmiş olarak Cennet’te Tanrı’nın sağında oturuyor. İsa Mesih’in orada bulunması, günahlarımızın tamamen silinmiş olduklarını kanıtlıyor. Tanrı hoşnut olmuştur!

İki defa ödeme istemez,
Mesih'in Kefareti yeterlidir;
Benden asla ikinci bir kefarete istemez.

Bize esenlik ve güven veren gerçek işte budur. Tanrı'nın adaletinden ödün verilmeyecek şekilde günahlarımın silindiğini bildiğim sürece, O beni kollarına alır ve ben, artık doğru kılınmış bir imanlı olarak, tam esenliğe sahip olurum. Ben Tanrı'yı, Kendisini tanıttığı gibi tanıyorum, "adil Tanrı ve Kurtarıcı benim." (Yeşaya 45:21) RAB'bimiz şöyle diyor, "Zaferim yaklaştı, uzak değil; Kurtarışım gecikmeyecek. Güzelliğim olan İsrail için Siyon'u kurtaracağım." (Yeşaya 46:13) Ne kadar da sevindirici sözler değil mi! O, *Kendi doğruluğunu, doğruluktan yoksun olanlara, sağladı!* Böylece, kendimi aklamak için atılan bütün adımlarımı reddetmekten sevinç duyuyorum. Çünkü O'nda tam ve lekesiz bir şekilde, O'nun doğruluğu ile kuşanabilirim.

Her imanlı Yeşaya'nın şu sözünü tekrarlayabilir, "RAB'de büyük sevinç bulacağım, Tanrım'la yüreğim coşacak. Çünkü çelenkle süslenmiş güvey gibi, Takılarını kuşanmış gelin gibi, Bana kurtuluş giysisini giydirdi, Beni doğruluk kaftanıyla örttü." (Yeşaya 61:10)

Bu giysiye bürünmüş olarak, nasıl da parlıyorum;
Meleklerin bile benimki kadar güzel bir giysisi yok.

Yalnızca kurtarılmış günahkârlar bu görkemli giysiyi giyebilirler. *Çünkü Mesih'in kendisi bu giysidir.* O'na güvenen biz, "Mesih'teyiz." Öyle ki, O'nun aracılığıyla, "Tanrı'nın doğruluğu olalım." (İkinci Korintliler 5:21) "O, bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu." (Birinci Korintliler 1:30) Eğer Tanrı, beni lütufta büyüdüğüm için kabul etmiş olsaydı, esenliğe sahip olamazdım. Kendi yaşamım aracılığıyla Tanrı'yı tatmin edecek kadar kutsal olduğumu düşünmek, en büyük ve en kötü bencillik olur. Ama, "sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün" (Efesliler 1:6) dediğim zaman, bütün kuşkularım silinir. Ruhum esenlik bulur. Sonsuza dek sakinliğe ve güvene kavuşurum.

Çarmıhı sarsabilen,
Ancak çarmıhın verdiği huzuru sarsabilir.
Ama yine de bu, benim Mesih'in öldüğüne,
Ve mezardan dirildiğine olan inancımı sarsamaz.

Bu yüce ve değişmeyen gerçekler hala varken, esenliğim ve güvenim tamdır. "Sonsuz güvene" sahip olurum.

Değerli, dertli, yüklü ruh, görmüyor musun? Tanrı'nın kutsal Oğlu'nun tamamladığı işleri aracılığıyla, Tanrı'nın dinlendiği yerde dinlenemiyor musun? Eğer O seni İsa'ya olan imanla kurtarmaya razı ise, O'na güvenerek tatmin olman gerekir.

3. BOL BOL SAĞLANAN GÜVEN

Pavlus, Selanik'teki imanlılara, Tanrı'nın kendi şehirlerindeki işleyişini hatırlatırken, oradakilere Tanrı'nın işleyişi aracılığıyla kurtulduklarını belirterek, şöyle diyor: "Dualarımızda sizleri anıyor, her zaman hepimiz için Tanrı'ya şükrediyoruz. İmanın ürünü olan etkinliğinizi, sevgiye dayanan emeğinizi ve Rabbimiz İsa Mesih'e bağladığımız umuttan kaynaklanan dayanıklılığımızı Babamız Tanrı'nın önünde durmadan anıyoruz. Tanrı'nın sevdiği kardeşlerim, sizleri O'nun seçtiğini biliyoruz. Çünkü yaydığımız Müjde size yalnız sözle değil, kudretle, Kutsal Ruh'la ve büyük güvenle ulaştı. Nitekim aranızdayken sizin yararınıza nasıl yaşadığımızı bilirsiniz. Siz de büyük sıkıntılara karşın, Kutsal Ruh'un verdiği sevinçle Tanrı sözünü kabul ederek bizi ve Rab'bi örnek aldınız. Böylece Makedonya ve Ahaya'daki bütün imanlılara örnek oldunuz." (I Selanikliler 1:2-8)

Bu açıklama gerçek anlamda vurgulanmıştır, çünkü bu sözler, bugünkü müjdeleme sözleri ile kıyaslandıklarında, bu açıklama sayesinde gerçekleşenlerin karşısında çok daha parlak bir konuma sahiptirler. Ruhsal rahatsızlık çeken birinin, bizim çok sayıdaki kiliselerimize gidip, oralarda yıllarca vaazları dinledikten sonra bile hala aynı sorulara sahip olabileceğini söylemek bence hiç de yanlış olmaz. Bu kiliselerde dinleyicilere hiç güven verilmiyor. Ama Pavlus'un vaazleri, *yeterinden fazla* güven sağlamak için verilmişlerdi.

Hitap edilen insan kitlesini ele alın. Bu insanların çoğu, en fazla bir kaç ay öncesine kadar, putperest olan kişilerdi.. Bu kişiler her türlü günah ve pislik ile iç içeydiler. Hiç biri Mesih inancının gerçekleri konusunda eğitim almamışlardı. Bazıları Yahudi'ydiler ve peygamberler ve yasa hakkında bilgileri vardı. Ama çoğunluk, cahil putperest kişilerden oluşuyordu; batıl inançlara ve cinsel ahlaksızlığa düşkün, yaşam yolundan habersiz insanlardı.

Pavlus ve gezgin vaizleri—bu adamların yaşamları buyurdıkları Tanrı Sözü'nün inanılmaz gücünü gösteriyordu- işte bu kişilere gelmişlerdi. Kutsal Ruh'a dayanarak Mesih'i ve nasıl çarmıha gerildiğini anlatıyorlardı. Mesih'in dirilişine ve kurtuluşuna tanık oldular. O'nun bir gün dönüp ölümlerin ve dirilerin Yargıçı olacağını beyan ettiler. İnsanları bu güne kadar günahkârlıktan dönmeye çağırıp kurtuluşa erdiren dinamik Tanrı müjdesi budur. Pavlus'un dinleyicileri günahlarının neden olduğu mahkûmiyetlerini anladılar. Hayatlarında oluşan yozlaşmanın birazının farkına vardılar. Tanrı'ya tövbe eden günahkârlar olarak dönüş yaptılar ve vaaz edildiğini duydukları Müjde'ye iman ettiler. Sonuç neydi? O kişiler yeni birer yaratık olmuşlardı. İçteki değişiklik dışa vurdu. Karanlıktan ışığa geçtiklerinin farkındaydılar. Tanrı'nın onları kabul etmiş olduğuna dair yalnızca dindar bir umuda bağlanmamışlardı. Tanrı'nın onları, Kendisinin diye nitelendirdiğini biliyorlardı. Bol güvenceleri vardı! Bundan daha bereketli bir şey var olabilir mi?

Bugünkü Müjdecî vaazların istenilen yüksek dereceli bir sonuca varamamaları garip değil mi? Hayatları boyunca kiliseye giden insanlar, "ölümün lütuf"undan" başka bir şeye umut bağlamadıklarında, bir şeylerin temelinden çürük olduğu açık değil midir?

KADIN ÖLÜYORDU

Yaşlı bir kadının ölmek üzere olduğu biliniyordu. Doktoru kadının şifa bulması konusunda tamamen umutsuzdu. Kadının pastörü, onu gelecek olan değişimi yaşayabilmesi için hazırlamak üzere çağırıldı. Kadının derdi çok büyüktü. Günahlarından, Tanrı'ya karşı soğumuş olan yüreğinden ve O'na ettiği eksik hizmetlerden ötürü çok büyük pişmanlık

duyuyordu. Acınacak bir durumda, pastörüne, ölümün lütfunu verecek şeyi kendisine vermesi için yakardı. Pastör'ün kafası biraz karıştı, çünkü öleceği zaman kesin kurtuluşa sahip olup olmadığını merak eden olan biri ile daha önce hiç yan yana gelmemiştir. Ama, Kutsal Kitap'tan bazı sözler okudu ve hatırladığı diğer başka sözleri de tekrar etti. Pastörün dikkatini şu sözcükler çekti, “Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle, yeniden doğuş yıkamasıyla ve Kurtarıcımız İsa Mesih aracılığıyla üzerimize bol bol döktüğü Kutsal Ruh'un yenilemesiyle yaptı. Öyle ki, O'nun lütfuyla aklanmış olarak umut içinde sonsuz yaşamın mirasçıları olalım.” (Titus 3:5-7)

Pastör bu sözleri, titreyen bir sesle okurken, ölmek üzere olan kadın bu sözleri yüreğine aldı. “Bunu doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle!” dedi kadın. “Evet pastör, yeter bu kadarı, bu kadarı bana yeter, artık dinlenebilirim. Benim yaptığım işlerden ötürü değil, sadece O'nun merhametine iman etmekle yeterlilik sağlanıyor. Yeter bu kadar, artık huzur içinde ölebilirim.” Pastör onunla dua ettikten sonra kalktı. Sözler, Pastör'ün yüreğine de dokunmuştu. Hatta kendi sürüsünden olan ruhsal rahatsızlık yaşanan bu hanıma ölümün lütfunu verebildiği için kendisini minnettar hissediyordu. Pastör bu kadını bir daha bu dünyada göreceğinden kuşkuluydu, ama kadın yakında Cennet'e gideceğinden dolayı teselli bulmuştu.

Doktorunun tahmininin tam aksine, kadın o saatten itibaren iyileşmeye başladı. Bir kaç hafta sonra ise bol güvenceye sahip olan, sevinçli bir imanlıya dönüştü. Pastör'ün ona bir kez daha gelmesini rica etti ve ona şu garip soruyu sordu, “Tanrı bana ölüm lütfunu verdi, ama ölmedim! Bu konuda ne yapmam lazım?”

“Ey, kadın,” dedi, “Tek yapman gereken bunu diri lütuf olarak kabul etmek ve bu lütfun sevincinde yaşamak.”

Pastörün bu sözleri kesinlikle yerinde söylenmiş sözlerdi. Yıllar boyunca verdiği vaazlerin, kilisesinin bu ruhsal sıkıntı yaşayan üyesine daha önce güven sağlamamış olması ne kadar yazık.

Selanikli imanlılar, kurtuldukları konusunda kesin güvenceye sahip olmak için ölüm döşeğine kadar beklemek zorunda kalmadılar. Selanik'teki imanlıların hayatlarındaki lütuf aracılığıyla gerçekleşen değişikliklere tanık olan kişiler, bu imanlıların Tanrı'yu seçtiklerinden emindiler.

Pavlus'un, “Müjdemiz” ve “Müjdem” diye nitelendirdiği tüm bu değişiklikler gerçekleşti. Müjde'nin ne olduğuna dair hiç bir kuşumuz yok, çünkü Pavlus, Müjde'nin ne olduğunu daha önce açıkça belirtmişti. Pavlus'un bir tek mesajı vardı, bu mesaj ise, Mesih'in bizim günahlarımız için öldüğü, gömüldüğü ve üçüncü gün dirildiğidir. Bunun anlamı ise kuşunun imanla fethedildiği, belirsizliğin sürgüne gönderildiği ve bol güvenin yaratılmış olduğudur.

Pavlus'un sözlerine tanık olan, elbette kendi yaşamıydı. Pavlus'un bu kişiler arasında sürdürdüğü yaşam tarzı, sonsuzluğa erişmiş olan birinin yaşam tarzıydı. Mesih'in kutsanmış bir müjdecisi, Kutsal Ruh'un enerjisi aracılığıyla Müjdeyi anlaşılır bir şekilde paylaşırsa, başarıya ulaşılacağı kesindir. Böyle bir adam, Tanrı'nın elinde olduğu zaman, şeytanın kalelerini yıkmak için inanılmaz güce sahip bir silah gibi kullanılır. Bu ilk imanlılara güven veren müjdecilerin dindarlığı değildi. Güven, Müjde'nin kendisine iman ettikleri için geldi.

Bir vaizin karakteri aracılığıyla ruhsal esenlik almak, o vaiz çok tanrısever biri gibi görünse bile, büyük bir hatadır. İman, Tanrı'nın en iyi hizmetkarları aracılığıyla değil, Tanrı'nın Değişmeyen Sözü aracılığıyla huzur bulmaktır. Mesih imanlılarından birine hayran kalıp da, bu kişinin verdiği Müjde yerine kişinin kendisine bağlananların, vardıkları sonuç hiç de sevindirici bir sonuç değildir.

“Ruhunun kurtulmuş olduğuna emin misin?” sorusuna karşılık olarak, biri, bana bir gün, “Billy Sunday tarafından imana kavuşturuldum!” demişti.

Billy Sunday kendisini Mesih yerine koyacak en son insandır. Konuşmamızın sonucunda, bu kişinin vaize duyduğu hayranlıktan ötürü yanlış yöne sürüklendiği ve Billy ile tokalaşmayı, “Ruh'un tanıklığı” ile karıştırmış olduğu ortaya çıktı; Tanrı'nın kurtuluş planı konusunda gerçek bir bilgeliğe sahip değildi. Oysa Billy Sunday, vaaz verirken, kurtuluş planını, Kutsal Ruh'un inanılmaz gücü ile aktarırdı.

Bazı inandırıcı duyguların, güvencenin kesin kanıtı olmadıklarını hatırlatmak isterim. Bizi koruyan Mesih'in kanıdır ve bize güvence veren Tanrı'nın Sözüdür.

KRALİÇE VICTORIA SORUYA CEVAP VERİR

İngiltere'nin uzun yıllar yaşayan kraliçesi Victoria hakkında, gerçek olduğuna dair kesin bilgi aldığım, bir hikâye vardır. Kraliçe Victoria İskoçya'daki Balmoral kalesinde kalırken, nezaket göstererek, oradaki köylerde yaşayan bazı kişileri ziyaret ettiği söylenir. Bu ziyaretlerden büyük onur duyan ve Tanrı'yı tanıyan, yaşlı bir kadın, kraliçenin ruhu hakkında endişe duymaya başlamış. Kraliçe, ülkesine dönmeden kısa bir süre önce Tanrı'nın bu değerli çocuğuna son ziyaretini yaptı. 'Elveda' dendikten sonra, yaşlı köylü kadın, biraz ürkerek kraliçeye, “Size bir soru sorabilir miyim Majesteleri?” dedi.

Kraliçe ise yaşlı kadına, “Tabii ki, istediğin kadar.” diye cevap verdi.

“Majesteleri benimle Cennet'te karşılaşacaklar mı?” diye sordu köylü kadın.

Soylu ziyaretçi hemen, “Evet, her şeyin üstesinden gelen, İsa'nın kanı sayesinde karşılaşacağız.” diyerek cevap verdi.

Kurtuluşun tek güvencesi bundan ibarettir. İsa'nın Çarmıh üzerinde dökülen kanı, ünvanları ne olursa olsun tüm insanlar için geçerlidir.

İsrail halkı Mısır'dan çıkacağı ve üzerinde yaşadıkları topraklara son korkunç belanın geleceği zaman, halkına kaçış yolu sağlayan Tanrı'nın Kendisiydi. Kaçış yolu, bir kuzunun kesilmesi ve bu kuzunun kanının kapı eşiklerine serpilmesinden ibaretti. Çünkü Tanrı şöyle demişti, “Kanı görünce üzerinizden geçeceğim.” Evlerin içinde korku ve biraz da sevinç olabilir, ama herkes güven içindeydi. Güvenceleri, ne o an ne düşündüklerine ne de duygularına bağlıydı. Tek güvenceleri, Tanrı'nın gözünün kuzunun kanını görmesi ve kendilerinin bu kanın arkasında saklanıyor olmalarıydı. Bu konuda onlara verilen sözü hatırladıkları ve bu söze güvendikleri sürece, bol güvenceye sahiptiler.

Aynı durum bugün için de geçerlidir! Kurtuluşumuz için pek çok yıl önce Çarmıh'ta akıtılan kanı biz göremiyoruz, ama bu kan her zaman Tanrı'nın gözünün önündedir. Tövbe eden bir günahkâr, güvencesini Mesih'te bulduğu an, o günahkâr Tanrı'nın gözünde, üzerine kan serpilmiş olan eşğin arkasında durmaktadır. O andan sonra günahkârın yargıdan

kurtulduğuna dair sahip olduğu güvence, kendisine, Kutsal Olan'ın doğru isteklerini yerine getirdiği için sağlanmaz. Bu güvence, Mesih İsa'nın çarmıha gerilmesi ve Çarmıh aracılığıyla Tanrı'nın isteklerini tam olarak yerine getirerek, bizim adımıza kefil olması ile ilgili kutsal gerçekten kaynaklanır ve Tanrı'nın suçlarımızın üzerinden geçip bizi her günahtan akladığını ve doğru kıldığını kanıtlar.

MISIR'DAKİ O KORKUNÇ GECE

Mısır'daki bir Yahudi delikanlının o gece, “Ben bu ailenin ilk doğan çocuğuyum ve binlerce evde ilk doğan, bu gece ölmek zorunda. Keşke güvende ve emniyette olsam, ama çok sayıda olan eksiklerim aklıma geldikçe, zihnime yoğun bir kargaşa ve pek çok kaygı hücum ediyor . Başkalarının ölmesi gereken bir durumda, kurtarılmayı hak edecek kadar iyi olmadığını düşünüyorum. Çok inatçılık ve çok itaatsizlik ettim, güvenilmez davrandım, bu yüzden şimdi rahatsız ve endişeliyim. Sabahı göreceğimden emin değilim” diye düşünerek kendi kendisiyle konuştuğunu hayal edin.

Endişesi ve kendini yargılaması, onu yargıya açık mı bıraktı? Kesinlikle hayır! Babası ona, “Oğlum, kendine söylediklerinin tümü gerçektir. Hiç birimiz olmamız gereken kişiler olmadık. Hepimiz ölümü hak ediyoruz. Ama kuzunun ölümü senin içindi. O kuzu senin yerine öldü. Dışarıdaki o kan, ölüm meleğiyle senin arana giriyor” diyebilirdi ve bu sözleri doğru olurdu.

Genç adamın, “Şimdi anlıyorum! Beni yargıdan kurtaran, benim ne olduğum değildir. Beni yargıdan kurtaran, benim kanla kaplanmış kapının arkasında durmamdır” derken, yüzünün nasıl da aydınlanacağını kendi gözümüzle görmüş gibi oluruz. Bu genç, adamın yüzünün aydınlanmasının nedeni kuzunun kanı aracılığıyla sahip olduğu bol güvencesi olurdu. Aynı şekilde şimdi Tanrı'nın, Kendi Oğlu'nun sağlamış olduğu kefareti hakkındaki tanıklığına güvenen bizler de, huzura ulaşmış olup, bütün mahkûmiyetimizden özgür kılınmış oluruz.

Bazıları şöyle sorabilir, “Tanrı'nın gözünde benim ne olduğum hiç mi önemli değil? Günahlarla yaşamaya devam ederken hala kurtulabilir miyim?” Tabii ki hayır! Ama bu söz, başka bir doğrunun açıklanmasına imkan sağlar. Herhangi birileri Müjdeyi kabul ettikleri andan itibaren, yeniden doğmuş, yeni bir hayata ve yeni bir doğaya sahip olmuşlardır. Yeni doğa günahattan nefret eder, ama kutsallığı sever. Eğer sen İsa'ya gelmişsen ve O'na güvenmişsen, bu sözlerin doğruluğunu anlamaz mısın? Eskiden yaptığın ahlaksız, ama bir dereceye kadar zevk veren şeylere karşı kin ve nefret duymaz mısın? İçinde iyiliğe ve kutsallığa özlem duymaz mısın, doğruluğa susamaz mısın? Saymış olduğum bu davranışların hepsi, yeniden doğan birinin yeni yaşamını sergileyen kanıtlardır. Ve Tanrı'yla beraber yürüdüğümüz her geçen gün, içimizde yaşan Kutsal Ruh'un, yaşamımızda, günahın krallığına yenik düşmemize karşı pratik kurtuluşlar sağlayacağını göreceğiz.

Bu gerçek kurtuluşumuzu etkilemez, aksine, kurtuluşumuzun bir sonucudur.

İlk olarak bunu hatırlayın. Yapmış olduğun herhangi bir şeyden ötürü doğru kılınmış değilsin. İsa'nın çarmıhta, senin uğruna yapmış olduğu eylem seni doğru kılar. Şimdi ise, senin için canını feda etmiş olan, senin içinde işliyor. Öyle ki seni, her gün, yavaş yavaş Kendisine benzetsin. Ve Kurtarışı aracılığıyla O'na adanmış bir yaşamda var olabilmen için iç varlığında çalışıyor.

Selanikliler, “O’nun ölümden diriltiği ve bizleri gelecek gazaptan kurtaran Oğlu İsa’nın göklerden gelişini beklemek üzere putlardan Tanrı’ya nasıl döndüğünüzü anlatıyorlar.” (1. Selanikliler 1:9) O’na döndükleri an kurtuldular, bağışlandılar, doğru kılındılar ve Çarmıh’ın değeri ve Mesih dirilmiş hayatının mükemmelliği aracılığıyla Tanrı için ayrıldılar. Tanrı’nın Kendisini içlerine kabul ettiler. Tanrı, onları Mesih’te gördü. Böylece iman ederek, bol güvenceye sahip oldular. Bu konu çözümlendikten sonra, onlara böylesine çok şey vermiş Olan’a hizmet etmek için, kendilerini O’na, ölümden diriltilmiş olanlar olarak sundular. Kendileri uğruna ölmüş ve Tanrı’nın sağında en yücelerde oturtulmuş Olan’ın dönüşünü bekleyerek günlerini geçirdiler.

Tanrı’ya, kurtuluşumuzun sonsuza dek kesinleşmiş olduğu bilgisine vardığımız için hizmet sunabiliriz. Kendi çabamız dışında, tamamen lütuf ile kurtulmuş olan bizler, “O’nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa’da yaratıldık.” (Efesliler 2:10)

İYİ İŞLERDEN ÖTÜRÜ KURTARILMAMIŞ

Kesinlikle emin olmanız gereken şudur: ‘ biz iyi işlerden ötürü değil, iyi işler yapmak üzere Mesih İsa’da kurtarıldık.’ Yani hiç kimse, iman yolunda bir yaşama sahip olmadan, iman yolunda yürüyemez. İmanda olan yaşam hem tanrısal kökenlere sahiptir hem de sonsuza kadar sürer. Petrus’un bize açıklamış olduğu gibi, Tanrı Müjde’ye iman edene şöyle diyor, “ölümlü değil, ölümsüz bir tohumdan, yani Tanrı’nın diri ve kalıcı sözü aracılığıyla yeniden doğdunuz. Nitekim, ”İnsan soyu ota benzer, Bütün yüceliği kır çiçeği gibidir. Ot kurur, çiçek solar, Ama Rab’bin sözü sonsuza dek kalır.” İşte size müjdelenmiş olan söz budur.” (1. Petrus 1:23-25)

Yeniden doğuş, Söz’ün—yani Müjde’nin—ve Kutsal Ruh’un gücü aracılığıyla gerçekleşir. Nitekim RAB’bin Nikodim’e söylediği sözler de bunlardı, “Bedenden doğan bedendir, Ruh’tan doğan ruhtur.” (Yuhanna 3:6) Bu şekilde diriltilmiş olan hiç ölmez, ama sonsuz yaşama sahiptir. Biz bunu nereden biliyoruz? Çünkü bize bunları söyleyen O’dur.

Yuhanna 5:24’deki önemli sözcükleri iyice değerlendirin, “Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.” Sonra bu ayetleri, Yuhanna 10:27-30’da ki ayetler ile birleştirin, “Koyunlarım sesimi işitir. Ben onları tanırım, onlar da beni izler. Onlara sonsuz yaşam veririm; asla mahvolmayacaklar. Onları hiç kimse elimden kapamaz. Onları bana veren Babam her şeyden üstündür. Onları Baba’nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez. Ben ve Baba biriz.”

Bu bölmlerin ilkinde birbirlerine bağlı olan beş anahtar sözcüğün bulunduğunu göz önünde bulundurun, “işitip... iman... vardır... yargılanmaz... geçmiştir.” Bu sözcükler üzerinde iyice düşünün ve gerçek anlamlarını bulun. Hiçbir sözcük bir diğer sözcükten ayrılmamalıdır. Daha uzun olan bölümde, Tanrı’nın kuzuları hakkında yazılanlara dikkat edin:

- a. Sesini işitiyorlar.
- b. Onu izliyorlar.
- c. Sonsuz yaşama sahip oluyorlar.
- d. Asla mahvolmayacaklar.
- e. Onları Baba’nın elinden kapmaya kimsenin gücü yetmez.

Bu güvenceden daha üstün bir güvencenin var olması mümkün mü? Tanrı'nın Oğlu'na iman edenlerin tamamen kurtulmuş olduklarını daha açık anlatabilecek başka sözler olabilir mi? Tanrı'nın tanıklığından kuşkulanan, Tanrı'yı yalancı olarak nitelendirmektir. Müjdesine inanmak ise bol güvenceye sahip olmaktır.

“İnanmaya çalışırım” mı diyorsun? Kime inanmaya çalışıyorsun? Sözlerini asla geri almayacak olan Yaşayan Tanrı'ya, ‘İnanmaya çalışırım demeye cesaret edebilir misin? Eğer dünyadan olan bir arkadaşın sana inanması güç bir öykü anlatsa, ona, “inanmaya çalışırım” der misin? Böyle yaptığın takdirde arkadaşına hakaret etmiş olmaz mısın? Vaatlerini ve armağanlarını geri almayan Tanrı'ya böyle mi davranacaksın? O'na bakıp, geçmişteki bütün imansızlığınızı kabullenin, O'na şu an güvenin, ve böylece fidyeye ile satın alınanlardan biri olduğunuzu bilin.

Bir süre önce, St. Louis şehrinde, bir müjdecisi, başka bir müjdecisi tarafından bilgilendirilme odasına davet edilen ve bu daveti kabul eden bir adamın, kurtulma arzusu ile ilgileniyordu. Müjdecisi, adama, kurtulmanın tek yolunun Mesih'i Kurtarıcısı olarak kabul etmesi ve Tanrı'nın vaadine inanması ile mümkün olduğunu açıklamaya çalıştı. Ama adam hep: “İnanamıyorum, İnanamıyorum” diyip durdu.

“Kime inanamıyorsun?” diye sordu müjdecisi.

“Kime mi?” diye cevap verdi adam.

“Evet, kime inanamıyorsun? Tanrı'ya mı inanamıyorsun? O yalan söyleyemez ki!”

“Tabii ki,” dedi adam, “Tanrı'ya inanabiliyorum, hiç bu şekilde düşünmemiştim. Kurtulduğuma inanmam için bunu duygularıyla hissetmem gerektiğini düşünmüştüm.”

Sözünü ettiğimiz adam, Tanrı'nın kesinlikle gerçekleşecek vaadine inanması gerekirken, imanını kendi çabasıyla yaratmaya çalışıyordu. İlk kez, Tanrı'nın Sözüne inanması gerektiğini anladı ve iman ettiği zaman kurtuluşun sağladığı gücü ve güveni yaşadı.

Çabalarımızla kurtulmuş değiliz;
Kendimizden hiç bir yarar gelemez,
Kan'a iman ederek,
Kefaretimiz ödenir. Kutsal ve Adil Olana,
İsa'ya bakmamız gerekir.
O'nun yüce işidir bizi kurtaran-
“İyi işler” değil “İman”dır!

Bizim herhangi bir çabamızla
Mesih'in tamamladığı işe hiç bir şey ekleyemeyiz.:
Herhangi bir düşünce veya duygu,
Bizim için hazırlamış olduklarını çoğaltamaz
O'nu, Kutsal ve Adil Olan'ı .
Kabul etmek yeterlidir,
Gereken tek şey O'na iman etmektir.
Sadece iman etmektir O'na-
Kurtuluş, “Çabalarımızla” değil, “İman”la gerçekleşir!

4. İMAN'IN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

İbraniler'e Mektup'un 10. bölümünün 19-22 ayetlerinde bulunan sözleri, bu yeni bölümün ana konusu olarak kabul edeceğiz. Bütün bölümü dikkatle ve üzerinde düşünerek okuyun: “Bu nedenle, ey kardeşler, İsa'nın kanı sayesinde perdede, yani kendi bedeninde bize açtığı yeni ve diri yoldan kutsal yere girmeye cesaretimiz vardır. Tanrı'nın evinden sorumlu büyük bir kâhinimiz bulunmaktadır. Öyleyse yüreklerimiz serpmeye kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı'ya yaklaşalım” (İbraniler 10:19-22)

“İmanın verdiği tam güvenceyle.” Bu olağan üstü sözleri daha önce görmüş müydünüz? Okurken size heyecanlandırmıyorlar mı? “Tam güvence!” Bundan daha değerli ne olabilir ki? Ve eğer istiyorsan, bu güvence sana verilir, ama imanla alman gerekiyor. Dikkat edin, çünkü güvence, yalnızca duyguların sağladığı bir güvence, ya da mantıklı bir şekilde düzenlenmiş bir felsefe değildir. Tam güvenceyi sağlayan imandır.

Okulda öğretmeni küçük bir çocuğa, “İman nedir?” diye sorduğunda, çocuk, “İman Tanrı'ya soru sormadan inanmaktır,” cevabını vererek doğruyu söylemiştir. İman, tam anlamıyla çocuğun tanımladığı gibidir. İman, Tanrı'nın Sözü'nü soru sormadan kabul etmektir. Bu sözün esin aracılığıyla verilen gerçek anlamı, İbraniler 11:1'de yazılıdır. “İman, umut edilenlere güvenmek, görünmeyen şeylerin varlığından emin olmaktır.”

Tanrı bize, insan mantığı ile kavrayamayacağımız bir şey söylüyor. İman güvencenin esasıdır. İman, gözle görülmeyen şeyleri, gözle görülen şeylerden daha gerçekçi kılıyor. İman, Tanrı'nın gerçek olarak nitelendirdiği şeylerin gerçek olduğunu soru sormadan kabul etmekten ibarettir. Ve Tanrı'nın vaadine burada sözü edilen şekilde tam bir iman olduğu zaman, Kutsal Ruh gerçeğe tanıklık eder, ve imanlı böylece imanın verdiği tam güvenceye sahip olur.

Ama, iman bazı gerçeklerin yalnızca zihinsel olarak kabul edilmelerinden ibaret değildir. İman, bu gerçeklere güvenmek ve bu gerçeklere inanmaktır, güvenme ve inanmanın sonucunda ise iman edilir ve böylece imanın gerekçeleri uyarınca yaşanır. Mesih'e iman, kutsal RAB'bimiz hakkında bilinen tarihi gerçekleri kabul etmek değildir. Mesih'e iman, insanın O'na, kefareti aracılığıyla, tamamen güvenmesidir. İman etmek, güvenmektir. Mesih'e iman edince, kurtuluşun tam güvencesine sahip olunur.

İman, ‘gözle görünmeyen şeylerin varlığından emin olmak’ şeklinde tanımlandığı için, imanının somut bir yanının da bulunması gerekiyor, güvence ve huzuru sağlaması için değeri olan bir mesaj iletmesi gerekiyor. İncil'de yazılan, işte bu mesajdır. Bu mesaj, Tanrı'nın, kayıp, çaresiz ve umutsuz günahkârları kurtarmayı amaçladığı ve eksiksiz olarak düzenlediği kurtuluş mesajıdır.

Örneğin, Kutsal Kitap'ımızda bize dört kez üst üste, “doğru kişi imanıyla yaşayacaktır.”dendiğinde, yalnızca iyimserlik ruhuyla, yani her şeyin sonunda iyi sonuçlanacağına inanarak yaşamamız söylenmiyor. Ve iman aracılığıyla aklanma ilkesinden söz ederken, ‘yüreğindeki cesareti sonuna kadar sürdüren kişi aklanacaktır’ anlamını iletmeye çalışmıyoruz. Kurtuluş, imanın kendisi değildir. İman, kurtuluşu sağlayana el uzatmaktır. Yani güçlü ve güçsüz imandan söz etmek saçmalaktır. Kendine ya da Mesih dışındaki bir şeye iman etmek yalnızca tuzak ve kuruntudur. Ve bu tür bir yaklaşım, ruhu sonsuza dek kurtulmamış bir konumda ve perişan halde bırakır.

Bizden, Tanrı'ya güven dolu yürekler ve imanın tam güvencesi aracılığıyla yaklaşmamız istendiğinde, bunun anlamı, Tanrı'nın Oğlu'na ve O'nun bizim uğrumuzda sağladığı inanılmaz kurtuluş hakkında açıklamış olduğu sözlere tamamen güven duymamızdır. Bu konu, bizim ayetimizin bulunduğu İbraniler kitabındaki bölümün başında, olağanüstü bir şekilde ifade ediliyor. Orada, yasal dağıtımına göre kesilen bir çok kurbanla, RAB'bimiz İsa Mesih'in mükemmel ve her şeye yeten, ilk ve son, yani tek kurban olarak sunulması arasındaki farklar tanımlanıyor. Bu farkların en önemli olanlarından bir kaçını not edin:

1. Kurbanların sayısı çoktu ve sürekli tekrar ediliyorlardı. Ama Mesih'in kurbanı tektir, başka bir kurbanı da ihtiyaç yoktur.
2. Hayvan kurbanların, günahı tamamen silmeye yeterli olacak değerleri yoktu. Mesih'in kurbanı o kadar değerliydi ki, günahı sonsuza kadar silmeye yetmişti.
3. Bu kurbanlar, kendilerini Tanrı önüne getiren kişilerin vicdanlarını tamamen arındıramıyorlardı. O'nun kurbanı ise, bütün inananların vicdanını tamamen arındırıyor, çünkü günahı Tanrı'nın gözünün önünden almıştır.
4. Hayvan kurbanlar, insanların en kutsal yere girmelerini sağlamıyordu. O'nun kurbanı ise Tapınağın perdesini yırtmıştır ve Tanrı'nın huzuruna kadar giren, yeni ve yaşayan bir yol açmıştır.
5. Kurbanı sunan kişi, bu kurbanlar aracılığıyla yetkinleştirilmiyordu. Oysa, Mesih'in tek kurbanı, kutsanmış olanları sonsuza dek yetkin kılmıştır.
6. Her yıl sunulan kurbanlar geçmişteki günahları andırırdı. O'nun kurbanı ise Tanrı'nın "Günahlarımı artık anmayacağım" (İbraniler 8:12) diyebilmesini sağladı.
7. Boğa ve keçi kanı, günahı silemezdi. Ama, Mesih kendisini kurban olarak sunmakla günahı silmiştir.

Nitekim iman, Mesih'in tamamlanmış olan işi üzerine kuruludur. Eski kurban sistemi konusundaki vahiyleri incelemek, bu konuyu daha iyi kavramamızı sağlayacaktır.

ENDİŞE İÇİNDEKİ İSRAİLLİ'Yİ ELE ALIN

Tapınağın avlusunda, sunuların yakıldığı yerin yakınında durduğumuzu ve endişeli bir İsraili'nin kurbanıyla sunusunu vermeye geldiğini hayal edelim. İsraili, keçiyi kurban edileceği yere getirir. Tapınak görevlisi kurbanı iyice inceler, kusursuz olduğunu belirledikten sonra kesilmesi için emir verir. Kurbanı getiren, eliyle keçinin kafasından tuttuktan sonra, bıçağı kurbanın boynuna yerleştirir. Sonra keçinin derisi soyulup, parçalara ayrılır ve iç parçaları dikkatle incelenir. Mükemmel olduğu ilan edildikten sonra, kabul edilir ve bazı parçaları sunuların koyulduğu ateşe atılır. Kan, sununun yakıldığı yerin etrafına ve dört boynuzun üzerine serpilir, sonra kâhin günahların bağışlandığını söyler, ve adam, günahının silindiğine dair güvenceyi alır.

Burada, "gelecek iyi şeylerin aslı yoktur, sadece gölgesi vardır," (İbraniler 10:1) yani günah tamamen silinmiyordu. Kusursuz kurban, büyük günah sunusu olarak verilen, günahsız Kurtarıcı'yı simgeliyordu. O'nun kanı günahın kefaretiyle tümüyle ödedi. Tanrı'ya O'nun aracılığıyla gelen herkes sonsuza dek bağışlanmıştır.

İsraili, RAB'be karşı günah işlediğinde, hemen ertesi gün, kurbanı ihtiyaç duyuyordu. Vicdanı hiç bir zaman kusursuz olamıyordu. Ama Mesih'in tek sunusu, o kadar sonsuz bir değere sahiptir ki, Kendisine güvenenlerin günah sorunu, sonsuza dek çözümlenmiştir. "Çünkü [Mesih] kutsal kılınanları tek bir sunuyla sonsuza dek yetkinliğe erdirmiştir." (İbraniler 10:14) Bu biçimde kutsanmak, Tanrı'nın gözünde, Mesih'in bizim günahlarımızı telafi etmesi ve Mesih'in kişisel yetkinliği sayesinde Tanrı için ayrılmış olmamız anlamına gelir. O, Kendisi aracılığıyla bizim kutsanmamızdır. Tanrı artık bizi Oğlunda görüyor.

Ne kadar da değerli ve olağanüstü bir gerçek, değil mi? İnsanın hayal bile edemeyeceği bir şey bu. Yalnızca Tanrı böyle bir plan yaratabilirdi. O'nun tanıklığına inanan herkes, imanını tam güvencesine sahip olur.

Her iman eden, kurtulduğunu, duyduğu mutluluk sonucunda bilmez, ama her gerçek imanlı kurtulduğunu bilerek mutlu olur.

Güveni, duygular üzerine bina etmek, duygular sona erdiği zaman, insanı tam bir şaşkınlığa uğratar. Ama Tanrı Sözü üzerine kurulan güven kalıcıdır, çünkü Söz değişmez.

YAŞLI BEYEFENDİNİN HUZURU YOKTU

Yıllar önce, Kaliforniya eyaletinin Santa Cruz şehrinin birkaç mil dışındaki küçük bir kasaba okulunda, bir dizi Müjdeleme amaçlı toplantılar düzenlemiştik. Bir gün, her akşam toplantılara katılan, hoş, yaşlı bir beyefendinin at arabası ile yolculuk etmekteydik. Ama bu beyefendi kendi kurtuluşunun güvencesi konusunda hala emin değildi. Büyük ağaçların gölgesinde, güzel bir yol üzerinde at arabası ile giderken ona, "Tanrı ile barıştın mı?" diye sordum. Adam hemen atlarını durdurdu ve "İşte bu yüzden seni buraya getirdim. Kurtulduğumu ya da kurtulduğumu öğrenmeye çalışmamın yararsız olduğunu bilmeden, buradan bir adım dahi atmayacağım." dedi.

"Nasıl öğrenmeyi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Beni şaşırtan da bu zaten, kesin bir tanıklık istiyorum. Ama öyle bir tanıklık istiyorum ki yanlış anlamam imkânsız olsun." dedi yaşlı beyefendi.

"Kesin bir tanıklık ile neyi kast ediyorsun? Bir tür duyguyu mu?" diye sordum.

"Gerçek şu ki, neyi kast ettiğimi ben de bilmiyorum," dedi yaşlı beyefendi, "ama imanlı çevremdeki kişiler, iman ettikleri zaman içlerinde büyük değişiklikler hissettiklerini söylüyorlar. Ben aslında yıllardır bu duygunun peşindeyim ama bu duygu benden hep kaçıyor."

"Din seçmek ve Mesih'e güvenmek tamamen farklı konular olabilirler. Diyelim ki, kurtulmayı amaçlarken, birden seni çok mutlu eden bir duygu hissettin, o zaman kurtuluşunun kesinliğinden emin olur muydun?"

"Sanırım emin olurdu."

"O zaman, hayata bu anlık duyguya güvenerek devam ettiğini ve ölüm döşğinde olduğunu varsayalım. Şeytanın sana, kayıp olduğunu ve yakında lütfun dışında olacağını söylediğini hayal et. Ona ne derdin? O anlık duygunun, sana bir çok yıl önce verdiği

güvenden dolayı her şeyin iyi olacağını bildiğini mi söyledin? Ya seni kandırmak için o duyguyu sana kendisinin verdiğini söylese? Vermediğini kanıtlayabilir miydin?”

Bir süre düşündükten sonra, “Hayır, kanıtlayamazdım. Artık duygunun, kurtulduğum konusunda yetersiz olacağını anladım.” dedi.

Bu son sözüne karşılık olarak, “Ne yeterli olur?” diye sordum.

“Eğer bir rüyada ya da bir görümde bana kesin bir cevap verilse ya da bir melek bana mesaj getirse, o zaman kesinlikle emin olurum.”

“Diyelim ki inanılmaz güzellikte bir melek sana göründü ve günahlarının affedildiğini söyledi, bu emin olman için yeterli olur muydu?”

“Galiba olurdu,” dedi yaşlı adam, “eğer bir melek her şeyin yoluna konduğunu söylese, insanın bundan dolayı emin olması gerekirdi diye düşünüyorum.”

“Yine var sayalım ki, Şeytan seni rahatsız etmek için yanına gelse ve sana hala kayıp olduğunu söylese, o zaman ne derdin?” diye sordum.

“Bir meleğin beni kurtardığını söylerim tabii.” diye cevap verdi adam.

“Ya, ‘O gördüğün melek bendim, seni kandırmak için ışık meleği şeklini aldım dese. Artık olmanı istediğim yerdesin—sonsuz kadar kayıp olacaksın.’ dese, ne tür bir karşılık verirdin?”

Bir kaç dakika düşündü ve “Haklı olduğunu görüyorum. Melek sözü de yetersiz kalır.”

“Tanrı bize, hoş duygulardan ve bir meleğin sözünden çok daha üstün bir şey verdi. O, senin günahlarından dolayı ölmesi için Oğlu’nu gönderdi. Ve değişmeyen Sözünde, O’na iman ettiğin zaman günahlarının yok olduğunu dair tanıklık veriyor. Bu sözü dikkatle dinle, ‘Peygamberlerin hepsi O’nunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar. Şöyle ki, O’na inanan herkesin günahları O’nun adıyla bağışlanır. ‘Bu söz, Elçilerin İşleri 10:43’te geçen, elçi Petrus’un ağzından iletilen Tanrı Sözü’dür.

“I. Yuhanna 5:13’te şöyle yazılmıştır, ‘Tanrı Oğlu’nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz diye bunları yazdım.’ dedim ve sonra şöyle devam ettim, Bu sözler senin için mi? Tanrı Oğlu’nun adına iman ediyor musun?”

“Evet, kesinlikle iman ediyorum! O Tanrı’nın Oğlu’dur ve benim için öldüğüne iman ediyorum!” dedi yaşlı beyefendi.

“Öyleyse şu sözler aracılığıyla O’nun sana ne dediğini düşün, ‘sonsuz yaşama *sahip* olduğunuzu *bilesiniz* diye bunları yazdım.’ Emin olman için bu sözler yeter, değil mi? Bu sözler, Cennet’te yalnızca senin için yazılan bir mektup gibidirler. Tanrı’nın sana söylediği bu sözleri nasıl inkâr edebilirsin? O’na iman edemiyor musun? O meleklerden ya da uyandırılan duygulardan daha güvenilir değil mi? O’nun Sözüne güvenip, günahlarının bağışlandığına dair güven duyamıyor musun?”

“Öleceğin zaman şeytanın, mahvolduğunu söylerken ısrarlı davrandığını farz et, ona, ‘Hayır Şeytan beni artık korkutamazsın. Ben Yaşayan Tanrı’nın sözüne güveniyorum ve O bana sonsuz yaşama *sahip* olduğumu ve bağışlandığımı söylüyor’ diyemez misin artık?”

Tanrı'ya boyun eğerek, O'na, O'nun koşullarına dayanarak tövbe eden bir günahkâr olarak ve Kutsal Oğlu hakkındaki Sözüne iman ederek kurtulacağını söyleyemez misin?"

Yaşlı adam gözlerini aşağıya indirdi, iç varlığında bir hareketlenme olduğunu gördüm. Dudakları kıpırıyor, dua ediyordu. Birden yukarı baktı ve kamçısıyla atına hafifçe dokunarak, ata "Hadi!" dedi. Sonra bana, "Şimdi her şey aydınlandı artık. Yıllardır istediğim şey buydu" dedi.

O gece toplantıda, oradaki insanlara hayatının yarısı boyunca ne aramış olduğunu anlattı. Ve Tanrı'nın, Mesih'in günahkârlar için yaptıkları konusundaki mesajına iman ettiği zaman, aradığını bulduğunu söyledi. Bu yaşlı adam, Tanrı onu yanına alana kadar, benimle sürekli yazıştı. O sevinçli bir imanlıydı, çünkü Tanrı'nın Sözüne güvendiği an, tüm kuşku ve korkuları silinmişti. Onun güvencesi, imanın verdiği tam güvenceydi.

İMAN ETMENİN DUYGUSAL YÖNÜ

Lütfen beni yanlış anlamayın. İman etmenin duygulara dayanan yanını tamamen göz ardı etmiyorum. Ama bu duyguları, affedilmenin bir kanıtı olarak kabul etmeye de razı değilim. Kutsal Ruh, insanı, kayıp olduğu ve mahvolduğu konusunda haberdar ettiği zaman, içten bir duygu hissetmemek zaten garip olurdu. Biri tövbe ettiği zaman, daha doğrusu günahlarına, kendisine ve Tanrı'ya karşı tamamen farklı bir düşünce tarzı elde ettiği zaman, o kişinin yanaklarından aşağıya süzülen tövbe gözyaşları gördüğümüzde şaşırılmamalıyız. Tanrı'nın söylediklerine güvenen ve Kutsal Ruh'un, "Günahlarını artık anmayacağım" ifadesindeki tanıklığını kabul eden bir insanın yüreği mutlaka, aynı Wesley'in yüreği gibi, garip bir şekilde ısınacaktır, bunun aksi mümkün olamaz.

Açıklamaya çalıştığım şey, güvencenin duygusal değişimlerle ilgisinin olmadığıdır. Ama bu duygusal değişimler, RAB'bin Kutsal Kitap'taki tanıklığına iman edilmesi üzerine gerçekleşirler. İman, yalnızca Tanrı Sözü'ne güvenir. Tanrı'nın Sözü'ne iman edildiği zaman da tam güvence elde edilir. Sonra Kutsal Ruh iman edenin yüreğinde yaşar ve imanlıyı Mesih'e benzetmeye başlar. Mesih'e güvenince ve Tanrı'yla barış sağlandığında, lütufta büyümek doğaldır.

Tamamen arındıran kana,
Güvendiğim zaman,
Kutsal Ruh içime girdi,
Ve RAB'den doğdum.

5. ANLAYIŞIN VERDİĞİ TAM GÜVENCE

Elçi Pavlus, çoğu, bir dua adamı olan, adanmış Epafra'sın Müjdelemesi aracılığıyla imana gelen Koloselilere mektup yazarken, şöyle demişti, “Gerek sizler, gerek Laodikya'dakiler, gerekse sizler gibi yüzümü hiç görmemiş olanlar için ne denli büyük bir uğraş verdiğimi bilmenizi isterim. Yürekerinin cesaret bulmasını, sevgide birleşmelerini dilerim. Öyle ki, anlayışın verdiği tam güvenliğin bütün zenginliğine kavuşsunlar ve Tanrı'nın sırrını, yani bilginin ve bilgeliğin bütün hazinelerinin saklı olduğu Mesih'i tanısinlar.” (Koloseliler 2:1-3) “Anlayışın verdiği tam güvenliğin” sözcüklerine ilginizi çekmek isterim.

Kurtuluş sorunu çözüldükten sonra, kuşuların ve karmaşaların oluşmayacağını düşünmeyin. Tanrı'nın çocuğu, düşman ve boş bir dünyada bulunan bir yabancı ve oradan geçen bir yolcudur. Bu dünyada Tanrı çocuğunun ilerlemesini sınırlamak için, Tanrı çocuğuna her yönden saldırır. Tanrı çocuğunun içinde düşman hala bulunmaktadır—eski beden, yeniden doğuşta elde edilen yeni ruhla sürekli savaş halindedir.

Dışarıda, düşmanımız şeytan ise, kükreyen bir aslan gibi, yok edebileceği kişileri arar. İmanda sarsılmadan, şeytanın saldırılarına karşı koymamız buyrulmuştur. Şeytan, Mesih'le Tanrı'nın içinde sığınanların hayatını mahvedemeyeceğini biliyor. Buna rağmen, her türlü şeytani hüner ile imanlının lütuf içindeki gelişimini yavaşlatmak ve onu ruhsallığından alıkoymak için uğraşır. Kuşunun ateşli oklarıyla ve cinsel zevkleri tahrik ederek Tanrı ile birlikte olmamızı durdurmayı amaçlar. Böylece imanlının sevincini mahvetmeye ve tanıklığını iptal etmeye çalışır. Bundan dolayı üstün kutsallığa sahip olan imanımızı Kutsal Kitap'ın eğitimi ile güçlendirmemiz ve beslememiz gerekir. Davut şöyle demiştir, “Senin koşullarına uymakla bilgelik kazanıyorum.” (Mezmurlar 119:104)

İnsan, kurtulduğunu bildiği andan itibaren, Kutsal Ruh'a bağımlılık ile, dikkatli, sürekli ve sistemli bir şekilde Tanrı Sözü'nü incelemelidir. Kutsal Kitap, Babamızın bize yazdığı mektuptur. O, çocuklarının fidesini ödedi. Kutsal Kitap'ı, Babamızın düşüncesini ve yürümemizi istediği yolu açıklayan bir aracı olarak değerlendirmemiz gerekir. “Kutsal Yazılar'ın tümü Tanrı esinlemesidir ve öğretmek, azarlamak, yola getirmek, doğruluk konusunda eğitmek için yararlıdır. Bunlar sayesinde Tanrı adamı her iyi iş için donatılmış olarak yetkin olur.” (2. Timoteos 3:16-17) Söz'ü incelemekle gerçek eğitim alırım. Tanrı Sözü, bana, hayatımda ve Tanrı ile olan yürüyüşümden değişmesi gereken şeyleri gösterir. Söz beni doğruluk yollarına getirir. Hiç bir imanlı Kutsal Kitap'ımı ihmal edemez. Çünkü eğer ihmal ederse, imanlı ruhsal hayatında büyüyemez, böylelikle kuşulara ve korkulara yenilir. Ve her tür öğretimi tarafından saptırılabilir.

YENİDEN DOĞMUŞ İRLANDALI

Yeni doğan bebekler nasıl süte ihtiyaç duyarsa, aynı şekilde yenilenen ruh da Söz'e ihtiyaç duyar. Yeni Antlaşmayı okuyarak iman eden İrlandalının hikâyesini bilip bilmediğinizi merak ediyorum. Yeni bulmuş olduğu bu değerli mücevherinden sevinç duyuyor, her fırsat bulduğunda onun kutsal sayfalarını incelemekten zevk alıyordu.

Bir gün mahallenin çobanı bu İrlandalıyı ziyarete geldi. Geldiğinde, İrlandalının ruhuna bol bereket getirmiş olan Kutsal Kitap'ı incelediğini gördü.

Çoban sert bir ses tonu ile, “Pat, o okuduğun kitap nedir?” diye sordu.

“Efendim,” diye cevapladı Pat, “Yeni Antlaşma’dır okuduğum.”

“Yeni Antlaşma mı! Pat, bu kitap senin gibi cahil bir adamın okuyacağı bir kitap değil ki. Bu kitap benim gibi, bu kitabın gerçek anlamını öğrenmek için kolejlere giden kilise adamları içindir. Biz okur ve okuduğumuzu halka iletiriz. Senin gibi eğitimsiz insanlar bu kitabı okuduklarında her türlü yanlış düşünceye kapılırlar.”

“Ama efendim,” dedi Pat, “Ben burayı okuyordum. Kutsal işçi Petrus’un kendisi şöyle diyor, ‘Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyerek kurtuluşa erişesiniz.’ (1. Petrus 2:2) Ve eminim ki, ben Mesih’te daha bir bebek gibiyim, ve istediğim şey, Söz’ün sütüdür, ve ben işte bu yüzden bu kitabı okuyorum.”

“ Pat, bu söylediklerin bir açıdan doğru, ama Her Şeye Gücü Yeten, rahiplerini sütçü olmaları için atamıştır. Ve Sözün sütüne ihtiyaç duyduğun zaman, bana gel, ben sana bünyenin alabileceği kadarını vereceğim.”

“Ahırında bir ineğimin olduğunu bilirsiniz efendim, ama hastalandığım zaman, benim yerime ineğin sütünü sağması için bir adam tutmuştum. Kısa bir süre sonra bu kişinin sütün yarısını çaldığını ve sütün içine su koyduğunu fark ettim. İyileştığım zaman, onu işten attım ve kendi ineğimin sütünü kendim sağmaya başladım. Artık aldığım sütün hep yoğun kaymağı var. Ve efendim, Söz’ün sütünü almak için size güvendiğimde, bana verdiğiniz o sulandırılmış süttü, artık ben kendi ineğimin sütünü kendim sağıyorum. Aldığım da her gün ruhumu beslemekte olan Söz’ün yoğun kaymağıdır.”

Kutsal Kitap’ın mantıklı bir şekilde incelenmemesinin yerini hiç bir şey tutamaz. Anlayışın getirdiği tam güvenceye Kutsal Kitap olmadan ulaşamayız. Ama Kutsal Metinleri incelediğiniz zaman, gerçek üstüne gerçeğin nasıl inanılmaz bir şekilde açıklandığını göreceksiniz, öyle ki tüm kuşklar ve sorular silinsin ve onlar yerini tanrısal kesin inanç alsın.

CESARETLERİ KIRILAN İMANLILAR

Bir çok eğitimsiz imanlının cesareti kendi kusurlarının farkında oldukları için kırılır. Şeytan bu kusurları kendi amaçları için kullanır ve onların düşüncelerine kuşku yerleştirir, nitekim imanlı olmakla kendilerini aldatıp aldatmadıkları konusunda yanılığa düşmelerine neden olur. Ama imanlının iki doğası hakkında sahip olduğu bilgi, imanlıya bu konuda yardım eder. Eski doğadan kalma beden içindeki günahın, yeniden doğduğumuzda silinmediğini bilmekte yarar var. Tam aksine, imanlı bu bedende kaldığı sürece eski günah direnir. Yeni doğuşta ise, yeni ve tanrısal bir doğaya bağlanırsınız. Bu iki doğa birbirleriyle çatışmaktadır.

Ruh’ta yürüyen imanlı beden tutkularını, kendilerini açıkça belirtmeler bile, yerine getirmez. Böyle yürüyebilmek için, Tanrı’nın, Âdem doğasının içinde bulunan kötülüğe karşı verdiği savaşta, Tanrı’nın tarafını tutmalıyız. Tanrı, bu doğanın Mesih’in çarmihinde öldüğünü düşünüyor. Çünkü RAB İsa, yalnızca yaptıklarımız için değil, Adem doğamızda var olan şeyler için de öldü. İman bunu kabul ediyor, imanlı artık şöyle diyebilir: “Mesih’le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu’na imanla sürdürüyorum.” (Galatyalılar 2:20)

Burada öğretileni dikkatle inceleyin: Ben, yani eski bedensel olan ve sorumlu olan ben, bedensel olarak ne isem, günahlı doğam da dâhil olmak üzere, ben Mesih’le birlikte çarmıha

gerildim. Bu ne zamandı? İsa Mesih 2000 yıl önce çarmıha gerildiği zamandı. O benim için oradaydı. Bende O'nunla birlikteydim. O benim Temsilcimdi, O benim yerime geçen kişiydi. Benim ölmem gereken ölümü o öldü. Bundan dolayı Tanrı'nın gözünde, O'nun ölümü benim ölümümdü. Yani O'nunla ölmüş oldum.

Kişisel deneyimimde, bunu gerçekleştirmek için çağırılıyorum. Kendimi “günah karşısında ölü, Mesih İsa'da Tanrı karşısında diri” (Romalılar 6:11) olarak görmem lazım. Eski doğanın benden hiçbir alacağı yoktur. Kedisini ön plana atıp, beni köle etmeye kalkarsa, Tanrıyla ona karşı taraf tutmam gerekiyor. O bedendeki günahı kınamıştır, benim de aynı şekilde kınamam gerekiyor. Günaha boyun eğmektense, Tanrı'ya ölümden diriltilecekler gibi boyun eğmem gerekiyor. Çünkü Mesih'in çarmıha gerilmesiyle bende çarmıha gerildim, ama ben O'nun dirilişinden yeni bir şekilde yaşıyorum. Mesih'e bağlanıyorum, ki O içimde yaşıyor. O benim yeni Sahibim. O beni sahiplenip, kendi görkemi için yönlendirecektir. O'na boyun eğdiğim için artık günahattan özgürüm. “Günah size egemen olmayacaktır. Çünkü Kutsal Yasa'nın yönetimi altında değil, Tanrı'nın lütfu altındasınız.” (Romalılar 6:14) Lütuf'un tatlı ve baskın gücü “diri, kutsal, Tanrı'yı hoşnut eden birer kurban olarak” bedenimi sunmamı sağlar. (Romalılar 12:1)

Aslında, hala bedendeyim, ama ben dirilen Mesih'in başı olduğu yeni yaratığın bir parçasıyım. Beni zaferli bir hayattan esirgeyecek tek şey, bu bilgiye sahip olup da, bu bilgi uyarınca hareket etmememdir. Pavlus Koloseli ve Laodikyalı imanlıların bu yeni yaratıktaki yerlerini ve sorumluluklarını anlamaları için sabırsızlanıyordu. Pavlus onlara, onların gerçeği görmeleri için ve böylece Mesih'in kalbinde yaşayarak dünyanın, bedeninin ve şeytanın hükmünden tamamen kurtulmaları için, resmen, ruhtan acı çektiğini söylüyor. Pavlus, felsefenin, kanunlara, törenleri önemsemenin ve çileciliğin tek çaresinin Mesih olduğunu açıklıyor. İnsan günahattan arınmak isterken bunların hepsine düşebilir, ama bunların hiç biri bedeninin arzularına karşı yetkin değildir.

Bize hasret duyduğumuz zaferi veren, cennetteki Başımız, dirilmiş ve yüceltilmiş Kurtarıcıyla beraber olmaktır. O'nunla dirildiğimiz için, Mesih'in Tanrı'nın yanında oturduğu yerdeki, cennetteki, şeyleri aramamız tembih edilir. “Çünkü siz öldünüz, [yeni] yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır.” (Koloseliler 3:3)

BAŞKA BİR İRLANDALI “GÖRKEM” DİYE BAĞIRIR

Tanrı Sözünde sevincini bulan bir İrlandalı'nın hikâyesini anlatmıştım. Size aktarmaya çalıştığım gerçeği anladığımda, anlamamın getirdiği tam güvenceye sahip olan başka bir İrlandalı'nın hikâyesini anlatayım. Bu İrlandalı doğru şekilde imana gelmişti. Ve kısa bir süre boyunca, imana gelmesinden ötürü sevince sahipti. Ama bir gün bu korkunç düşünce aklına girdi, “Ya öyle bir günah işlesem ki, hem bana verileni hem de kendimde kaybetsem?” RAB'bi tanımış olup da o ayrıcalıklı yerden düşüp sonsuz keder ile boğulmanın ne kadar kötü olacağını hayal edemiyordu. Bu konuda geceler ve gündüzler boyu kara kara düşündü, o büyük dert içindeydi. Ama bir akşam, toplantıya katıldığında Koloseliler 3:1-4'teki sözlerin okunduğunu duydu. Bu sözlere daha öncede alıntı yapmıştım. Bu sözlerin tamamı buradadır : “Mesih'le birlikte dirildiğinize göre, gökteki değerlerin ardından gidin. Mesih orada, Tanrı'nın sağında oturuyor. Yeryüzündeki değil, gökteki değerleri düşünün. Çünkü siz öldünüz, yaşamınız Mesih'le birlikte Tanrı'da saklıdır. Yaşamınız olan Mesih görüldüğü zaman, siz de O'nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz.”

Bu değerli ayetleri işittiği ve gözleriyle okuduğu an, ayetlerdeki sözlerin kutsal güvencesi ruhunu sardı ve halka açık bir toplantıda olduğunu unutarak, çevresindekileri şaşırtan bir şekilde yüksek sesle bağırdı, “Tanrı’ya görkem! Birinin başı su üzerindeyken boğulduğunu, kim duymuş!”

Bu sözlerin ne kadar ilkel olduğunu düşünerek gülebilirsiniz. Ama bu kişi, anlayışın getirdiği tam güvenceyi almıştı. Kendisinin Mesih’le birleşmiş olduğunu, böylece kendi Başı’nın zaten cennette olduğunu ve bu nedenle kendisinin de sonsuzluk boyuca güvende olduğunu anladı. Ruhu kurtaran bu gerçek ne kadar da müthiş, değil mi? İnsanı, kendisinden kurtarıyor, ve böylece Mesih’i nasıl da övüyor!

Anlayışın getirdiği tam güvencenin sonucu verdiğim ayetlerden daha sonra gelen ayetlerde ifade ediliyor. (Koloseliler 3:5-17) Bu ayetlerde dünyada olan bedenimizi öldürmemizi (ruhsal olarak öldürmemizi), her kirlili ve kutsallık dışı olan eğilimimizi, yeni yaratığa yakışmayan bir davranış olarak yargılamamızı ve bu şekilde rezil ve aşağı olanı reddetmemizi, öğütüyor. Yeni insana yakışmayan giysilere benzeyen eski tavırlarımızı ve alışkanlıklarımızı çıkarmamız ve Mesih’te yaşayan bir insanın karakterine yakışan tavır ve alışkanlıklar giyinmemiz gerektiğini söylüyor. Bu bölümü lütfen kendiniz de açık okuyun.

RAB’imiz İsa şöyle demişti, “Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak.” (Yuhanna 8:32) Öyleyse kurtarmış olduğu imanlıların, Sözü’nü Kutsal Ruh’a bağlı olarak incelemeleri, ve böylece O’nun Gerçeği konusunda bilgisizliğin neden olduğu korkuların ve öz-güvenden kaynaklanan gururu silmeleri ne kadar çok önemlidir! Söz, dürüst ve boyun eğerek dua ile rehberlik arayan ruha özgürlük verecektir, öyle ki Söz, arayanın hayatı üzerinde, hüküm sürsün ve arayana anlayışın getirdiği tam güvenceyi versin. “Sözlerinin açıklanışı aydınlık saçar, saf insanlara akıl verir.” (Mezmurlar 119:130)

DEVAM EDİN! DEVAM EDİN! DEVAM EDİN!

Böylece insan imanlı olarak yaşamaya devam ederken, karşısına çeşitli sorunlar ve zihninin karışmasına neden olan olaylar çıktığı zaman, Tanrı Sözü’nün, biz dünyadayken bütün bu sorunlara, anlamamızı O istediği takdirde, çözüm getireceği ortaya çıkar. Aklimızın alamayacağı gizemler hep olacaktır, çünkü Tanrı’nın ne yolları ne de düşünceleri bizimkilerle aynıdır. Ama güvenen ruh, kendisine Tanrı tarafından açıklanmış olanlarla yetinmeyi öğrenir. Böylece imanlı diğer gizemlerin, Tanrı’yı gözüyle görebileceği gün açıklanacağını bilerek sakinleşebilir ve O’nun ışığından ışığı görür ve O’nun bildiklerini, O’nun aynı bizi bildiği gibi bilir.

Sabahların sabahında uyandığında,
Doğuşundan sonra gece gelmeyen sabahta,
Işığın parladığı kişinin görkemiyle,
Tatmin olacağım.

Sevdiğim kişiler ile buluşacağım,
Çoktandır göremediğim yakınlarıma sarılınca,
Ve O’nun bana karşı ne kadar sadık olduğunu görünce,
Tatmin olacağım.

O zamana kadar, Tanrı’nın Sözü, adımlarımıza çira ve yollarımıza ışık olacak. Ve bu ışık aracılığıyla günah ve üzüntünün hüküm sürdüğü, insanın aklının hiç bir yönden ermeyeceği

sorunların olduğu bir dünyadan, Tanrı'yı tanıyanlar ve O'nun lütufu aracılığıyla Mesih İsa'da bulunanlar olarak her şeyin iyilik için işleyeceğini bilerek, güvenle geçebiliriz. Kutsal Kitap'ta yazılanlar, yüreğimize yetecek kadar esenlik sağlar ve “anlayışın getirdiğı tam güvenceyi” yaşarken bize tam huzur verirler. Geri kalan her şeyi, karşılıksız iyilik yapan ve bizi sonsuz bir sevgi ile seven Tanrı'nın ellerine bırakabiliriz.

Tanrı'nın istediğini ve planladığını;
Anlayacak kadar bilgili değilim.
Tek bildiğim,
Tanrı'nın sağında Kurtarıcımın oturduğudur.

Sözüne güveniyorum,
Çünkü Mesih'in günahkârlar için kesinlikle öldüğünü bilirim;
Çünkü kalbim,
O'nun Kurtarıcım olmasına ihtiyaç duyuyor!

6. UMUDUN SAĞLADIĞI TAM GÜVENCE

Bu dünyada eğitim almış biri bize şöyle demişti, “Umut, insan yüreğinden sonsuza kadar fişkirir.” Yaşamın bazı dönemlerinde bu sözler geçerli olabilirler, ama geleceğin sonsuzluğu konusunda, Tanrı Sözü bize, tövbe etmediğimiz takdirde umudumuzun olmayacağını söylüyor. Efesliler 2:11-12’de şöyle yazılmıştır: “Bunun için, öteki uluslardan doğan sizler bir zamanlar ne olduğunuzu anımsayın: Bedende elle yapılmış sünnete sahip olup “sünnetli” diye anılanların, “sünnetsiz” dedikleri sizler, o zaman Mesihsiz, İsrail’de vatandaşlıktan yoksun, vaade dayanan antlaşmalara yabancı, dünyada umutsuz ve tanrısızdınız.”

Ama insan Mesih’e güvendiğinde bu koşulların hepsi değişir. O’na güvendiğimiz andan itibaren bize lütuf aracılığıyla umut verilmiştir. Romalılar 8:24-25’te şöyle yazar: “Çünkü bu umutla kurtulduk. Ama görülen umut, umut değildir. Gördüğü şeyi kim umut eder? Oysa görmediğimize umut bağlarsak, sabırla bekleyebiliriz.”

Buradaki sözler, kurtulmayı umut ettiğimizi söylemiyor. Orada, umut *aracılığıyla kurtulduğumuz*, daha doğrusu umut içinde kurtulduğumuz ifade ediliyor. İman ve anlayışın tam güvencesine sahip olanın ve Yalan Söyleyemeyenin Sözünden ötürü, kendisinin aklanmış ve sonsuzca kurtulmuş olduğunu bilen kişinin umudu vardır. Bu umut, İsa Mesih döndüğü zaman imanlının bedeninin yenilenmesi ve imanlının o zaman tamamen Tanrı Oğluna benzemesidir. İşte bu umut, yaşamı boyunca çektiği çileler ve karşılaştığı değişiklikler sırasında imanlıyı destekler ve imanlıya Gözle Görülmeyeni görmeden devam etmesi için cesaret verir.

Burada, Romalıların beşinci bölümünün başlangıcını kullanmamın uygun olacağını sanıyorum (Romalılar 5:1-5): “Böylece imanla akladığımız göre, Rabbimiz İsa Mesih sayesinde Tanrı’yla barışmış oluyoruz. İçinde bulunduğumuz bu lütfü Mesih aracılığıyla, imanla kavuştuk ve Tanrı’nın yüceliğine erişmek umuduyla övünüyoruz. Yalnız bununla değil, sıkıntılarla da övünüyoruz. Çünkü biliyoruz ki, sıkıntı dayanma gücünü, dayanma gücü Tanrı’nın beğenisini, Tanrı’nın beğenisi de umudu yaratır. Umut düş kırıklığına uğratmaz. Çünkü bize verilen Kutsal Ruh aracılığıyla Tanrı’nın sevgisi yüreklerimize dökülmüştür.”

Güvencemizin duygularımızdan kaynaklanmadığını, ama Tanrı’nın sözleri tarafından oluştuğunu gördük. Ama bu hissettiklerimizi küçümsemememiz gerekir. Yenilenen insan, gerçek bir duygu tadar; bu duygu, Mesih’in, yenilenen insanın yaşayacağı tüm çileleri yüklenmiş Biri olduğunu bilmesinden kaynaklanır. Bu hissedilenler, imanlının kişiliğini mükemmelleştirmek için Tanrı tarafından tasarlanmıştır. Böylece tehlikeden ve denenmeden kaçınmak için dua etmek büyük bir hatadır.

SABIR İÇİN DUA ETMEK

Genç bir imanlının kendisinden yaşça daha olgun bir imanlı olan bir çobandan yardım istemesi anlatılır. Genç imanlı, “Benim için dua et ki bana sabır verilsin.” Dizlerinin üstüne çökerek yere kapandılar ve çoban Tanrıya şöyle yalvardı, “Ya RAB, bu kardeşime daha çok zorluk ve denemeler yolla!”

“Dur,” dedi genç, “daha çok deneme istemedim, ben sabır için dua istemiştim.”

“Seni anlıyorum,” dedi çoban, “ama Tanrı Sözü’nde bize ‘sıkıntının dayanma gücü’ yarattığı söyleniyor.”

Çoğumuzun öğrenmekte zorluk çektiği bir derstir bu. Ama verdiğim bölümdeki adımlara dikkat edin: sıkıntı, dayanma gücü, Tanrı'nın beğenisi ve umut. Böylece ruhlarımız düş kırıklığına uğramaz ve içimizde yaşayan Kutsal Ruh sayesinde kalbimize dökülmüş olan Tanrı sevgisinden zevk alabiliriz.

Bu gerçeği bildiğimiz için, İbraniler 6:10-12'de bulunan "umudunuzdan doğan tam güvence" sözcüklerini okuduğumuzda, bu sözlerin anlamını kavrayabiliriz. "Tanrı adaletsiz değildir; emeğinizi ve kutsallara hizmet etmiş olarak ve etmeye devam ederek O'nun adına gösterdiğiniz sevgiyi unutmaz. Umudunuzdan doğan tam güvenceye kavuşmanız için her birinizin sona dek aynı gayreti göstermesini diliyoruz. Tembel olmamanızı, vaat edilenleri iman ve sabır aracılığıyla miras alanların örneğine uymanızı istiyoruz."

İnsan Tanrı ile yürüdüğünde ve acı çekip Gözle Görünmeyeni görek devam ettiğinde, sonsuz değerleri olan şeyler, insana ait zaman ve mantık üzerine kurulu olan şeylerden daha önemli olmaya başlar. Böylece insanın kalbine, yalnızca Söz üzerine kurulu olmakla kalmayan, Tanrı ile bir ilişkinin sağladığı, güvenilir bir huzur ve tam güvence verilir. Tanrı ile olan bu ilişki, şu anki ve gelecek yaşamımız hakkında kesin bir güven sağlar.

Birisine bir zaman şu soru sorulmuştu, "İsa'nın yaşadığını, ölümden dirildiğini nereden biliyorsun?"

Bu kişi bu sorunun karşılığını şöyle verdi, "Yarım saattir O'nunla görüşüyorum. Yanlış anlamış olmamın imkânı yok."

Bu tanıklık, geçmiş yirmi yüz yıl boyunca Mesih'in Kutsal Ruh aracılığıyla, kalbi, sevgiye, bağlılığa getiren ve dualara cevap vererek O'nun şefkatli sevgisinden kuşku duymayı olanaksız kılan O'nunla yakın bir ilişkiye girmiş milyonlarca kişi tarafından verilebilir.

İKNA EDİLEN GENÇ ADAM

Rahmetli Robert T. Grant, bana bir kez, bir Pullman treninde oturmuş, Kutsal Kitap'ını okurken, bir çok kişinin amaçsızca dolaştığını fark ettiğini anlattı. Robert Bey çantasını açtı, ve sonra Kutsal Kitap'ından bölümler içeren küçük kitapçıklar dağıtmaya başladı. Bu küçük kitapçıkları dağıtmayı bitirdi ve geçip tekrar yerine oturdu. Bunun üzerine bir genç oturduğu yerden kalkıp, vaize yaklaşarak şu soruyu sordu, "Bunu bana niye verdin?"

"Verdim çünkü bu, sana huzur vermek için yazılan, Cennet'ten gelen bir mektup," dedi Bay Grant.

Genç adam alaylı bir gülümsemeye şöyle dedi, "Yıllar önce senin bu dediklerine inanırdım. Sonra okula gidip eğitim aldım. Ve bu tür kitapların hepsini camdan dışarı fırlattım. Meğerse içlerinde hiç bir şey yokmuş."

"Demin üzerinden geçtiğim bir şeyi okumama izin verir misin?" diye sordu Robert Bey. "'RAB çobanımdır, eksikim olmaz.' (Mezmurlar 23:1) Bu okuduğum, senin için bir şey ifade etmedi mi genç beyefendi? Ben bu sözlerdeki bereketi uzun yıllardır biliyorum. Bu sözlerde sana anlamlı gelen bir şey yok mu?"

Genç, "Okumaya devam et, sonra ne oluyor?" diye cevap verdi.

“Beni yemyeşil çayırlarda yatırır, sakın suların kıyısına götürür. İçimi tazeler, adı uğruna bana doğru yollarda öncülük eder.” (Mezmurlar 23:2-3) Bu sözlerde yüreğine hitap eden bir şey bulamadın mı?”

“Efendim, biraz daha dinlememe izin verir misiniz?” dedi.

“Karanlık ölüm vadisinden geçsem bile, kötülükten korkmam. Çünkü sen benimlesin. Çomağın, değneğin güven verir bana.” (Mezmurlar 23:4) Bu sözlerde sana uygun olan bir şey bulamadın mı?”

“Efendim!” dedi genç, “Beni affedin, bir şey değil, bana uygun olan her şey onlarda! Annem öldüğünde o sözleri tekrarlıyor, Kurtarıcısına iman etmem için yalvarıyordu, ama O’ndan uzaklaşmışım. Hepsini, sizin sayenizde, tekrar hatırlamaya başladım. Lütfen devam edin.”

Tanrı’nın bu hizmetçisi, kurtuluş yoluna dair gerçeği açıklarken, imansız ve kaygısız genç günahının neden olduğu mahkûmiyetini anladı. Günahını anlaması ise gencin Mesih’e güvenmesini ve o Pullman treninde Mesih’i, Kurtarıcısı olarak ilan etmesini sağladı.

Ölümden ve yaşamda önemli olan her şey, RAB olan Mesih’in bereketli arkadaşlığıdır. Ve umudun tam güvencesini veren de işte Rab Mesih’in bu bereketli arkadaşlığıdır.

Ne yazık ki, ruhsal ihmal, dua konusundaki dikkatsizlik ve Söz’ün yeterince okunmaması halinde bu güvence belirsizleşebilir. Bundan dolayı bize verilen öğütlere kulak asmalıyız. “Umudunuzdan doğan tam güvenceye kavuşmanız için her birinizin sona dek aynı gayreti göstermesini diliyoruz.” (İbraniler 6:11)

ESKİ GÜNAHLARINA DÜŞMÜŞ MUTSUZ KİŞİ

Petrus, günahlarına döndükleri için Tanrı ile ilişkilerini, eski günahlarından arındırıldıklarını unutacak kadar kötü bir dereceye getiren insanlardan söz ediyor. Böyle bir durumda olmak çok üzücüdür. Eski ayette bu şekilde davrananlar, bu davranışları nedeniyle genellikle “yüreği dönek” olarak anılırlar. “Yüreği dönek olan tuttuğu yolun, iyi kişi de yaptıklarının ödülünü alacaktır.” (Süleymanın Özdeyişleri 14:14) Çocukluğumda tanıdığım bir vaiz şöyle derdi, “Yüreği döneklik her zaman diz çökmekle başlar.” Bu sözler gerçekten doğrudur. Dua etmemek insanı kısa bir süre sonra ruhsal görevleri konusunda köreltir, imanlının dünyasallığa ve şehvete düşmesini kolaylaştırır ve böylece gözleri körelir, tanrısal amacını göremez olur.

Yüreği dönek insan, yalnızca kısa mesafeyi görebilir. Bu zavallı kişi, dünyayı çok iyi görür, ama uzak mesafeyi eski mutlu halinde görebildiği şekilde göremez. Böyle bir kişiye şöyle bir öğüt veriliyor, “Görmek için gözlerine sürmek üzere merhem satın almanı salık veriyorum.” (Vahiy 3:18) Kutsal Kitabına ve dizlerinin üstüne çökmeye dön. Kutsal Ruh’un, tövbe eden kalbine, ilk sevgini ne zaman bıraktığını göstermesine ve seni Tanrı’nın önünde yargılamasına izin ver. Sonsuz olan şeylerin değerlerini kaybetmesine yol açan günah ve kusurları kabul et. Sapmalarından tövbe ederken, Davut ile beraber şöyle haykır, “Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini.” Ve yüreği dönek insanla evli Olan, Kendisi ile birlikte olmanın bereketini tekrar verecektir, huzurun, bir ırmak gibi akacaktır ve umudun verdiği tam güven sana tekrar dönecektir.

Tanrı ile yürüdüğünüz sürece imanınız çok büyüyecektir, imanlılara karşı hissettiğiniz sevgi artacaktır. Yüreklerniz ruhunuzu iyileştiren RAB'bin Kendisi ile dolu olduğunda, Cennet'te sizin için tasarlanmış umut, açılmış gözlerinizin baktığı her yeri kaplayacaktır. O'nun umudumuz olduğunu hatırlamakla iyi ederiz. O, bizim için bir yer hazırlamak üzere Babamızın evine dönmüştür, O'nun olduğu yerde bizde olalım diye bizi Kendisine almak için döneceğine dair bize söz vermiştir.

Bu umut arındıran bir umuttur. 1. Yuhanna 3:1-3 'de Tanrı'nın Kutsal Ruhu bize şöyle konuşuyor: "Bakın, Baba bizi o kadar çok seviyor ki, bize "Tanrı'nın çocukları" deniyor! Gerçekten de öyleyiz. Dünya Baba'yı tanımadığı için bizi de tanımıyor. Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı'nın çocuklarıyız, ama ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ancak, Mesih görüldüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz. Mesih'te bu umuda sahip olan, Mesih pak olduğu gibi kendini pak kılar." Ne işlerimizin doğruluğu ile, ne de yalnızca peygamberlere özgü doğrulukla doluyuz, ancak umudumuz Olan'la dolu olduğumuzdan, gittikçe ona daha çok benzememiz gerekir. O'nun onaylamadığı şeylerden nefret etmeyi ve böylece ruhta ve bedende bulunan bütün pislikten arınarak, O'nun tez dönüşünü, kutsallıkta yetkin olmayı amaçlayarak bekleriz.

Bu umut ile seviniriz,
Günahlarımızın bağışlandığına dair
Kutsal Ruh tarafından mühürlendik,
Yaralarıyla şifa bulduğumuz Kişi aracılığıyla,
Yabancı ve göçmenler gibi,
Dünyada hiç bir şeye sahip olmadık,
Ama Rabbimizin gelişini,
Hizmetçiler gibi bekliyoruz.

Bu umut, görmeyi özlemle beklediğimiz Kişiye olan sadakatimizin ana nedeni olacaktır. Bize "efendilerinin gelip kapıyı çaldığı an kapıyı açmak için hazır bekleyen köleler gibi olun" (Luka 12:36) diye öğüt veriliyor. O'nunla doluyuz, sabah, öğle ya da gece, geldiği zaman O'nun için her zaman hazır olalım, öyle ki dönüşünde O'na karşı utanmayalım. "Efendisi eve döndüğünde işinin başında bulacağı o köleye ne mutlu!" (Matta 24:46)

Titus 2:11-14 ayetlerinde, bu umuttan "mübarek umudumuz" olarak söz edildiğine şaşmamalıyız: "Çünkü Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfü ortaya çıkmıştır. Bu lütfü, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdiki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitir. Bu arada, mübarek umudumuzun gerçekleşmesini, ulu Tanrı ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in yücelik içinde gelmesini bekliyoruz. Mesih bizi her suçtan kurtarmak, arıtıp kendisine ait, iyilik etmekte gayretli bir halk yapmak üzere kendini bizim için feda etti."

LÜTUF'UN YÜCE OKULU

Yalnızca lütfü ile kurtulmuş olmakla her şey bitmiyor, artık lütfü'nün okulunu da okuyoruz, öyle ki bizi Kendisi'nin yapmış Olanın sürekli onayını almak için nasıl hareket etmemiz gerektiğini öğrenelim. Burada kendimizi inkâr etmeyi, Tanrı'dan olmayan her düşüncüyü reddetmeyi lütfü'tan öğreniyoruz. Öyle ki, temiz ve kutsal yaşantılarımızla duyurduğumuz imanın gerçekliği gösterilsin ve yüreklerimizde yüce Tanrı'mız ve Mesih İsa'nın gelişinin görkeminin umudu olsun.

İlk geldiğinde ruhumuzu günahlarımızın cezasından kurtarmak için öldü ve aklanmamız için diriltildi, canlarımızı günahın gücünden kurtararak kutsallaşmamız için Başkahinimiz olarak sonsuza kadar yaşıyor, öyle ki Kendisi gibi hep iyi işler yapan, arındırılmış halkı olalım. İkinci gelişinde bedenlerimizi yenileyecek ve bizi tamamen Kendisine benzetecek. Ne kadar harikulade bir umuda sahibiz, bu umudun gücü içinde yaşarken, yakında yüzünü göreceğimiz Tanrı'nın değişmeyen sevgisi sayesinde ne kadar bol güvencemiz var!

Mesih'e ait imanlılar öldüklerinde, değerli bedenlerini mezara gömdüğümüzde bize, onların "görmeli bir diriliş yaşayacaklarının kesin ve şüphesiz," olduğu hatırlatılır. Bu sözler, en yüce gerçeği ifade ederler. Çünkü RAB'bin verdiği umut kavrandığında, geçmişte yaşamış olan bütün imanlılar, şu an dünyada bulunan imanlılarla birlikte, o inanılmaz değişimi şu ayetlerde yazılan zamanda yaşayacaklardır: "Rab'bin kendisi, bir emir çağrısıyla, başmeleğin seslenmesiyle, Tanrı'nın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölümler dirilecek. Sonra biz yaşamakta olanlar, hayatta olanlar, onlarla birlikte Rab'bi havada karşılamak üzere bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab'le birlikte olacağız." (1. Selanikliler 4:16-17) Ne kadar parlak bir umuttur bu ve gerçekleşeceği zamanın ne kadar yakın olduğunu kim bilebilir? Düşmeyelim, kuşkuya ve imansızlığa yol açmayalım, aksine tam anlayışı elde edene kadar, umudun tam güvencesinde kalmak için çabalayalım.

"Ertelenen umut hayal kırıklığına uğratar," (Süleyman'ın Özdeyişleri 13:12) sözlerinin doğru olduğunu sık sık hissederiz, ancak yetkinliğimizi gerçekleştireceği kesindir. O zamana kadar Efendimizin hizmetinde, özellikle başkalarını RAB'bimize getirmekle ilgilenelim, öyle ki onlar da RAB'bin kurtuluşundan bizimle beraber zevk alsınlar. Buradaki kısa hizmetimizin süresi bittiğinde, hiç birimiz Mesih için gereğinden fazla şeylerden vazgeçtiğimizi, ya da O'nun görkemi için fazla çabaladığımızı düşünmeyeceğiz. Benim tek korkum şudur: oraya vardığımızda, dünyada sürdürmüş olduğumuz yaşamlarımızı, ciddiyet ve özveri ile ve yalnızca bizi kurtarmış Olana görkem verecek şekilde tekrar yaşama fırsatını elde etmek için, sahip olduklarımızdan çok daha fazlasını vermek isteyecek olmamızdır.

Hiç kurtulmamaktansa, ateş ile kurtulmak iyidir. Ama eminim ki hiç birimiz, Efendimizi eli boş karşılamak istemeyiz, ama umudumuz tamamlandığında, O'nun huzuruna yanımızda tomarlarımızı getirerek sevinç ile girmek isteriz. Sahip olduğumuz şeyleri hatırlayalım.

Suçumuzu ve günahımızı Kendisinin Yapanın
İnanılmaz hikâyesini anlatmak için çok kısa bir süre var;
O'nun Görkemini görmemize
Ve O'nunla birlikte tahtına oturmamıza çok kısa bir süre kaldı.

Böylece O'nun "Ben dönünceye dek bu paraları işletin" (Luka 19:13) sözlerini her zaman dikkate almayı eğliyoruz.

7. BÜTÜN İNSANLARA TAM GÜVENCE

En son konuyu, yani güvencenin gerçek kaynağını, analiz ettiğimizde, bu güvencenin yalnızca her imanlının kurtuluşu ile kalmadığını, tüm tanrısal planın sürdürülmesinin, yalnızca RAB’imiz Mesih İsa’nın dirilmesine dayandığını gördük. Bu konu, Elçi Pavlus’un Ares Tepesinde Atinalı filozoflara verdiği önemli vaizinde, Elçilerin İşleri 17. bölümde, belirtiliyor. Putperestliğin mantıksızlığını ve şeytani ahmaklığını belirttikten sonra, Pavlus, yerin ve göğün Yaraticısı Olan, Bilinmeyen Tanrı hakkındaki gerçekleri açıkladı ve konuşmasına şu sözleri ekledi: “Tanrı, geçmiş dönemlerin bilgisizliğini görmezlikten geldi; ama şimdi her yerde herkesin tövbe etmesini buyuruyor. Çünkü dünyayı, atadığı Kişi aracılığıyla adaletle yargılayacağı günü saptamıştır. Bu Kişi’yi ölümden diriltmekle bunun güvencesini herkese vermiştir.” (Elçilerin İşleri 17:30-31)

Pavlus sözünü ettiği dirilişin kanıtını kendi gözleri ile görmüştü; Şam yolunda giderken Cennet’ten gelen olağan üstü ışığın gücüyle yere düştüğünde, dirilmiş olan Mesih ona görünmüştü. Bu dönemde, tarihte gelmiş geçmiş en büyük mucizeye tanık olmuş olan bir çok kişi hala yaşamaktaydı. Bunu biliyoruz, çünkü Atina’ya olan ziyaretinden bir çok yıl sonra, Pavlus Korintlilere yazdığına, RAB’imizin dirilişine tanıklık verebilecek olan kişilerin sayısının beş yüzden fazla olduğunu belirtiyordu, “Daha sonra da beş yüzden çok kardeşe aynı anda görüldü. Bunların çoğu hâlâ yaşıyor, bazılarıysa öldüler.” (İ. Korintliler 15:6)

Horace Bushnell, Mesih İsa’nın dirilişinin, antik çağın en iyi kanıtlanan gerçeği olduğunu söylüyor. Geçmişteki herhangi bir olayın yetkili kanıtlarını bir inceleyin, sonra diriliş hakkındaki kanıtları inceleyerek bu kanıtlarla karşılaştırın, bu yorumun geçerliliğini o zaman anlayacaksınız.

Yeni Anlaşma’daki ilk dört Kitap’ın yazarları, metinlerinin de kanıtlandığı gibi, son derece saygılı ve dürüst insanlardı. Yazdıkları metinler Mesih’in dirilişine dair benzeri bulunmayan bir tanıklık vermektedirler. Yeni Anlaşma’daki metinlere imza atmış diğer yazarlar- Pavlus, Petrus, Yakup ve Yahuda- ise metinlerinde kesinlikle ya bu konudan söz ederler, ya da bu görkemli olayı kesinlikle ima ederler. Hepsi, bizim günahlarımız için ölmüş, ama dirilmiş olan Mesih İsa’ya, diri Olan diye hitap eder. Başka hangi antik çağa ait olaya bu kadar çok kişi gözleriyle görerek tanıklık etmiştir?

Müjde’nin düşmanları bile, İlk Paskalya gününde görülen o boş mezarı, kendi çıkarları uyarınca beceriksizce yorumlamaya çalışarak, iradeleri dışında, istemeden tanıklıkta bulundular. İsa’nın, ölümünden üç gün sonra dirileceğini önceden söylediğini biliyorlardı. Bunu bildikleri için, Pilatus’a gittiler ve Mesih İsa’nın öğrencilerinin Efendi’lerinin bedenini mezardan çalmamaları için harekete geçmesi talebinde bulundular. Pilatus onların yanına bir grup asker verdi, mezarın mühürlenmesini buyurdu ve verdiği buyruğa, “Elinizden geldiği kadar sağlam mühürleyin!” ifadesindeki gaddar sözleri ekledi. Buna rağmen, bütün uğraşlar boşunaydı. Belirlenen saat geldiğinde, melekler Roma İmparatorluğunun mührünü kırdılar ve mezarın boş olduğunu göstermek için kayayı çektiler- beden orada değildi. İsa’nın herhangi bir düşmanı, O’nun bedeninin almış olamazdı. Mesih İsa’nın düşmanları, O’nun bedenini mezarda mümkün olduğu kadar uzun bir süre tutmaya niyetliydi. Eğer daha sonra, dirilişe karşı kanıt olarak göstermek amacıyla, ortaya bir beden çıkarabilseydiler, kesinlikle o bedeni çıkarırlardı.

Kurnaz kâhinlerin, O’nun cesedini Mesih’in öğrencilerinin gece gelerek çaldıklarına dair yaydıkları hikâyeye inanmak tamamen mantıksızdır, çünkü öğrenciler: “İsa’nın ölümden

dirilmesi gerektiğini belirten Kutsal Yazı'yı henüz anlamamışlardı." Burada şaşırtıcı olan şey şudur: öğrencileri O'nun dirileceğini unutmuşlardı, ama Mesih'in düşmanları O'nun dirileceğini unutmamışlardı. Boş mezar, İsa'yı sevenler için büyük bir şok olmuştu, ama O'ndan nefret edenler için büyük ve korkutucu bir belirtiydi.

MESİH'İN DİRİLİŞİNİN GERÇEKLİĞİ

Dirilişi'nin gerçekliğini onaylamalarına neden olan, yalnızca Mesih'in onlara kişisel olarak görünmesiydi. Kırk gün boyunca onlara bir çok kez görüldü. RAB İsa bu kırk gün boyunca onlara, Tanrı'nın Egemenliği konusunda eğitim verdi ve Kendisinin ölüm üzerinde gerçekten zafer kazanmış olduğuna dair yüreklerine yeterince kanıt yerleştirdi. Bu görkemli gerçek, onlara tüm engellere göğüs germeleri için gereken gücü sağladı, böylece gördükleri herkese Tanrı'nın, O'nun bedenini mezardan çıkarıp dirilttiğini söyleyebildiler. O'nun aynı bedenle Cennet'e alındığına şahit oldular ve Kutsal Ruh'u almalarından sonra RAB'lerinin dirilişi hakkında büyük güçle tanıklıkta bulunmaya başladılar.

Kilisenin dikkat çeken mesajı budur. Günahlarımdan dolayı ölmüş olan, aklanmam için tekrar yaşamaktadır. Fiziksel bedenin, yani deri ve kemiklerin dirilişi, Tanrı'nın, Oğlu'nun kefareteninden memnun kaldığının kanıtıdır. Dirilişi, Tanrı'nın hem adil hem de RAB İsa'ya inananların Aklayıcısı olabileceğini kanıtlıyor. Mesih'in fiziksel olarak ölü ama ruhsal olarak diri olduğunu söylemek geçersizdir. Bu iddia herhangi biri için doğru olabilir. Ama bu iddianın Mesih için doğru olması imkansızdır; eğer doğru olsaydı, Mesih'in tamamladığı iş konusunda tanrısal onaylama gerçekleşmezdi.

Bir kaç yıl önce, Kurtarıcı'nın fiziksel dirilişine iman etmeyen New Yorklu bir vaiz şöyle söyledi, "Mesih İsa'nın bedeni, hala bilinmeyen Suriyeli bir mezarda yatıyor, ama O'nun ruhu diri olarak yaşıyor!" Mesih'in asırlar boyunca süren etkisinin bu şekilde açıklanmasını bir çok kişi alkışladı. Ancak böyle bir açıklama tamamen yanlış ve aldatıcıdır. Eğer İsa'nın bedeni hala bir mezarda yatıyorsa, o zaman O, vaat ettiği kişi değildir ve bu nedenle kurtarmaya gücü yoktur.

Bu sapkınlık (ki bu kesinlikle bir sapkınlıktır) yeni değildir. Elçilerin zamanlarında bile bazı gruplar arasında yaygındı; 1. Korintliler 15'te bu sapkınlık kanıtlanıyor. Korintliler kilisesinde Sadukilerin öğretisini onaylayanlar vardı ve böylece fiziksel dirilişi reddettiler. Pavlus onlara şu bilinen sert sözleri ile meydan okuyor: "Eğer Mesih'in ölümden dirildiği duyuruluyorsa, nasıl oluyor da aranızda bazıları ölümler dirilmez diyor? Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse, bildirimiz de imanınız da boştur. Bu durumda Tanrı'yla ilgili tanıklığımız da yalan demektir. Çünkü Tanrı'nın, Mesih'i dirilttiğine tanıklık ettik. Ama ölümler gerçekten dirilmezse, Tanrı Mesih'i de diriltmemiştir. Ölümler dirilmezse, Mesih de dirilmemiştir. Mesih dirilmemişse imanınız yararsızdır, siz de hâlâ günahlarınızın içindediniz. Buna göre Mesih'e ait olarak ölmüş olanlar da mahvolmuşlardır. Eğer yalnız bu yaşam için Mesih'e umut bağlamışsak, herkesten çok acınacak durumdayız." (1. Korintliler 15:12-19)

Bu düşünce, kesinlikle Kutsal Ruh ilhamından gelen sağlam bir mantığı temel alır. Nitekim Mesih dirilmemişse, duyuracak hiç bir müjdemiz yoktur, günah zincirlerine tutsak, zavallı ve kayıp günahkârlar için bir kurtuluş mesajımız olamazdı. Ölü bir Mesih'e olan iman, kimseyi kurtaramaz. Müjde, kurtuluş için sağlanan Tanrı dinamiğidir, çünkü Müjde diri, sevecen ve O'na güvenenler için gücünü fiziksel bir şekilde göstermeyi tercih eden bir Kurtarıcı'yı duyuruyor.

MESİH'İN DIRİLİŞİN KANITLADIĞI ŞEYLER

O zaman, Tanrı Sözü'nün bu görkemli gerçek hakkında ne dediğini iyice anlayalım:

1. Mesih İsa'nın dirilmesi, Kendi tanrısal karakterinin ve amacının gerçekliğinin kanıtıdır. O, düşmanlarına şöyle demişti, “Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım.” (Yuhanna 2:19) Ama O, tapınak hakkında konuşurken Kendi bedeninden söz ediyordu. Öğrencilerine şöyle demişti, “Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Onu vermeye de tekrar geri almaya da yetkim var. Bu buyruğu Babam'dan aldım.” (Yuhanna 10:18) O, İnsanoğlu'na ihanet edileceğini ve günahkarlara teslim edileceğini kesinlikle söylemiş ve konuşmasına şu sözleri eklemişti, “O'nu kamçılıyıp öldürecekler. Ne var ki O, üçüncü gün dirilecek.” (Luka 18:33)

O zaman, eğer O, o mezardan, fiziksel deri ve kemikten oluşan dirilmiş bir beden ile çıkmadıysa, Kendisi ve kurtarmaya yeterli olan gücü hakkında iddia ettiği her şey geçersizdir. Ama O, başarısız olmadı! O'nun ölüm tarafından tutsak edilmesi imkânsızdı. Üçüncü gün dirilerek Sözü'nü yerine getirdi.

2. O'nun dirilişi peygamberlerin metinlerinin geçerliliğini kanıtlıyor. Eski Antlaşma, Mesih'in ölümü ve dirilişi konusundaki peygamberlik sözleriyle doludur. Mezmur 16'da Davut O'nun hakkında şöyle bir peygamberlikte bulundu, “Çünkü sen beni ölümler diyarına [Cehennem'e] terk etmezsin, sadık kulunun [Mesih'in] çürümesine izin vermezsin.” (Mezmunlar 16:10) Hem Petrus hem Pavlus, bu ayetin, Mesih'in dirilişiyle gerçekleştiğini kanıtlıyorlar.

Yeşaya O'nun doğuşundan yedi yüz yıl önce şöyle yazmıştı: “Canını suç sunusu olarak sunarsa Soyundan gelenleri göreceksin ve günleri uzayacak. RAB'bin istemi onun aracılığıyla gerçekleşecek.” (Yeşaya 53:10) Bu gerçekten şaşırtıcı bir sözdür. Ölüm, Yahve'nin Kulu'nun işleyişini sona erdiremeyecekti. Canını günah sunusu olarak verdikten sonra, O'nun günleri uzayacak ve böylece dirilişiyle insanların bereketlenmesi için yaratılmış Tanrı planının Yöneticisi olacaktır.

3. RAB İsa'nın dirilişi, bizim uğrumuza her şeye yeten gücün gösterilmesidir. Efesliler 1:17-23 'de elçinin tüm imanlılar için ettiği duasını okuyoruz. Yüreklerinin gözleri açılsın diye dua ediyor, öyle ki O'nun çağrısının getirdiği umudu, imanlılara verilmiş olan mirasının zenginliğini, “iman eden bizler için etkin olan kudretinin aşkın büyüklüğünü anlamamız için, yüreklerinizin gözleri aydınlansın diye dua ediyorum. Bu kudret, Tanrı'nın, Mesih'i ölümden diriltirken ve göksel yerlerde sağında otururken O'nda sergilediği üstün güçle aynı etkinliktedir.” (Efesliler 1:18-20) Mesih İsa'yı diriltmek ve ölümlerin arasında çıkarmak için kullanılan o güçlü enerji, artık ölü ruhları sonsuz yaşam yeniliğinin içine diriltiyor. Ve Tanrı'nın çocuklarına güç veriyor, öyle ki onlar, dünyada bile, O'nunla birlik içinde yürüyüp, Kutsal Ruh'un egemenliği altında, Cennet'in günah üzerindeki zaferini yaşasınlar.

4. Mesih'in dirilmesi, günah sorununun Tanrı'yı hoşnut edecek şekilde çözümlendiğinin kanıtıdır. Çarmıhta günahlarımız O'na yüklendi. O kendi isteği ile bu günahların sorumluluğunu kabullendi. O, tek başına Kendi bedeni ile günahları çarmıhta üstlendi. “İsa suçlarımız için ölüme teslim edildi ve aklanmamız için diriltildi.” (Romalılar 4:25) Tanrı'nın Oğlunu ölümden diriltmesi, RAB'bin Oğlu'nun üstlendiği işin yetkin ve tamamlanmış olduğunu kabul ettiğini göstermek için kullandığı kanıttır. Eğer günah sonsuzlarca silinmemiş olsaydı, İsa o mezardan hiç çıkmayacaktı, ama Mesih günah

bedelinin en son kuruşunu ödediği için, ölümün O'nun üzerinde hükmü yoktu. Tanrı, O'nu ölümden dirilterek, yaratılmış bütün düşünebilen varlıklara, kutsal Oğlu'nun tamamladığı işi bütünüyle kabul ettiğini ve bu işten hoşnut kaldığını açıklıyor.

5. Öyleyse, Mesih'in dirilişi, inanan günahlıya, günahlarının tamamen silindiğine dair tam güvence vermektedir. Tanrı'nın Kendisi, İsa'ya güvenen kişide hiç bir suç bulmuyor. Nitekim Romalılar 8:32-34 'de şöyle yazılıdır: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı? Tanrı'nın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir." Mesih'in tamamlanan işine güvenene karşı hiç bir suçlamada bulunulamayacağını kesin olarak bilmelisiniz. O'nun ölümü ve dirilişi günah sorununun, imanlı için, sonsuza kadar tekrar konu edilmesini kesinlikle yasaklıyor. Diriliş fiyatı tamamen ödenmiş bir mal için verilmiş olan bir fişe benzer. Dirilmiş olan Mesih, bütün borçların ödenmiş olduğunu ve Tanrı'nın imanlıya karşı hiç bir karşıt tutumu bulunmadığını kanıtlıyor.

Artık Mesih'in kabul edilmişinde
Yalnızca kendi kabul edilmişimizi görüyoruz,
Bizim günah cezamızı çeken O,
Artık yücelerde tahtta oturuyor.

6. O'nun dirilişi, Tanrı'nın O'nun aracılığıyla dünyayı yargılayacağını ifadesidir. Bu yargı da insanların, Baba'nın O'nu yüceltmekten sevinç aldığı kişiye karşı nasıl bir tutuma sahip oldukları ile ilgilidir. Eğer insanlar O'nu RABleri ve Kurtarıcıları olarak kabul ederlerse, hiç yargılanmayacaklar. Çünkü O, insanların yerine yargılanmıştı. Ama insanlar O'nu reddedip, lütfunu kabul etmezlerse, O'na yalnızca günahları için hesap vermek zorunda kalmakla kalmayacak, ama aynı zamanda onları kurtarmak için ölen Mesih İsa'yı reddettikleri için de ayrıca yargılanacaklar.
7. Müjde'yi doğrulayan ve imanlıyı ölüm korkusundan kurtaran tek şey, O'nun dirilişidir. II. Timoteus 1:8-10'da şu önemli öğüt belirtiliyor: "Bunun için Rabbimiz'e tanıklık etmekten de O'nun uğruna tutuklu bulunan benden de utanma. Tanrı'nın gücüyle Müjde uğruna benimle birlikte sıkıntıya göğüs ger. Tanrı bizi yaptıklarımıza göre değil, kendi amacına ve lütfuna göre kurtarıp kutsal bir yaşama çağırıyor. Bu lütuf bize zamanın başlangıcından önce Mesih İsa'da bağışlanmış, şimdi de O'nun gelişiyi açığa çıkarılmıştır. Kurtarıcımız Mesih İsa ölümü etkisiz kılmış, yaşamı ve ölümsüzlüğü Müjde aracılığıyla ışığa çıkarmıştır."

Yalvarırım, bu sözleri hafife almayın. Bu sözlerin bütün gücü, ciddiyeti ve değerliliği ruhunuza işleyene kadar onları tekrar tekrar okuyun. Kurtuluşumuzun tamamı, Kurtarıcımız İsa Mesih'in, ölümün gücünü yenmesinden ve yerine Müjde aracılığıyla yaşam ve ölümsüzlüğü getirmesinden ibarettir. O, ölümün karanlık nehrine indi. Ölümün tüm dalgaları ve rüzgârı O'nun üzerine indi. Ama O dirilerek bir daha ölmek üzere yaşama çıktı. Ve böylece bu Şeria Nehrinin suları aralanmıştır ve inananlar için ölümün arasından geçen bir yol inşa edilmiştir. O'nun bu zaferli sözlerini okuyun: "İsa ona, "Diriliş ve yaşam Ben'im" dedi. "Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecek. Buna iman ediyor musun?" (Yuhanna 11:25-26) Yürekleriniz bu soruya şöyle cevap veriyor mu, "Evet RAB, inanıyorum. Ruhum Senin kesin tanıklığına güveniyor. Seni Kurtarıcım ve RAB'bim olarak kabul ediyorum?"

TANRI'NIN MESİH'İN DİRİLDİĞİNE DAİR VERDİĞİ GÜVENCE

Tanrı böylece, bütün insanlara güvenceyi, Mesih'i ölümden diriltmek ile veriyor. Eğer şeytan sizi kendi yetersizlikleriniz ya da değersizliğiniz ile yıldırmaya çalışırsa, onunla tartışmayı denemeyin, Tanrı'nın tahtına bakın. Ve bir zamanlar utanç çarmihına asılan, kanayan Kurban'ı ve Yusuf'un yeni mezarında cansız bedeni yatan dirilmiş Olan'ı düşünün. Eğer tek bir günahın kefareti bile ödenmemiş olsaydı, O'nun görkem içinde dirilmesinin imkansız olacağını hatırlayın. Bu nedenle her imanlı güvenle şu sözleri söyleyebilir:

RAB dirildi, O'nunla beraber biz de dirildik,
Ve O'nun ölümüyle bütün düşmanlarımızın yenildiklerini görüyoruz.
RAB dirildi, günahlarımızın sonucu olan
Mahkûmiyetten, Mesih'in boş mezarı aracılığıyla kurtulduk.

Yeni imanlıya, gerçekler, Kutsal Ruh tarafından açıklandığında, şöyle konuşur: “Eğer birisi benim günahlarımdan dolayı Cennet'ten uzakta tutulacaksa, O kişinin İsa olması gerekir, çünkü O günahlarımdan hepsini aldı ve Kendisini benim günahlarımdan sorumlu kıldı. Ama O zaten, sonsuza kadar Cennet'tedir, böylece, benim için ölmüş olan Mesih diri olduğu sürece, güvende olduğumu biliyorum.” Bu sözler, gerçeği tamamen açıklamaktadır, çünkü iman yalnızca Tanrı'nın Kendi Sözünde bize açıkladıklarına “Amin” demektir. İmanlı, Tanrı'nın doğru olduğunu kabul ediyor, ve böylece her şeyi sonsuzluklar boyunca, bizim günahlarımızdan dolayı utanç çarmihına gerilmiş olan Mesih'in sonsuz yaşama dirilmesi üzerine bina ediyor.

Tanrı'nın Üçlü-Birliğinin tamamı bu muhteşem olayla ilgilidir ve Tanrı'nın her Kişiliğinin, RAB'bimizin dirilişinde bir görevi olduğunu görürüz.

Anlaşıldığı gibi, O'nun Dirilişi Kendisinden gelmektedir: “Canımı, tekrar geri almak üzere veririm.” (Yuhanna 10:17) Ve tekrar şöyle dedi, “Bu tapınağı yıkın, üç günde onu yeniden kuracağım.” (Yuhanna 2:19)

Baba'ya şu nitelik veriliyor: “Esenlik veren Tanrı, koyunların büyük Çobanı'nı, Rabbimiz İsa'yı sonsuza dek sürecek antlaşmanın kanıyla ölümden diriltti.” (İbraniler 13:20)

Kutsal Ruh da aynı şekilde bu inanılmaz mucizeyi doğrudan gerçekleştiren Etken olarak tanımlanıyor: “Mesih İsa'yı ölümden diriltten Tanrı'nın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden diriltten Tanrı, içinizde yaşayan Ruhu'yla ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir.” (Romalılar 8:11)

Böylece Tanrı'nın içindeki tüm Üçlü-Birlik Üyeleri, Mesih'i ve dirilişinin tanıklığını-kutsal RAB'bimizi diriltip O'nu en yücelerdeki Cennet'te Tanrı'nın sağına oturtan o Yüce Güç tarafından—henüz diriltilmemiş, günahları ve suçları içinde ölü olan her yerdeki erkeklere ve kadınlara duyurmakla ilgileniyor.

Her kim En Yüce Olan'ın Ruh'unu hissetmişse,
O'nu kesinlikle tanır, O'ndan kuşkulanmaz ve O'nu inkar edemez,
Ey dünya, tek bir sesle,O'nu inkar etmene rağmen,
Sen O tarafta dur, çünkü ben *bu* taraftayım.

8. YÜREĞİN SAHİP OLDUĞU GÜVENCE

Yuhanna'nın ilk mektubunda, Mesih İmanlısı olmanın deneysel yönü hakkında çok değerli bir gerçek var. 3:18-19'da bulunan bu ifadeler aracılığıyla hem teşvik ediliyoruz hem de yüreklendiriliyoruz: “Yavrularım, sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim. Böylelikle gerçeğe ait olduğumuzu bileceğiz ve yüreğimiz bizi ne zaman suçlarsa, Tanrı'nın önünde onu yatıştıracağız.”

Yüreğin sahip olduğu bu güvence, Ruh'un imanlıdaki işleyişinin, imanın tam güvencesinin ardından gelen bir sonucudur. Tanrı'nın Sözü'nü kabul ettiğim ve RAB İsa'ya Kurtarıcım olarak güvendiğim an, sonsuz yaşama sahip olurum. Bunu, sonsuz yaşamın, O'nun günahlarımız için bir kefaret olarak verilene iman aracılığıyla alındığını tekrar tekrar söyleyen Tanrı'nın Kutsal Yazılar'da belirtilen hükmünden ötürü biliyorum. Ve imanla yaşadıkça, Kutsal Ruh'un iç benliğimde sürdürdüğü işleyiş aracılığıyla, benim yalnızca bir inancı değil, çok daha fazlasını kabul etmiş olduğuma ilişkin onaylayıcı kanıtlar çoğalmaktadır. Her geçen gün gerçekten yeni bir yaratık olduğuma dair olumlu kanıtlar buluyorum, “O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık [yaratıldım].” (Efesliler 2:10) Böylece güvencem derinleşmektedir. Önceleri her şeyi yalnızca Tanrı Sözü üzerinde bina ederken, imanda devam ettiğim zaman, Söz'ün gerçekliğinin farkına vararak, sonsuz yaşamın, günahkâr olmama rağmen, bana lütuf aracılığıyla verildiğine dair yeterinden fazla kanıt buluyorum.

Yürekerimizi O'nun önünde güvenceye kavuşturan bu onaylayıcı kanıtlardan bir kaçını dikkatle inceleyelim.

İmanlı öncelikle, Tanrı'nın isteğine karşı içinde bir sevginin doğmuş olduğunu fark eder. “Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. O'nu tanıyorum deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. Ama O'nun sözüne uyan kişinin Tanrı'ya olan sevgisi gerçekten yetkinleşmiştir. Tanrı'da olduğumuzu bununla anlarız” (1. Yuhanna 2:3-5.) İmanlı olmayanın, Tanrı'nın isteğinden zevk alması doğal değildir. Kurtulmamış olan insan, kendi yolunu sever ve bir başkasının isteğine boyun eğme düşüncesi onu gücendirir.

İNGİLİZ BİR AVUKAT GENÇ BİR ADAMA DANIŞMANLIK YAPAR

İyi bir karaktere sahip olmasıyla tanınan İngiliz bir avukat ve ünlü bir Mesih duyurucusu olan Montague Goodman, yakın geçmişte, şimdi ele aldığımız konuya örnek olarak vereceğimiz şu olayı anlattı:

“Bir akşam benimle birlikte çalışma odamda, çocukluğundan beri tanıdığım bir genç oturuyordu. Uzak Doğu'ya gitmek üzereydi ve bu yüzden benimle vedalaşmaya gelmişti. Samimi ve dostane bir konuşma yapıyorduk ve onu Mesih'e emanet etmek istedim. Bunu hiç bir kin ya da acılık duymadan yaptım. O ise bana şöyle karşılık verdi, ‘Ben istediğimi yapmak istiyorum. Özgürlüğümü İsa Mesih'e ya da herhangi bir başkasına sunmak için bir neden görmüyorum.’”

“Bu sözleriyle o, yalnızca, bir parçası olduğu soyun tamamının düşüncesini belirtiyordu. Çünkü insanlar ile ilgili uluslararası gerçek şudur: ‘Her birimiz kendi yoluna döndü.’ (Yeşaya 53:6) Bu davranış, insanın Tanrı'nın önünde işlediği suçtur. İnsan, Tanrı'nın isteğine boyun eğmeyi göze alamaz; aklına kendi isteğini yapmayı koymuştur ve iradesine herhangi bir

şekilde karışıldığında gücendir. Sonuç olarak insan aslında Tanrı'ya şöyle demektedir, 'Senin arzun değil, benim arzum olsun.' Bu arzular kaba ya da kibar, bedensel ya da zihinsel, dürüst ya da hileli, zalimce ya da merhametli olabilirler, ama insanların hep kendi isteklerini gerçekleştirmeyi arzuladıkları evrensel bir gerçektir. İnsan, yazgısının efendisi, ruhunun kaptanı olmayı yeğler.”

İman eden biri için nelerin gerçekleştiğini düşünün. Ben Mesih'e Kurtarıcım olarak güveniyorum ve O'nu RAB'bim olarak kabul ediyorum. O'nun her şeyi kapsayan sevgisi kalbimi kazanıyor. O'nun arzusuna, kendi isteğimle boyun eğiyorum. O andan itibaren, her ne kadar günlük yetersizliklerimin farkında olsam da, yüreğimin en büyük arzusunun yalnızca O'nun isteğini yapmak olduğunu görüyorum. O'nun yasalarını seviyorum. Bonar'ın ilahisi bu gerçeği çok güzel bir şekilde dile getiriyor:

Ben amaçsızca dolaşan bir kuzuydum,
Sürüyü sevmiyordum,
Çoban'ımın sesini sevmiyordum,
Kontrol edilemiyordum;
Kayıp bir çocuktum,
Evimi sevmiyordum,
Babam'ın sesini sevmiyordum,
Uzaklarda dolaşmaktan hoşlanıyordum.

Çoban kuzusunu aradı,
Baba çocuğunu aradı;
O beni vadiler ve tepeler aşarak takip etti,
Boş ve ıssız çöllerden geçti:
Beni ölüme yaklaştığım anda buldu,
Aç, bitkin ve yalnızdım;
O beni sevgi bağlarıyla bağladı,
Ve amaçsızca dolaşan kuzusunu kurtardı.

İsa benim çobanımdır,
O'ydu ruhumu seven,
O'ydu kanında beni yıkayan
O'ydu beni tamamlayan:
O'ydu kayıp olanı arayan,
Amaçsızca dolaşan kuzuyu bulan;
O'ydu beni sürüye getiren,
O'dur bana hala çobanlık yapan.

Ben amaçsızca dolaşan bir kuzuydum,
Kontrol edilemiyordum,
Ama artık Çobanımdın sesini seviyorum,
Seviyorum, sürüyü seviyorum:
Ben yoldan sapmış bir çocuktum,
Bir zamanlar orada burada dolaşmayı severdim;
Ama artık Babam'ın sesini seviyorum,
Seviyorum, O'nun evini seviyorum!

DEĞİŞEN TUTUMLAR GÜVENCE VERİYOR

Değişen davranışlarım, bana, yeniden doğuş aracılığıyla, Tanrı'nın çocuğu olduğuma dair yürek güvencesi sağlıyor. Bunun dışında hiç bir şey, bir zamanlar gururlu olan irademin şimdi boyun eğmesini ve Tanrı'nın emirlerini, O'nun Sözünde yazılmış olduğu şekilde yerine getirme arzumu açıklayamaz.

Umarım hiç kimse Yuhanna'nın kullandığı "buyruk" sözcüğünü yalnızca Sina dağında verilen 10 emir olarak algılamaz. Bu buyruklar on emri fazlasıyla aşar. Yasanın doğruluğu, bedensel isteklerin yerine getirilmesi ile değil, Ruh'a dayanarak yürüyen bizlerle tamamlanıyor. Ama her şeyden önemli olan RAB'bimiz İsa Mesih'in buyruklarıdır; O'nun buyruklarına boyun eğmek, O'nun, dünyadayken, öğrencilerine nasıl davranmaları gerektiğine dair öğrettiklerini ve Yeni Antlaşma'da Ruh aracılığıyla açıklananları kabul etmektir. Diriltilmiş olan biri, RAB'bini sevindiren şeyler yapmaya özlem duyar. İtaat içinde yürümeye devam ettikçe ve Mesih'i daha çok tanıdıkça, O, giderek daha değerli olmaya ve imanlının yüreğinden, çarmıhta tüm mükemmelliğiyle sergilenen o ilahi sevgi fıskırmaya başlar.

İkinci olarak 1. Yuhanna 3:9'da yazılanları gözden geçirelim: "Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez." Bu ayet birçok dikkatsiz okuyucu ile birlikte bazı dikkatli okuyucuları bile yanıltmıştır. Şeytan bu ayeti, Tanrı'nın değerli çocuklarını rahatsız etmek için kullanır, ama Tanrı bu ayeti duyarlı ve hassas vicdanlı ruhları teselli etmek için kullanmayı amaçladı. Şeytan böyle birine şöyle der, "Sen günahsız olmadığını biliyorsun. Sık sık düşüncede, sözde ve eylemde yetersiz kalıyorsun, bu demektir ki sen günah işliyorsun, yani Tanrı'nın bir çocuğu olamazsın." Dertli ruhun Mesih'e güvenen yüreği, şeytanın verdiği bu düşünceye isyan ettiği ve içgüdüsel olarak bu sözlerin yanlış ve yanıltıcı olduğunu mantığıyla düşünebildiği halde, onlara kanmaya eğimlidir.

Burada kullanılan fiilin zamanı, geniş zamandır. Eylemin ne kadar sürdüğü ya da eylem yüzünden ne kadar sıklıkta üzüntü duyulduğu söz konusu edilmez. Bu eylemle karakterin içine yerleşmiş olan hareketler ima edilir. Bu konu hakkında düşünürken, bence, altıncı ayete dönüp bütün bölümü okumakta yarar var: "Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Günah işleyen O'nu ne görmüştür, ne de tanımıştır. Yavrularım, kimse sizi aldatmasın. Mesih doğru olduğu gibi, doğru olanı yapan da doğru kişidir. Günah işleyen, İblis'tendir. Çünkü İblis başlangıçtan beri günah işlemektedir. Tanrı'nın Oğlu, İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı. Tanrı'dan doğmuş olan, günah işlemez. Çünkü Tanrı'nın tohumu onda yaşar. Tanrı'dan doğmuş olduğu için günah işleyemez. Doğru olanı yapmayan ve kardeşini sevmeyen kişi Tanrı'dan değildir. İşte Tanrı'nın çocuklarıyla İblis'in çocukları böyle ayırt edilir." (1. Yuhanna 3:6-10)

İKİ FARKLI AİLE NASIL HAREKET EDER

Dirilmiş ve dirilmemiş ailelerin birbirlerinden nasıl farklı davrandıklarını buradaki anlatıma dahil etmeyelim. Kurtarılmamış insanlar günah işler. Dünya standartlarıyla kıyaslandıklarında karakterlerinde bir çok güzel özellik bulunabilir, ama onlar kendi isteklerinin gerçekleşmesinden zevk alırlar. Günahın özü budur. "Günah yasasızlıktır." Bütün dikkatli bilim adamları, bu sözlerin "Günah, yasanın çiğnenmesidir" ifadesinden daha doğru olduğu kanaatindedir. Bize şöyle deniyor, "Kutsal Yasa'dan önce de dünyada günah vardı..." (Romalılar 5:13) Yazılı bir yasa olmadığı için, günah, yasayı çiğnemek olarak ifade

edilmemiştir, ama günah, kendisini, günahlı insanlar arasında, Tanrı'nın dışındaki iradeler ya da yasadışı şekilde gösterdi. Yasasızlık, birinin başkasına, tam itaat görmeye hakkı olan Tanrı'ya bile, boyun eğmeyi reddetmesidir. Şeytan'ın çocukları, ait oldukları aileyi bu şekilde açıkça gösterirler.

İmanlı açısından ele alındığında ise, bu durum tamamen farklıdır. Mesih'e dönen imanlı gökten doğar ve gördüğümüz gibi, yeni bir doğaya sahip olur. Bu yeni doğa günahattan nefret eder ve böylece imanlının düşüncelerini ve isteklerini değiştirir; günahattan tiksindir. İmanlı geçmişindeki akılsızlıklarından ve hatalarından nefret eder ve kutsallığı arzular. Kutsal Ruh aracılığıyla güç aldığı için yaşamı değişir. İmanlı doğruluğu uygulamaya başlar. Yetersizliğinin farkında olmasına rağmen, yaşamının tamamı değiştirilmiştir. Tanrı'nın isteği, imanlının sevinci ve zevki olur. Ve Mesih'te yaşamının değeri hakkında giderek daha çok bilgi edindikçe, imanlı lütufta ve bilgide büyür ve itaat yolunda yürümesi için kendisine güç verildiğinin farkına varır. İmanlı'nın yeni doğası İsa'ya RAB olarak teslim olmaktan sevinç duyar, ve böylece, yaşamında ve karakterinde savaştan günahın gücünden kurtarılır.

Bu düşünce, bizi yeniden doğuşu onaylayan üçüncü kanıt getiriyor. "Biz kardeşleri sevdiğimiz için ölümden yaşama geçtiğimizi biliyoruz. Sevmeyen ölümden kalır." (1. Yuhanna 3:14)

Burada sözü edilen sevgiyle insanların birbirlerinden hoşlanma duygusu arasında çok büyük bir fark vardır. Yunanca dilinde yazılmış İncil'de bu iki sevgi türünü birbirinden ayırmak için iki farklı kelime kullanılmaktadır. Ruh'un burada seçmiş olduğu kelime bütün bölümde geçmektedir ve tanrısal sevgi anlamında kullanılır. Yalnızca doğal bir hoşlanma duygusundan çok daha fazlasıdır. Yeniden doğduğumuzda bu sevgi içimize yerleştirilir.

Yüreklimize Kutsal Ruh aracılığıyla bol bol dökülmüş olan bu sevgi ne kadar yücedir! Bu sevgi bizi her yerde bulunan imanlılara bağlar. Yeni imanlı içgüdüsel olarak yeni bir ailenin parçası olduğunu hisseder ve bütün imanlıları Mesih'teki kardeşleri ve kız kardeşleri olarak ilan eder. Büyük değişim gerçekleşmeden önce imanlı, imanlıların çevresinde bulunmaktan çekinip bedene ait olanlarla bir arada olmayı tercih ederdi. Şimdi ise imanlı eski günlerdeki imanlıların yaptığı gibi diğer imanlıları arar. "Serbest bırakılan Petrus'la Yuhanna, arkadaşlarının yanına dönerek..." (Elçilerin İşleri 4:23)

SINIR ÇİZGİSİ BELİRİYOR

Sözünü ettiğim duygu geçici değildir, çünkü yıllar geçtikçe sınır çizgisi gittikçe daha çok belirginleşir. Dünya'nın çekiciliği gittikçe azalır ve dirilmişler ailesinin değeri giderek artar. Kardeşler için sevgi, yeni yaşamın kalıcı bir kanıtıdır, böylece imanlının yüreği Tanrı önünde güvenceye kavuşur. Bu sevgi, uygulamalı bir eylemdir. Tanrı'nın gerçek çocuğu sözle ya da dille sevmekle yetinemez. İmanlı, sevgiyi, aktif yardımseverlik ve nezaket şeklinde gösterir. Bu gerçek Yuhanna'nın ilk mektubu boyunca ifade edilir. "Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Tanrı'dandır. Seven herkes Tanrı'dan doğmuştur ve Tanrı'yı tanır." (1. Yuhanna 4:7)

Yeniden doğuşun varlığına ilişkin kanıtları, mektubun ilk kısımlarında açıkça incelemiş olmasına rağmen, elçi Yuhanna'nın bu konudaki en kesin kanıtın Tanrı'nın tanıklığına inanmak olduğunu son olarak belirtmesi çok şaşırtıcı bir gerçektir. Bunun nedeni ise, ruhun, gerçeklerin farkında olduğu oranda, kendisine ve yaşadığı deneyimlere güvenmemesidir ve bu nedenle yüce temel olan Müjde dışındaki bu deneyimler üzerinde bina etmek ruh için yetersiz kalır.

1. Yuhanna 4:13-16'da bize şöyle deniyor: “Tanrı’da yaşadığımızı ve O’nun bizde yaşadığını bize kendi Ruhundan vermiş olmasından anlıyoruz. Baba’nın Oğlu’nu dünyanın Kurtarıcısı olarak gönderdiğini gördük, şimdi buna tanıklık ediyoruz. Kim İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğunu açıkça kabul ederse, Tanrı onda yaşar, o da Tanrı’da yaşar.”

Bunu okuduğunuz zaman, “O’nun bana Ruh’u verdiğini nasıl bileceğim?” diye sorabilirsiniz. Bu sorunun yanıtı, Müjde’nin sonsuz gerçeklerine tanıklık edenin, Ruh olduğudur. O, Mesih’i kişisel Kurtarıcısı olarak seçen herkesin içinde yaşamaktadır. Böyle yaptıysanız ve İsa’nın Tanrı’nın Oğlu olduğunu kabullendiyseniz, Tanrı’nın Ruh vasıtasıyla içinde yaşadığımızı ve sizinde Tanrı’da yaşadığımızı bileceksiniz. O’nun sevgisi Müjde’de açıklanmıştır. Doğa, O’nun gücünü ve bilgeliğini beyan eder. Çarmıh, O’nun sevgisini ve lütfunu gösterir. Daha önce çok iyi bilinen bir ilahisini alıntı yapmış olduğum Dr. Horatius Bonar, bu konuyu daha az bilinen bir şiirinde dikkat çekici bir şekilde ifade etmiştir.

Seni çiçeklerde ve ağaçlarda,
Mis kokulu esintilerin tazeliğinde,
Uçan kuşların şarkılarında,
Yaz ve ilkbaharın sevincinde görürüz.

O Utanç Çarmıhını,
Yüklenmek için Göksel Baba tarafından
Gönderilmiş Olan’da
Hayatımızı yaşamak, ölümümüzü ölmek için Gelende, Sende görürüz.

O, bizi günahlarımızdan arındırdıktan sonra, cennete alındı ve Tanrı’nın sağında oturtuldu. Ve sonra Kutsal Ruh, O’nun yüce eyleminin tanıklığına güç vermek için dünyaya indi, Romalı asker, Mesih’in ölü bedeninin böğrünü deştiğinde, “hemen kan ve su aktı.” (Yuhanna 19:34) Bu kan ve su, O’nun günahkarlar uğruna feda edilen kutsal yaşamının sessiz tanıklığı olmuştur. Kutsal Ruh buna kendi ilahi eylemleriyle tanıklık verir. Ve böylece 1. Yuhanna 5:7-8’de bize şu bilgi verilir, “Şöyle ki, tanıklık edenler üçtür: Ruh, su ve kan. Bunların üçü de uyum içindedir.”

Bu ayet, bize Tanrı Oğlu’nun, arındırıcı eyleminin mükemmelliğine dair yeterinden fazla kanıt verir. Şimdi ise Tanrı, insanı, bu tanıklığı iman aracılığıyla kabul etmesi ve sonsuz yaşamı elde etmesi için çağırıyor. Bizler, bilgimizi aşan ve kanıtlayamayacağımız konularda konuşan, güvendiğimiz insanların tanıklığını bile kabul ediyoruz. O zaman, Tanrı’nın, kendi Oğlu hakkında vermiş olduğu tanıklığa, soru sormadan kesinlikle inanmalıyız! Bunun aksini yapmak ve O’nun sözüne inanmamak, O’nu yalancı yerine koymaktır. Bu tanıklığa inanmak, tanrısal Müjdeyi yüreklerimize ve ruhlarımıza tamamen kabul etmektir. Yuhanna bu konuda bize şöyle diyor, “Tanrı’nın Oğlu’na inanan, yüreğinde Tanrı’nın tanıklığına sahiptir.” (1.Yuhanna 5:10) Yani, Yuhanna bizi daha önce üzerinde konuştuğumuz bölüme geri getiriyor, “Tanrı Oğlu’nun adına iman eden sizlere, sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilesiniz diye bunları yazdım.” (1. Yuhanna 5:13)

“Bunları” kelimesinin, bu sevgi ve ışık mektubunda saygı değer elçinin yazmış olduğu her şeyi kapsadığı açıktır. Bu mektubu tekrar inceleyin. Her bir konu üzerinde tek tek durun. Ruh’un, Müjde’yi her ayet ve konuda nasıl sunduğunu takip edin. Bu sözleri, gerçekten olduğu gibi, yaşayan Tanrı’nın Sözü olarak kabul edin, ve hiç bir kuşku ya da itirazınız olmadan, gökten doğmuş olduğunuzu ve şu an sonsuz yaşama sahip olduğunuzu bilin. Böylece yüreklerinize O’nun önünde tam güvence sağlanacaktır.

Benim yüce güvencem, İsa'dır!
Tanrısal görkemini bana tattıran O'dur.
Kurtuluşun varisi, Tanrı'nın satın alınmış olanı, benim,
O'nun Ruh'undan doğdum, O'nun kanında yıkandım.

BÖLÜM İKİ

9. TAM GÜVENCEYE ENGEL OLAN BAZI SORUNLAR

Bu bölümde amacım, ruhun, kurtuluşun tam güvencesinden zevk alıp, huzura ermesine engel olan bazı zorlukları ve soruları ele almaktır. Işığcı olarak arayanlar, bana, sürekli olarak bu soruları ve itirazları yöneltirler. Bu durum nedeniyle, O'nun kutsal Sözü'nde bize gösterilen Tanrı yaşamının anlaşılmasının, aslında ne kadar basit olduğunu kabul etmemize engel düşüncelerin çok yaygın olduklarına inanıyorum. Eğer okuyucum huzura ermemiş bir yürek ya da vicdana sahipse, kendi sorununun çözümünü belki bu bölümde öğrenebilir.

1. “Yeterince tövbe ettiğimi nasıl bilebilirim?”

Çoğu zaman gerçek sorun, tövbe kelimesinin ne anlama geldiğinin bilinmemesinden kaynaklanır. Tövbe olmadan kurtuluş yoktur, ancak bu kelimenin gerçek anlamını bilmek çok önemlidir. Günahlar nedeniyle oluşan pişmanlık, günaha karşılık sunulan bir hareket ya da günahtan dönmekle karıştırılmamalıdır. Tövbe, günaha, kendimize ve Tanrı'ya karşı hissedilenlerin değişmesidir. Yunanca yazılmış İncil'de kullanılan asıl kelimenin anlamı, “düşüncelerin değiştirilmesi”dir. Bu yalnızca zihinsel bir değişim değil, aynı zamanda bir davranış değişimidir.

Şimdi kendinizi bu şekilde deneyin. Bir zamanlar günah içinde yaşadınız ve günahtan zevk aldınız. Artık bu günahtan kurtuluş olmasını arzuluyor musunuz? Bir zamanlar özgüveni çok olan ve kendi doğruluğunuza güvenen biriydiniz. Artık kendinizi Tanrı'nın önünde günahkâr olarak yargılıyor musunuz? Bir zamanlar Tanrı'dan gizlendiniz ve O'nun hükmüne karşı gelerek isyan ettiniz. Artık O'na saygı duyup, O'nu tanımak ve O'na boyun eğmek istiyor musunuz? Bu soruların hepsine dürüstçe ‘evet’ diyebilirsiniz, tövbe etmişsinizdir. Eski davranışlarınız tamamen değişmiştir.

Kendi ruhunu arındırmaya gücü olmayan bir günahkâr olduğunu kabul eder ve Tanrı'nın istediği şekilde kurtulmayı onaylarsan, tövbe etmiş olursun. Unutmayın ki, önemli olan tövbenin miktarı değil, insanın, kendisinden Tanrı'ya dönmesidir. Bu dönüş, seni İsa Mesih aracılığıyla O'nun lütfunun hüküm sürdüğü yere getirir.

Aslını söylemek gerekirse, hiç birimiz yeterince tövbe etmedik. Hiç birimiz, suçumuzun büyüklüğünü, Tanrı'nın gördüğü şekilde görmemektedir. Ama, kendimizi yargıladığımızda ve Tanrı'nın bizim için sağladığı Kurtarıcıya güvendiğimizde, O'nun meziyetleri aracılığıyla kurtuluruz. O'nun şefkat dolu lütfunu aldıkça tövbemiz derinleşir ve her gün, O'nun sonsuz değeri hakkında öğrendiklerimiz sayesinde ve bizim O'nun iyiliğini hak etmediğimizi giderek daha iyi anlamamızla tövbemizin derinleşmesi devam eder.

Ne dualar ne de tövbe gözyaşlarıdır ruhu arındıran,
Ruhu arındıran, O'nun kanıdır;
O kanı Dökenin üzerine,
Hemen suçunun ağırlığını yükle.

2. “Kendimi Tanrı'ya layık hissetmiyorum. O'na hiç layık değilim, beni kabul etmeyeceğinden korkuyorum.”

Kendi doğruluğunla Cennet'e, ya da Tanrı'nın gösterdiği sevgiye layık olduğunu düşünseydin ne kadar da sefil bir durumda olurdu! Mesih sen hak etmediğin için öldü, öyle ki kefaletin ödensin. Sen yalnızca sonsuz yargıyı hak ettiğin için, "günahı bilmeyen Mesih" (2. Korintliler 5:21) senin için günah oldu, öyle ki sen O'nda Tanrı'nın doğruluğu olasin. Eğer kendiliğinden hak etmiş olsaydın, bir Kurtarıcıya ihtiyacın olmazdı.

Romalı yüzbaşı İsa'nın şifa gücünü, evindeki hasta uşağı için istiyordu. Bu nedenle aracılık etmeleri için Yahudi ileri gelenlerini RAB'be yolladı. Yahudi ileri gelenleri İsa'ya şöyle dediler, "Bu adam senin yardımına layıktır. Çünkü ulusumuzu seviyor. Havramızı yaptırın da kendisidir." (Luka 7:4-5) Ama yüzbaşı RAB'le yüz yüze geldiğinde şöyle dedi, "Ya Rab, zahmet etme; evime girmene layık değilim." (Luka 7:6)

Onlar, "layıktır" dediler, yüzbaşı ise "layık değilim," dedi. Bu söz, İsa'nın yüreğine dokundu ve şöyle dedi, "İsrail'de bile böyle iman görmedim." (Luka 7:9)

İnsan kendisini layık hissettiği sürece, kurtuluş yoktur. Ama biri tövbe ederken layık olmadığını bilirse, bu kişi için hemen o anda RAB İsa Mesih'e olan imanı aracılığıyla kurtuluş vardır. Tövbe olmadan günahkar kurtuluşu inanamaz.

Vicdanın seni tutmasına izin verme,
Ne de layık olmayı hayal et.
O'nun istediği tek şey,
O'na olan ihtiyacımı hissetmendir.

3. "Kurtarılması imkansız derecede büyük bir günahkâr olduğumdan korkuyorum."

Mesih doğru olanları değil, günahkârları tövbe etmeye çağırırdı. O iyi insanlar için ölmedi, zaten doğaları nedeniyle gerçekten iyi olan insanlar yoktur bu dünyada. "İyilik eden yok, bir kişi bile." (Mezmurlar 14:3) Kendi doğruluklarının yeterli olduğuna inanan kişiler için kurtuluş yoktur, "Sağlamaların değil, hastaların hekime ihtiyacı var." (Matta 9:12) Günah, insanı benliğine tamamen bağlayan korkunç bir hastalık gibidir, ama İsa en kötü hastaları bile iyileştiren yüce Hekimdir. O'nun için hiç kimse birdiğere kıyasla daha fazla rezil, günahlı, ya da daha fazla ahlaksız değildir. O'nun iyileştirme gücü sınırsızdır. Büyük günahkârlara büyük lütuf göstermekten zevk alır. Tarsus'lu Saul günahkârların önde geleniydi, ama RAB İsa'ya güvendiği an kurtarıldı.

Günahın ne kadar büyükse, kurtarılmaya o kadar çok ihtiyacın var demektir. Ve durumun ne kadar sefilse, O'nun senin için öldüğüne dair daha çok kanıt o kadar çok ihtiyacın var demektir. Tanrı bütün günahları, Golgota'daki çarımhta asılı olan Oğlu'na yükledi. O, günahların hepsi için acı çekti. Günahlarının hiç biri unutulmadı. O'nun gerçekleştirmiş olduğu, kefaret eyleminin değeri öylesine sınırsızdır ki, dünyadaki en kötü günahkâra bile lütuf verilebilir. Yeter ki günahkar RAB İsa'yı imanla kişisel Kurtarıcısı olarak kabul etsin.

"Günahım—ah bu yüce düşüncenin bereketi
Günahım—bir bölümü değil tamamı,
O'nun çarımhına çivilendi, artık yükünü taşımıyorum,
RAB'be övgüler sun, RAB'be övgüler sun, ey canım!"

4. "Peki, ama ya ben seçilmiş olanlar arasında değilsem?"

Seçilmiş olanların arasında bulunmak, kolaylıkla elde edilebilir. Tanrısal emirlerin ve tanrısal esinlerin gizemlerinden söz etme çabasına girmeden, Tanrı'ya, Oğlu aracılığıyla gelen herkesin, seçilmiş biri olduğunu söylemek yeterlidir. RAB'bimiz bu gerçeği Yuhanna 6:37'de çok net bir şekilde ifade ediyor: "Baba'nın bana verdiklerinin hepsi bana gelecek ve bana geleni asla kovmam." Ayetin ilk yarısı üzerinde fazla düşünmeyin. Ama ikinci yarısını iyice anlamamız gerekir, çünkü sizin sorumluluğunuz, ayetin ikinci yarısında bulunandan ibarettir. Sen İsa'ya geldin mi? Eğer geldiyse, O'nun, seni kovmayacağına dair bir vaadi var. Gelmiş olman, Baba'nın seni Mesih'e verdiğinin bir kanıtıdır. Böylece seçilmişlerin yüce topluluğunun bir parçası olduğundan emin olabilirsiniz.

D.L. Moody bu konuyu basit bir şekilde şöyle açıklar: "Seçilmiş olanlar, iman 'edenler' ve seçilmemiş olanlar iman 'etmeyenler'dir." Kutsal Kitap da aynı öğretisi vermektedir. Davetiye herkese verilmiştir. Davetiye kabul edenler, seçilmiş olanlardır. Hatırlamanız gereken şudur: bize, Mesih'in seçilmiş olanlar için öldüğü söylenmiyor. O zaman, Söz ne diyor? "Mesih belirlenen zamanda tanrısızlar için öldü." (Romalılar 5:6) Sen Tanrısız mısın? Eğer öyle isen, O senin için öldü. Hakkını ara ve esenliği talep et.

Kutsal Ruh'un elçi Pavlus aracılığıyla verdiği bu beyanı üzerinde biraz düşünün: "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi sözü, güvenilir ve her bakımdan kabule layık bir sözdür. Günahkârların en kötüsü benim." (1. Timoteos 1:15) Mesih'in seçilmiş olanları kurtarmak için geldiği hiç bir yerde söylenmiyor. "Günahkârlar" terimi herkesi içine alır, "Çünkü herkes günah işledi ve Tanrı'nın yüceliğinden yoksun kaldı." (Romalılar 3:23) Günahkar olduğundan *emin* misin? O zaman senin için kurtuluş olduğundan *emin* olabilirsiniz. Kendinden daha yüce konuları düşünme. Yalnızca, Tanrı'nın vaadini yerine getireceğinden emin olacak kadar basit düşün.

İsa'nın kabul edeceği günahkârlar;
Cennet'in yüce yolunu bırakan
Günahta kalan ve düşen herkese,
Lütuf sözünü beyan edin.
Tekrar ve tekrar söyleyin:
Mesih günahlı insanları kabul ediyor.

5. "Bazen, Cehenneme atılmamın önceden belirlenmiş olduğundan korkuyorum ve eğer bu korkum gerçekse, sefil durumumu değiştirecek hiç bir şey yapamayacağımı düşünüyorum."

Hiç kimsenin önceden Cehenneme gitmesi için belirlenmemiştir. Önceden belirlenme gerçeği, doğru bir şekilde algılandığı sürece, değeri tahmin edilemeyecek boyutta olan teselli etme gücüne sahip bir gerçektir. Kutsal Kitap'ınızı açıp "önceden belirlenme" konusundaki bölümleri okumaz mısınız? Bu bölümlerden ilki, Romalılar 8:29-30, "Çünkü Tanrı önceden bildiği kişileri Oğlu'nun benzerliğine dönüştürmek üzere önceden belirledi. Öyle ki, Oğul bir çok kardeş arasında ilk doğan olsun. Tanrı önceden belirlediği kişileri çağırdı, çağırdıklarını akladı ve akladıklarını yüceltti."

İkinci bölüm ise Efesliler 1:5'de yer alır, "Kendi isteği ve iyi amacı uyarınca İsa Mesih aracılığıyla kendisine oğullar olalım diye bizi önceden belirledi." Ve ayet 11'de de şöyle der, "Her şeyi kendi isteği doğrultusunda düzenleyen Tanrı'nın amacı uyarınca önceden belirlenip Mesih'te seçildik."

Bu dört ayette, ne Cennet ne de Cehennem sözcüklerinin ya da bu sözcüklerin imalarının yer almadığını görüyorsunuz. Sözü edilen tek şey, bizim gelecekte Mesih'e benzeyeceğimizdir. Kutsal Kitap'ın hiç bir yerinde bazı insanların kaybolacakları ve bazılarının kurtulacakları yazılmamıştır. İnsanlar ya sonsuzca kaybolurlar ya da sonsuzca kurtulurlar, ama bu durum tamamen onların RAB Mesih İsa hakkındaki düşüncelerine bağlıdır. "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Ama Oğul'un sözünü dinlemeyen yaşamı görmeyecektir. Tanrı'nın gazabı böylesinin üzerinde kalır." (Yuhanna 3:36) Önceden bildirilme, bir gün bütün imanlıların RAB İsa'ya benzeyecekleri anlamına gelir! Bu çok değerli bir haber, değil mi? Kurtarıcı'ya güvenenler için sevinç ve teselli vermek amacıyla tasarlanmış olan, 'önceden bildirme' konusundan nedensiz yere korkunç bir şey yaratmayın. O'na güvenin, o zaman, Tanrı'nın sizi Oğul'nun benzeyişine dönüştüreceğini bileceksiniz.

Ve bir gün, ben Senin Oğlu'na benzeyeceğim.
O'nun benim için kazanmış olduğu lütuf bu değil midir?
Görkem Babası'nın bereketlemiş olduğu O'nun görkemli benzeyişine dönüştürülmek,
İşte bu, düşüncelerin ötesindeki düşüncedir.

6. "İnanmaya çalışıyorum, ama kurtuluşa dair güvenceye sahip değilim."

Kime inanmaya çalışıyorsun? Yalan Söyleyemeyene inanmaya çalışmaktan söz edebilir misin? Bu Tanrı'nın yüzüne karşı yapılan bir hakaret değil midir? Diyelim ki çok yakın bir arkadaşın sana garip bir hikâye anlatıp bunun gerçek olduğunu söylerse, ona, "Sana inanmaya çalışacağım" mı dersin? Bu söylediğin, ona hiç inanmadığını söylemekle aynı şeyi ifade etmez mi? O zaman size yalvarıyorum, lütfen Tanrı'nın, kendi Oğlu hakkında verdiği tanıklığı ve Oğlu'na inananların hepsine sonsuz yaşam ihsan edeceği konusundaki vaadini bildiğiniz halde, O'nun söylediklerine inanmaya çalışmak hakkında konuşmayın.

O'na ya inanırsınız, ya da inanmazsınız. Eğer O'na inanmıyorsanız, O'nu yalancı yerine koymuş olursunuz. Eğer şu andan öncesine kadar böyle yaptıysanız, işlediğiniz büyük suç nedeniyle hemen O'na gideceğinize, itirafta bulunacağınıza, artık sade bir imanla O'nun Sözüne dayanacağınıza dair söz veremez misiniz? Bu bir duygu ya da his değildir, küçük çocuğa "İman nedir?" diye sorulduğunda verdiği cevap gibi, asıl konu, "Tanrı'ya soru sormadan iman etmektir."

İman ediyorum, artık inanıyorum,
İsa benim için öldü,
O, çarımhta Kanını benim için akıttı
Öyle ki günahtan özgür kılınayım.

7. "Kendimi değişik hissetmem gerekmiyor mu?"

"His" sözcüğü, Yeni Antlaşma'da geçmemektedir. Bu sözcüğe en yakın kelime, Pavlus'un Atinalılara verdiği vaazda geçer. Bu vaazda Pavlus, Tanrı'nın Üçlü Birliğini gümüşe ya da altına benzettikleri için Atinalıları azarlar, ve gerçek Tanrı'nın her şeyin Yararıcısı olduğunu gösterir, "Ulusların sürelerini ve yerleşecekleri bölgelerin sınırlarını önceden saptadı. Bunu, kendisini arasınlar ve el yordamıyla da olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Tanrı hiç birimizden uzak değildir. Nitekim, 'O'nda yaşıyor ve hareket ediyoruz; O'nda varız.' Bazı ozanlarımızın belirttiği gibi, 'Biz de O'nun soyundanız.'" (Elçilerin İşleri 17:26-28) "His" kelimesine yakın anlam taşıyan "el yordamı" ifadesi, yani hissederek anlamına gelebilecek sözler, bölümün ortasında yer alırlar, ama Müjdeyle hiç bir ilgileri yoktur, bu ifade, 'karanlıkta aramak' ifadesi ile ilikilidir; "El yordamıyla da olsa bulabilsinler

diye yaptı.” Sizler onlar gibi bilgisiz bir konumda değilsiniz. Sizler Müjdeyi duydunuz. Sizler tek diri ve gerçek Tanrı’yı tanıyorsunuz. Size hissetmeniz değil, O’na iman etmeniz buyruluyor.

“Hissetmek” fiiline yakın anlam taşıyan sözcüklerin, Yeni Antlaşma’da yalnızca iki kez geçtiği ve kurtuluş Müjdesiyle bağlantıları olmadığını söylelediğim zaman bu konu sanırım ilginizi çekecektir. Efesliler 4:19’da, Tanrı’nın Ruh’u, iman etmemiş, Yahudi olmayan bir kaç kişinin durumu anlatılır: “Bütün duyarlılıklarını yitirip açgözlülükle her türlü pisliği yapmak üzere kendilerini sefahate verdiler.” Sürekli günahta durmak insanlara işte böyle bir kötülük yapar. “Duyarlılıklarını” yitirmeye başlarlar ve böylece her işledikleri günah ve yaptıkları alçaklık, onların vicdanlarını giderek daha çok susturmayı başarır.

“Hissetmek” kelimesinin yakın çevresindeki sözcüğün son kullanımındaki anlamı çok farklıdır. İbraniler 4:15’de, bize sunulan, yüce RAB’bimizin kendisidir: “Çünkü başkâhınımız zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan biri değildir; tersine, her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir.”

Yeni Antlaşma’da, ‘Hissetmek’ sözcüğü hakkında bunlardan başka bir sözcük bulunmamaktadır! Ama iman, güven, inanmak ve güven gibi konuların pek çok yerde sık sık geçtiğini çok görüyoruz! Bunlar bizim için verilmiş olan kelimelerdir. Duyularınıza hiçbir şekilde aldırmayın ve RAB İsa’ya, O’na güvendiğinizi ve O’nu insanlar önünde kabul ettiğinizi söyleyin.

İsa sana güveneceğim,
Yüreğimle güveneceğim;
Yorgun, yıpranmış ve acizim,
Sen beni tamamlayabilirsin.
Ne Cennette,
Ne de dünyada Sana benzeyen yok;
Sen günahkârlar için öldün,
Böylece benim için ölmüş oldun.

8. “Tanrı’nın, benim kurtuluşum için olan eylemde, kendine ait bölümü gerçekleştirdiğini görüyorum, ama Tanrı’nın yapmış olduğundan yararlanabilmem için kurtuluş eyleminde benim de gerçekleştirmem gereken bir bölüm bulunması gerekmiyor mu?”

Yeni bulmuş olduğu sevinci anlatmak için sınıf toplantısında ayağa kalkan, kurtuluşa yeni kavuşmuş olan adamın hikâyesini duydunuz mu? Bu adamın yüreği Mesih’le doluydu ve dudaklarını sadece ve sadece O’nun, Kurtarıcısı ve RAB’bi olduğunu ifade eden sözler için kullanıyordu. Adam sözünü bitirdiğinde, yasacı ve dindar sınıf başkanı ona şunu sordu, “Kardeşimiz, RAB’bin onun için ne yaptığını söyledi, ama kurtulmamız için yapılması gerekeni söylemeyi unuttu. Tanrı bize düşen iş bittiğinde, O’na düşen işi yapar. Kardeş, Tanrı seni kurtarmadan önce sen, sana düşen görevi yapmış mıydın?” Adam birden ayaklandı ve şöyle dedi, “Ben bana düşeni yaptım, günahlarımın beni kaçırabileceği kadar hızla kaçtım Tanrı’dan. Bana düşen buydu. Ve Tanrı da beni yakalayana kadar kovaladı. Bu da O’nun göreviydi.”

Evet, hepimiz üzerimize düşeni yaptık. Ne kadar da korkunç derecede üzücüydü bu görev! Biz her zaman günah işledik, O ise bizi kurtardı. Kurtulduktan sonra ise, O’nun

lütfunun bizde yarattıkları nedeniyle oluşan minnettarlığımızı göstermek için gece gündüz çabalayabiliriz.

Bana günahımı silmek için,
Çaba göstermem gerektiği söyleniyor;
O kadar akılsız, güçsüz ve acizdim ki,
Çaba göstermeye başlayamadım bile.
Ama yüce gerçeği biliyorum,
İnsanın ik günaha düşmesiyle bozulmama rağmen,
Mesih benim günahım için elem çekti,
Evet, Mesih zaten yapılması gereken her şeyi yaptı.

9. “Sorun tam olarak Tanrı’ya güvenmemem değil, ben kendimden emin olamıyorum, imanımın gerçek olmamasından korkuyorum.”

Kurtarıcı, imanın kendisi değil, Mesih’tir. O, Değişmeyendir- “İsa Mesih dün, bugün ve sonsuza dek aynıdır.” (İbraniler 13:8) İman, yalnızca O’na uzatılmış eldir. Kendine güvenmen buyrulmamaktadır. Kendine ne kadar az güvenin varsa o kadar iyi. Bütün güvenini RAB İsa’ya ver. O sahte *değildir*, ve eğer imanın O’na odaklanmışsa, şu anda ve sonsuzlukta olan her şey iyi olacaktır.

İsa’m, sende duruyorum,
Kendimi Sen’de saklıyorum;
Günah ve üzüntü ile yüklendim,
Senin dışında nerede huzur bulabilirim?
Yükü ağır ruhumun huzur bulduğu tek yer.
Yumuşak huylu ve alçak gönüllü bağıdır.

10. “Ama Kutsal Kitap imanın, Tanrı’nın armağanı olduğunu ve herkesin imana sahip olmadığını söylüyor. Belki de Tanrı bana kurtaran iman vermeyi arzulamıyor”

İman, yalnızca O’nun Sözü aracılığıyla alınabildiğinden, Tanrı’nın bir armağanıdır. “İman, haberi duymakla, duymak da Mesih’le ilgili sözün yayılmasıyla olur.” (Romalılar 10:17) Bütün insanlar istedikleri takdirde imana sahip olabilirler, ama ne yazık ki bir çokları Tanrı’nın Sözü’nü duymayı reddediyor ve böylece imansızlıklarında takılıp kalıyorlar. Kutsal Ruh, Söz’ü sunar, ama insan O’nun bu lütfkâr davranışına karşı direnebilir. Ancak, bu konuya diğer yandan bakılırsa, insan Söz’ü dinleyebilir ve Söze inanabilir. İmanın Tanrı’nın armağanı olduğu doğrudur, çünkü iman O’nun sözü aracılığıyla veriliyor.

Yahudilerin sunaklarında kesilen,
Bütün hayvanların kanı,
Ne suçlu bir vicdana huzur getirebilir,
Ne de vicdandaki lekeyi yıkayabilirdi.

Ama Mesih, Cennet Kuzusu,
Bütün suçumuzu O üstlendi;
En kutsal ismin sahibi olan,
Ve kanı her şeyden daha değerli olan ilk ve son kurbandır O.

İmanım, elini
Senin değerli başına koymak ve,

Tövbe eden biri olarak,
Günahımı sana itiraf etmek ister.

Lanetin kaldırıldığına inanıyorum,
Ve bu nedenle çok seviniyorum,
Kuzu'ya sevinçli bir sesle tapınırım,
Ve beni kurtaran sevgisini anlatan şarkılar söylerim.

—İsaac Watts

11. “Beni endişelendiren şudur: Mesih’i kabul edip etmediğimden emin değilim.”

Mesih’i kabul etmek, O’nu, iman aracılığıyla Kurtarıcın ve RAB’bin olarak yaşamına davet etmektir. Ama aslında, daha temel olan ve anlaşılması gereken yüce olgu, Tanrı’nın, Mesih’i kabul etmiş olmasıdır. O günahlarımızı kendi üzerine yükledi ve onların kefaretinin ödemek için öldü. Ama Tanrı O’nu ölümlerin arasından aldı ve görkemle diriltti. Tanrı, Oğlu’nu, Oğlu’nun mükemmel eyleminden duyduğu hoşnutluğun bir ifadesi olarak diriltti. Buna inanan ruh esenliğe varır. Tanrı’nın kendi Oğlu hakkındaki düşüncelerinden dolayı ben huzur buluyorum.

Tanrı’yla barışmak, Mesih’in dirilişi ile mümkün oldu,
Tanrı ışıktır ve Tanrı sevgidir;
Mesih Müjdeyi anlatmak için öldü,
Öyle ki Tanrı’ya düşman olan bizleri Tanrı ile barıştırsın.

12. “Bazen İsa’ya güvendiğime ve Tanrı’nın önünde doğru olduğuma inanıyorum. Ama günahlarımı unutamıyorum. Gündüz ve gece hep gözümün önündeler. Eğer gerçekten affedilmiş olsaydım, geçmişini unutabilirdim diye düşünüyorum.”

Ah, sana verilen esenliği alamayan zavallı kardeşim, Mesih’e daha çok yaklaşır ve günahlarından daha derin tövbe edersen, bu günahları işlediğin için kendinden daha çok nefret edeceksin. Teselli edilmeni sağlayacak olan tek kutsal düşünce şudur: Tanrı günahlarını unuttu! O şöyle diyor, “Çünkü suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım.” (Yeremya 31:34) Günahların aklına geldiğinde ve bu nedenle üzüldüğünde, Tanrı’nın onları unuttuğunu ve hiç söz konusu etmeyeceğini bilerek huzura kavuşabilirsin. Mesih bütün o günahların bedelini ödedi. Buna iman et ve böylece huzur içinde kal.

Günahın büyük bedeli, sonsuza kadar ödendi,
İsa’ya yücelik, O’nun adına şükürler olsun.
O’nun lütfu yarım çözüm sağlamaz,
Kurtarıcı Mesih, öldüğünde bütün işi tamamladı.

13. “Her zaman Mesih’e karar verme noktasına geliyorum, ama son anda vazgeçiyorum, çünkü Mesih’te kalamayacağımdan korkuyorum.”

Mesih’te kalmak senin yeteneğin ya da gücünle sağlanan bir şey olsaydı, o zaman korkmakta haklı olurdun. Dayanma gücün, senin kendi gücünden kaynaklanmamaktadır; RAB İsa’ya tamamen güvendiğin anda yeniden doğarsın. Bu andan itibaren Kutsal Ruh, yüreğinde yaşamak ve yeni yaşamında senin gücün olmak için gelir. O, ayartılmaya karşı direnmeni ve Tanrı’nın görkeminde yaşamayı sağlayacaktır. “Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı’dır.” (Filipililer 2:13) Kendinize

hiç güvenmeyin. Arzularını gerçekleştirmesi için O'na izin verin. Siz O'na boyun eğdiğinizde, O sizi zafere ulaştıracaktır.

Kuşku duymayın, çünkü RAB'de,
O'nun Kanı sayesinde güvendesiniz.
Çünkü Mesih'te ve Tanrı'da olan canı
Hiç bir şey mahvedemez!

14. “Sonda kurtulmak için her an tutunmam gerekmiyor mu?”

İzninizle, hiç saygısız davranmadan, Kutsal Kitap'ta olan bir öyküyü biraz farklı anlatabilir miyim? Eğer Nuh'un tufanı hakkındaki öykü şöyle devam etse ne düşünürdünüz? Nuh'un gemisi bitince, Tanrı'nın Nuh'a şöyle dediğini düşünün, “Şimdi sekiz tane, büyük ve sivri demir uçlu çubuk getir ve bu çubukları geminin içine kadar delerek yerleştir.” Ve bu sözleri dinleyen Nuh gidip kendisinden isteneni aynen yapıyor. Sonra bir önceki sözlere şunların eklendiğini düşünün, “Nuh, sen ve ailen bu demirlere tutunun.” Nuh, eşi, üç oğlu ve onların eşlerinin birer demire tutunduğunu hayal edin. Yağmurların yağdığını ve tufanın geldiğini, geminin suların üzerinde gezindiğini ve Nuh'un ve ailesinin kaslarındaki gücün o demirlere tutunurken sonuna kadar harcadığını gözlerinizin önüne getirin. Ve Tanrı'nın onlara şöyle dediğini düşünün, “Eğer sona kadar tutunursanız kurtulacaksınız!” Aralarındaki herhangi birinin o fırtınanın sonuna güvenle varabileceğini düşünüyor musunuz?

Ama Kutsal Kitap'ta anlatılan çok farklıdır. “RAB, Nuh'a, ‘Bütün ailenle birlikte gemiye bin’ dedi.” Gemiye binmek, tutunmaktan çok farklıdır! Geminin içinde oldukları ve gemi sağlam durduğu sürece güvendediler. Ve aynı şekilde Mesih'te duran her imanlının güvenliği, Tanrı'nın sağlayışı aracılığıyla kesindir. Kişisel çabayı bir yana bırakın ve yalnızca O'na güvenin. Gemide durun ve Tanrı'nın yüce kurtarıcı ile sevinç duyun.

Sizin Mesih'i değil, Mesih'in sizi tuttuğunu unutmayın. O şöyle demişti, “Seni terk etmeyeceğim, seni yüzüstü bırakmayacağım.” (Yeşu 1:5) “Çünkü biz Tanrı'nın düşmanlarıyken Oğlu'nun ölümü sayesinde O'nunla barıştıksa, barışmış olarak Oğlu'nun yaşamıyla kurtulacağımız çok daha kesindir.” (Romalılar 5:10) Sizin için ölmüş olan şimdi Tanrı'nın sağında oturuyor, öyle ki siz onda kalasınız ve Baba sizi O'nda görsün. “Öyle ki, sevgili Oğlu'nda bize bağışladığı yüce lütfu övülsün.” (Efesliler 1:6) Bu güvenceden daha kesin olan ne vardır?

İyiliğinin başlattığı işi,
Gücünün kolu bitirecektir.
Vaadi, ‘evet ve amin’dir,
Ve bu vaat, asla iptal edilmeyecektir.

15. “Cennet'in kapısından geçmek için bir çaba sarf etmem gerekmiyor mu? Yalnızca iman etmek bana fazlasıyla kolaymış gibi geliyor.”

RAB'bimizin sözü, bir an için duraksamamıza neden olabilir. Ama Sözü'nün amacı, kurtulmanın mücadele gerektirdiğini ifade etmek değildir. Ama gerçekten ve ciddiyetle iman etmeyenlerin kurtulmayacağını bilmemizi istiyor. İnsanların çoğu amaçsızca ve kaygısızca, yalnızca bedensel ve dünyasal arzularını gerçekleştirmeye odaklanarak yaşam kapısından geçer. Kurtulmak isteyen kişi, en önemli şeyin ruhsal gerçekler olduğunu anlamak zorundadır. Önceliğe sahip şeylere, öncelik verilmelidir. Cennet'in kapısından içeri girmek için yalnızca bu konuda çaba sarf edilir.

İmanlı, Bünyan'ın yolcusuna benzer. Yolcu, içinde bulunduğu tehlikenin ve günahının korkunç yükünün farkına varınca, eski yol arkadaşlarının yakarışlarını dinlemeyi bıraktı ve parmaklarıyla kulaklarını tıkayarak, "Yaşam, yaşam, sonsuz yaşam!" diye bağırıp Yıkım Şehrinden kaçtı. Siz de aynı şekilde, hiç bir şeyin ruhunuzun kurtuluşunu engellemesine izin vermemelisiniz.

Ama Tanrı'nın sizi kurtarması için çaba harcamak zorunda değilsiniz. O, çabalamaktan vazgeçmenizi bekliyor. Tanrı, sizi, siz çabalamayı bırakıp Mesih'e tamamen güvendiğiniz an, kurtaracaktır. Cennet'e girmek için mücadele etmek, RAB İsa'nın lütfkâr davetini kabul etmeye engel olmaktır. O, sizi tüm çaresizliğiniz ve suçluluğunuzla kabul edecektir, öyle ki sizi her lekeden arındırıp Cennet' girmek için hazırlasın. Bu daveti hiç bir şekilde reddetmeyin, ama her engeli bir kenara atın ve Kurtarıcıya kalplerinizi hemen verin.

Bana kurtuluş sözleri söylüyor,
O, yapılmış olan bir şeyi gösteriyor,
Golgota'da gerçekleşmiş olan bir şey,
Sevgili Oğlu'nun yapmış olduğu bir şey;
Kişisel işlerim yok bu eylemin içinde,
Bunun dışında kalan her şey işlerle gerçekleşir, o zaman bu lütuf değerlidir.

16. "Tanrı'nın zamanlaması için beklemem gerekmiyor mu? Beni kurtarmak için hazır olduğu zamana kadar ben hiç bir şey yapamam."

Tanrı'nın zamanlaması şimdidir, şu andır. O bize açıkça şöyle diyor, "Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte şimdidir." (2 Korintliler 6:2) Bir an dahi beklemenize gerek yoktur. O, bir daha, siz bu kelimeleri okuduğunuz anda olduğu kadar hazır olmayacaktır ve sizin için bu an kadar doğru başka hiç bir an olmayacaktır. Çünkü bekleyerek geçirdiğiniz her gün günahlarınızın korkunç listesine eklemeler yapıyorsunuz. Beklediğiniz her saat, O'nun Kutsal Oğlu'nu kabul etmeyi reddetmiş oluyor ve suçunuzu arttırıyorsunuz. O'ndan uzak durduğunuz her an, O'nun sevgisine karşı günah işliyorsunuz. Neden hemen şimdi O'nun önünde eğilerek ve ihtiyacınız olan Tanrı'nın armağanını kabul ederek şu ana kadar biriktirmiş olduğunuz günah kaydını sildirmiyorsunuz?

Bir zamanlar affedilmeyi bekliyordum,
Kurtarılmayı umut ediyordum.
Kalbimin sertleşmesine rağmen bekliyordum,
Tehlike'nin aşılabileceğini umuyordum.
Ta ki Tanrı'nın gerçeğiyle şaşkınlığa uğrayana kadar,
Günahkâr olduğumun farkında olarak bekliyordum.
O'nun lütfü bollukla geldi,
İsa bana kusursuz huzur verdi.

17. "İsa'ya gelmeyi gerçekten çok istiyorum, ama nasıl yapılacağını bilmiyorum."

Müjde'nin sunduğu önerinin basitliğinden dolayı sendelememiz çok gariptir. İsa Mesih diri, seven ve tanrısal insan olan Kişi'dir- O, dünyadayken de böyleydi. Gelmemiz için bizi çağıran O'dur. O'ndan uzak kalmanın ne demek olduğunu biliyor musunuz? Eğer biliyorsanız, o zaman bunun tam aksini yapmakta hiç zorluk çekmezsiniz! Dua ederek yüreğinizi O'na verin. Günahkâr olan sizin için öldüğünü ve "Buyurun, her şey hazır," (Luka 14:17) diyerek verdiği davetini kabul ettiğinizi O'na söyleyin. Sonra da O'nun sizi kabul ettiğine inanın, çünkü O sizi kabul edeceğini söyledi ve O, her zaman sözünü tutar.

Bir ilahi yazarı olan Charlotte Elliot'un öyküsünü duymuş olabilirsiniz. Gençken, ruhu konusunda çok endişe ediyor, ama başkalarından yardım istemekten çekiniyordu. Babasını ziyaret eden Fransız bir pastör, ona aynen şöyle sordu, "İsa'ya geldin mi?" O da şöyle yanıt verdi, "Gelmek istiyorum, ama nasıl geleceğimi bilmiyorum." Pastör de basit bir şekilde şu cevabı verdi, "Olduğun gibi gel." Charlotte, aniden gözyaşlarına boğularak odasına kaçtı ve bir süre sonra odasından kurtulmuş biri olarak çıktı. Charlotte, Mesih'e geldiğini ifade eden aşağıdaki ünlü ilahi sözlerini yazdı. Siz de Charlotte gibi bu sözleri sahiplenmez misiniz?

Tek bir savunmam olmadan, olduğum gibi geliyorum
Bir tek şu gerçek var, Senin kanın benim için akıtıldı,
Sana gelmemi sen buyurdun,
Ey Tanrı Kuzusu! Geliyorum! Geliyorum!

Olduğum gibi, Sevgini kabul ederek.
Bütün duvarları yıktın,
Artık Senin ve yalnızca Senin'im.
Ey Tanrı Kuzusu! Geliyorum! Geliyorum!

18. "Kurtulduğumun kanıtını alana kadar dua etmem gerekmiyor mu?"

Kutsal Kitap'ta, kurtulmak için dua etmemiz gerektiğini ifade eden bir söz yoktur. Ama uyandırılmış ve huzursuz bir ruhun doğal ifadesinin dua olduğu bir gerçektir. Kutsal Yazılarda, kurtulmak için "kanıt alana kadar dua etmek" diye bir ifade yer almaz. Gerekli olan, hüküm giymiş günahkârın Müjde'ye iman etmesidir. Diyelim ki, aç ve yorgun bir şekilde eve geldiniz, ve eşinize şöyle dediniz, "Bir zahmet yemeği hazırlayabilir misin?" Eşiniz hemen "tamam" diyip sofrayı hazırlamaya koyulur, ve sonra hazırlamış olduğu yemeği yemen için seni sofraya çağırır. Ama siz sofraya oturup yemeğe başlamak yerine, eşinize yemek hazırlaması için yalvarmayı sürdürdüğünüzü gözünüzün önüne getirin. Eşiniz hakkınızda ne düşünür?

Tanrı, Müjde'yi, bir ziyafet şeklinde, ölecek kadar aç günahkârlar için hazırladı, herkese "gelin ve yiyin" dediğinde, bunu yapmak ve O'nun sesine boyun eğmek yerine, insanlar dizlerinin üstünde O'nun merhameti ve lütfu için yalvarırlarsa ve bu şekilde davranarak yaşayan ekmeği tatmakla elde edilen kurtuluşlarının sağlanmasını reddederlerse Tanrı ne düşünür?

Ruh'un tanıklığı, yalnızca O'nun sözüne iman edenler içindir. İmanlı, O'na edilen tanıklığı Tanrı Sözünden öğrenmiştir. (İbraniler 10:15) Tanıklık imanlının içindedir çünkü gerçek, yüreğinin içine konmuştur. (1. Yuhanna 5:10) İmanlı, Ruh'un içinde yaşamasına izin verdiğinde, Ruh'un tanıklığına ruhunda iman ederek sevinçle yaşar. (Romalılar 8:16) Bu tanıklık, mutluluk hissi değildir. Bu tanıklık, Ruh'un Kutsal Kitap aracılığıyla verdiği tanıklıktır. Bu tanıklığa iman eden kişinin, mutluluk ve sevinçle dolacağı kesindir. Ama kendimi mutlu hissettiğim için kurtulmuş olduğumu bilemem. Kurtulduğum için mutlu olduğumu bilirim. Çocukken tanıdığım bir müjdeci şöyle derdi, "İman etmek köktür, meyvesi ise hissetmektir." Bu sözler, bu konuyu gerçekten çok iyi bir şekilde ifade ederler.

Kurtarıcımın bana verdiği barış,
Daha önce hiç bilmediğim bir huzurdur;
Ve O'na güvenmeyi öğrendikten sonra,
Yolum daha da çok aydınlatılmıştır.

19. “Bazen lütuf günümü günaha girerek sildiğimi düşünüyorum, çünkü Tanrı’yı uzun zamandır aramama rağmen, O’nu bulamıyorum.”

Kurtulmayı isteyen hiç kimse lütuf günlerini silmemiştir. Bu arzu içimize Tanrı tarafından yerleştirilmiştir. Tanrı’yı arıyorsan, bunu O seni aradığı için yapıyorsundur. RAB’bi arayıp O’nu bulamadığını söylerken gerçekten kastettiğin nedir? O kendisini gizlemiyor. O günahkarlara sevgi ile geliyor, aynı kaybolmuş kuzularını bulmak için onları aramaya çıkan iyi Çoban gibi.

Küçük bir çocuğa şu soru sorulmuştu, “Oğlum, İsa’yı buldun mu?” Şaşkınlıkla baktı ve söyle cevap verdi, “O’nun kaybolmuş olduğunu bilmiyordum ki efendim! Ben kaybolmuştum, O beni buldu!” Bu ifade, kesinlikle mükemmel bir itiraftır!

Eski Antlaşma’da Tanrı, bir peygamber aracılığıyla şöyle dedi, “Bulma fırsatı varken RAB’bi arayın, yakındayken O’na yakarın.” (Yeşaya 55:6) Bu sözler bir açıdan hala geçerlidirler. Ama Müjde’nin tüm gerçeğini ifade etmiyorlar. İsa şöyle demişti, “Nitekim İnsanoğlu, kaybolanı arayıp kurtarmak için geldi.” (Luka 19:10) Kayıp mısınız? O zaman O seni arıyor. “Yerinizde durup bekleyin, RAB’bin size sağlayacağı kurtuluşu görün.” (II. Tarihler 20:17) Olduğun yerde durun ve kalbinizi O’na, tövbe ruhuna sahip bir günahkar olarak sunun. O’nun sizin için beklediğini ve sizi kabul etmeye hazır olduğunu göreceksiniz.

Lütuf gününü günahla silmek konusunu gelince, O şöyle dememiş miydi?: “Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın.” (Vahiy 22:17) “Dileyen” sözcüğü ile kastedilen siz değil misiniz? Bunun aksini kanıtlayamadığımız sürece, hala Tanrı’nın size lütfuyla ulaşabileceği yerdesiniz. Ruhunuzun düşmanın, durumunuzun vahim olduğunu söyleyen, yalancı sesini dinlemeyin. Ama, O’nun ismine iman etmeniz için sizi davet eden Yol, Gerçek ve Yaşam’ın yumuşak sesine boyun eğin.

Ve eğer şimdi ben O’nu ararsam,
O’nun beni sevgiyle aradığını görürüm,
Günah ve hüznün içinde,
O’ndan sapmış olsam da;
O kulaklarımı açtı,
O’nun çağrısını işitmemi sağladı;
O beni aradı ve O beni buldu-
Evet, her şeyi Mesih yaptı.

20. “İmanımın ruhumu kurtaracak kadar güçlü olduğunu nereden bilebilirim?”

İman, ruhu kurtarmaz, ruhu kurtaran, Tanrı’nın, imanın amacı olarak yollanmış olduğudur. İman aracılığıyla kurtulduğumuz doğrudur, ama aslında O’nun kanı aracılığıyla aklanıyoruz. İsa’ya olan en güçsüz iman bile kurtarmaya yeterlidir. Kendine ve iyi işlere ya da kiliseye ve kilisenin yönetmenliklerine olan iman, insanı hala kayıp ve aciz bırakır.

New Jersey Plainfield’den gelen James Parker, bir hastanede ziyaretler yaparken bir hemşire ona beyaz perdeyle kapatılmış bir yatağı gösterdi ve şöyle fısıldadı, “Zavallı adam ölüyor. Peder buraya gelip ona son yemeğini verdi. Çok yaşamayacak.” James Parker, perdenin arkasına geçmek için hemşireye yalvardı, ve hemşire ona izin verdi. James Parker, ölmek üzere olan adama bakarken, göğsünde bir çarmıh olduğunu gördü. Eğilip çarmıhı kaldırdı. Hasta adam gözlerini kaldırdı, biraz endişelenmişe benziyordu. “Yerine koy,” diye

fısıldadı, “Çarmıh göğsümdeyken ölmek istiyorum.” Ziyaretçi çarmıhtaki kişiyi göstererek, coşkuyla “O harika Kurtarıcıdır!” dedi.

“Çarmıhı seviyorum. Yerine koy lütfen. İyi ölmemi sağlayacağını umuyorum.”

“Çarmıh değil, ama çarmıhta ölebilir önemli olan. O çarmıhta ölen, İsa Mesih'tir. O, seni kurtarmak için öldü” diye yanıtladı James Parker.

Adam önce biraz şaşırmış göründü, ama sonra yüzü parlamaya başladı: “Ah! Şimdi anladım! Kurtarıcı, çarmıhın kendisi değil ama çarmıhta ölebilir. O benim için öldü. Anlıyorum bayım, anlıyorum. Daha önce hiç anlamamıştım.”

Ruhuna imanın girdiği o anda belli oldu. James Parker çarmıhı yerine koydu ve kısa bir dua ettikten sonra adamın yanından ayrıldı. Bir kaç dakika sonra, ölmüş olan adamın bedeninin hastane odasından dışarıya götürüldüğünü gördü.

James Parker daha sonra bana bu olayı anlatırken şöyle dedi, “Tanrı'nın, Oğlu'nun eylemini çok beğendiğini gayet iyi biliyorum, O'na, en küçük bir neden verebilen insanları bile Cennet'e götürmek istediğini biliyorum!” Bu bereketli bir gerçektir. Çarmıha gerilmiş Olan'a iman etmek kurtarır, çok küçük bir iman bile insanı kurtarır!

Çarmıha gerilmiş Olan'a bakmakta yaşam vardır,
Senin için şu an yaşam var;
Bak ey günahkâr, hemen şu an O'na bak ve kurtul,
Bak çarmıha gerilmiş Olan'a.

21. “Kurtulmak için On Buyruk'u yerine getirmem gerekiyor mu?”

On Buyruk'u yerine getirmek mi? Bu kutsal buyrukları çok uzun zamandır, bilemeyeceğiniz kadar çok çiğnediniz. On Buyruk'u dikkatle inceleyin; hangisini ruhta veya gerçekte çiğnemediniz? Tanrı, “Yasa'nın gereklerini yapan, onlar sayesinde yaşayacaktır” (Galatyalılar 3:10) der, ama bu şekilde buyuran Tanrı'nın, “Yasa Kitabı'nda yazılı olan her şeyi sürekli yerine getirmeyen herkes lanetlidir” (Galatyalılar 3:12) dediği de gerçektir. Bu on buyruğu şimdi tek tek, ciddiyetle inceleyelim:

a. “Benden başka tanrın olmayacak.” (Yasanın Tekrarı 5:7)

O, her koşulda üstün tutulandır! Tek tapılan, O olmalıdır! O'na, yaşamınızda bu yeri adadınız mı? Başka bir çok tanrı, yalnızca O'na gösterilmesi gereken bu sevgiyi ve onuru 'nunla paylaşmadı mı? RAB'bimiz olan Tanrı'yı bütün kalbimiz, aklımız, canımız ve gücümüzle sevmemiz buyruluyor. Bu buyruğu hiç sürekli tam olarak yerine getirebildik mi? Eğer yerine getiremediyseniz suçlu olduğunuzu itiraf edip, bir sonraki buyruğa geçin.

b. “Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yer altındaki sulara yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın. Putların önünde eğilmeyecek, onlara tapmayacaksın.” (Yasanın Tekrarı 5:8-9)

Bu buyrukta belirtilen tiksindirici bir putperestlik suçu işlememiş olabilirsin. Ama Kutsal Kitap'ta yüreklerinde putlar oluşturanlardan söz ediliyor. Yürekte oluşturulan bu putlar da ağaçtan, kayadan ya da metalden yapılmış putlar kadar tiksindiricidirler. Bu putlardan bazılarının adları nedir? Bencillik, Zenginlik, Ün, Zevk vs.. Bu sahte tanrılara tapınanlar, şekil verilmiş ya da dökme tanrılara tapınanlar kadar putperesttirler. Bu türlü bir tapınma

eyleminde buldunuz mu? O zaman tek gerçek ve yaşayan Tanrı'nın önünde eğilip, "Suçluyum!" diye yakarın.

c. "Tanrın RAB'bin adını boş yere ağzına almayacaksın" (Yasanın Tekrarı 5:11)

Tanrı'nın adını boş yere anmak ne kadar yaygın bir davranış! Kutsal Yazılarda bize "hiç ant içmeyin" (Matta 5:34-35) deniyor. Ama bu türde günah işleyenlerin sayısı ne kadar da azdır! RAB'bin adına hakaret etmek için kaba ve ahlaksız sözlerin kullanılmasının gerekli olmadığını hatırlayın. O'nun adı, düşünmeden, hafife alınarak ya da gereken saygıyla kullanılmadığında bile bu buyruk çiğnenmiş olur, aynı adı küfürlerle birlikte ikrar edildiğinde olduğu gibi. Bir çok kişi ise dudaklarını küfürlerle kirletmemiş olmasına rağmen, düşüncede küfür eder. Bu üçüncü buyruğu düşündüğünde gerçekten, "suçsuzum" diyebilir misin?

d. "Şabat Günü'nü tut ve kutsal say" (Yasanın Tekrarı 5:12)

Tanrı insan yaşamının yedinci gününe de el koyar. Yararlı çalışma ve yasal eğlence için altı gün veriyor. Ama kendisi için bir günün ayrılmasını buyuruyor. "İnsan Şabat Günü için değil, Şabat Günü insan için yaratıldı." (Markos 2:27) Buyrukta istenenin kolaylığına rağmen ne kadar nankör davrandık. İnsanın Tanrı'nın kutsal gününe boyun eğmemesi, diğer buyruklarının tümüne karşı olan isyanının yalnızca küçük bir kanıtıdır. Siz bu konuda kendiniz için ne diyebilirsiniz? Bu günahı işlemiş olmaktan ötürü suçlu musunuz, suçsuz musunuz? Bu sorunun yanıtını tanrısal adalet düzeyinde verin.

e. "Annene babana saygı göster" (Yasanın Tekrarı 5:16)

Bu günah, son günlerin en belirgin günahlarından biri olan aileye karşı itaatsizliktir. İnatçılık, kendisini her yerde gösteriyor. Her an görevine adanmış olan ve itaat eden çocuk nerede? Çocukların kendilerine düşen görevlerini yerine getirmemeleri artık günahtan bile sayılmıyor. Ama bizim örneğimiz, annesine ve evlatlık babasına boyun eğen İsa'dır. Bu konuda da sendeledik ve O'nda görülen mükemmelliğin ne kadar da uzağına düştük! Kendinize ve Tanrı'ya karşı dürüst olun. Eğer bir an için bile itaatsiz ve söz dinlemez bir çocuk olduysanız, yaptığınız yanlış konusunda kendinizi haklı çıkartmaya çalışmayın. Tövbekâr günahkârın yerine geçin ve suçunuzu kabullenin.

f. "Adam öldürmeyeceksin." (Yasanın Tekrarı 5:17)

Ellerinizi insan kanıyla lekelenmemiş olabilir. Ama Kutsal Kitap'ta Yuhanna şöyle yazmıştır, "Kardeşinden nefret eden katildir." (1. Yuhanna 3:15) Bu yüce ve kutsal standartla ölçüldüğümüzde, hangimiz suçlanmayı hak etmiyoruz?

g. "Zina etmeyeceksin" (Yasa'nın Tekrarı 5:18)

Bu iğrendirici günahtan kendilerini fiziksel olarak uzak tutmuş olan birçok kişi vardır. Ama kaçımız düşüncesinde temiz kalmıştır? RAB İsa ise, bize şehvetli bir bakışın Tanrı'nın gözünde zina olduğu söylüyor. Bu çok az ya da hiç kimsenin ulaşamadığı bir şeydir. Bu günah, eylem ya da düşünce olarak yüreğini kirletmişse, zamanımızın ahlakları bozuk psikologları gibi bu eylemlerinizi için mazeret uydurmayın. Luka kitabının yedinci ve Yuhanna kitabının sekizinci bölümündeki kadınların yaptığı gibi, İsa'nın ayalarına, günahınız içinde kapanın ve O'nun şöyle dediğini işitin: "Ben de seni yargılamıyorum'...'Git, artık bundan sonra günah işleme!" (Yuhanna 8:11)

h. "Çalmayacaksın" (Yasa'nın Tekrarı 5:19)

Çalmak eyleminin büyük para miktarları ya da değerli eşyaların alınmasıyla sınırlı olduğunu düşünmeye eğilimliyiz. Ama eğer biri, bir kuruş bile çalarsa, bir eve girip milyonları çalan bir adamla aynı günahı işlemiş olur. Yasal olarak kendisinin olmayanı almaktan suçlu olmayan kişi var mıdır?

i. **“Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyeceksin” (Yasa’nın Tekrarı 5:20)**

Dudakların bir yalanla hiç kirletilmedi mi? Bize şu söyleniyor: “Kötüler daha ana rahmindeyken yoldan çıkar, doğdu doğalı yalan söyleyerek sapar.” Çocukların gerçeği söylemesi için eğitilmeleri gerektiği, sık sık belirtilen bir gerçektir. Çocuklar yalan söyleme dersine ihtiyaç duymazlar, “Çünkü ağız yürekten taşanı söyler.” (Matta 12:34) Ve “Yürek her şeyden daha aldattıcıdır.” (Yeremya 17:9) Bu nedenle, aldattıcı dudakların altında aldattıcı eylemler bulunur. Bu konuda “suçsuzum” demeye kalkan kişi, yalnızca hesabı sorulacak olan yalanlarının arasına bir yalan daha ekleyen kişidir.

j. **“Komşunun... hiç bir şeyine göz dikmeyeceksin” (Yasa’nın Tekrarı 5:21)**

Kendini beğenmiş Tarsuslu Saul’un, kendi günahının farkına varmasını sağlayan buyruk buydu. Dış görünüşte bu suçlardan hüküm giymemiş olduğunu kesinlikle söyleyebilmesine rağmen, Tanrı’nın ona yasakladığı şeylerin arzusuna köle olmuş olduğunu anladı: “Buyruk da bana yaşam getireceğine, ölüm getirdi.” (Romalılar 7:10) Çünkü günah, yasa aracılığıyla işleyerek onun içinde her tür şehveti yarattı, (başkasının malına göz dikmek, cinsel istekler ve şeytani arzular) ve böylece Saul zincirlerini kıramayan aciz bir köle haline geldi. Kendinizi aynı durumda görüyor musunuz? O zaman yasanın hükmünü ve hüküm giydiğinizi kabullenin.

TEK BİR SUÇ BİLE GÜNAHTIR

Belki, dikkatle inceledikten sonra, bu on buyruğun hepsini ihlal etmemiş olduğunuzu görürsünüz. Ama Kutsal Ruh, bize, Yakup 2:8-11’de şöyle diyor: “Komşunu kendin gibi seveceksin diyen Kutsal Yazı’ya uyararak Kralımız Tanrı’nın Yasası’nı gerçekten yerine getiriyorsanız, iyi ediyorsunuz. Ama insanlar arasında ayırım yaparsanız, günah işlemiş olursunuz; Yasa tarafından, Yasa’yı çiğnemekten suçlu bulunursunuz. Çünkü Yasa’nın her dediğini yerine getirirse de tek bir konuda ondan sapan kişi bütün Yasa’ya karşı suçlu olur. Nitekim “Zina etmeyeceksin” diyen, aynı zamanda “Adam öldürmeyeceksin” demiştir. Zina etmez, ama adam öldürürsen, yine de Yasa’yı çiğnemiş olursun.”

Bir zincirin, en güçsüz halkası kadar güçlü olduğu söylenmiştir. Diyelim ki, uçurumun üzerinden geçen on halkalı bir zincire bağlısınız. Aşağıdaki boşluğa düşmeniz için kaç tane halkanın kırılması gerekir? Aynı şekilde tek bir buyruğu çiğnemişseniz, yasa tarafından hüküm giymiş bulunuyorsunuz ve bundan dolayı lanet altındasınız.

Tanrı’nın yasası, insanları kurtarmak için değil, günahın ciddiyetini belirtmek için verilmiştir, amaç, günahın büyüklüğünü ortaya koymaktır, öyle ki yasayı ihlalin öz karakteri belirtilmiş olsun. “Bu nedenle Yasa’nın gereklerini yapmakla hiç kimse Tanrı katında aklanmayacaktır. Çünkü Yasa sayesinde günahın bilincine varılır.” (Romalılar 3:20) RAB’be şükürler olsun çünkü: “Mesih bizim için lanetlenerek bizi Yasa’nın lanetinden kurtardı. Çünkü, ‘Ağaç üzerine asılan herkes lanetlidir’ diye yazılmıştır.” (Galatyalılar 3:13) O insan oldu, ve yasa altında doğdu. Yasayı kusursuz bir şekilde yerine getirdiği için yasanın cezasından muaftı. Ama O çarpmıha gerildi ve bizim yerimize geçerek yasanın lanetini üstlendi, öyle ki O’na güvenen bizler, yasanın adil yargısından muaf olabilelim. “O’na iman eden yargılanmaz, iman etmeyen ise zaten yargılanmıştır. Çünkü Tanrı’nın biricik Oğlu’nun

adına iman etmemiştir.” (Yuhanna 3:18) “Böylece Mesih İsa’ya ait olanlara artık hiç bir mahkûmiyet yoktur.” (Romalılar 8:1)

Yasa’dan özgür, ah ne kadar güzel bir konum;
İsa kanını döktüğü için artık bağışlanma vardır;
Yasa tarafından lanetlenmiş ve ilk günahla yaralanmış olan sen,
Mesih seni sonsuza kadar kurtardı.

22. “Mesih’e gelip bağışlanmadan önce, başkalarına yapmış olduğum bütün yanlışları düzeltmem gerekmez mi?”

Başkalarına yapılmış olan haksızlıklar konusunda eğitilmiş olmanız çok iyi, ama Söz’ün hiç bir yerinde kurtulmak için önce yanlışların düzeltilmesi gerektiğini söyleyen bir ifade yoktur. Ama kurtulduktan sonra elimizden gelenin en iyisini yaparak günahlarımızı telafi etmeyi arzulamamız doğrudur. Elçi, zaten kurtulmuş olanlara şöyle yazmıştır: “Hırsızlık eden, artık hırsızlık etmesin. Aksine, kendi elleriyle iyi olanı yaparak emek versin; böylece ihtiyacı olanla paylaşacak bir şeyi olsun.” (Efesliler 4:28)

Çarmıhtaki tövbe eden hırsız ele alalım. Bir çok komşusunu yaraladığı için kesinlikle suçluydu! Ama İsa’ya iman ettiği an kurtulmuş oldu. İman ettiği andaki koşullarından ötürü işlemiş olduğu herhangi bir suçun telafisini gerçekleştirmesi mümkün değildi. Elleri ve ayakları çarmıha çivilenmişti. Yaptığı kötülükleri telafi etmek amacıyla hiç bir şey yapacak gücü ve zamanı yoktu. Ama, Kutsal Acı Çeken’in aracılığıyla tamamen ve hiç duraksamadan Cennet’e uygun olmak üzere bağışlandı. Eğer bu hırsıza yaşama hakkı verilmiş olsaydı ve çarmıhtan indirilseydi, ömrünün geri kalan bölümünü kesin tövbesinin gerçekliğini göstermeye adardı. Ve mümkün olduğu kadar yapmış olduğu kötülükleri telafi etmeye çalışırdı. Ama içinde olduğu bu duruma rağmen yine de kurtarıldı. Bunun nedeni, RAB Mesih İsa’nın kefareti sağlayan emeğidir.

Siz de aynı şekilde kurtarılabilirsiniz. Kurtarıldıktan sonra da Mesih’te yeni bir yaratık olarak O’na olan sevginizi, O’nu yüceltmeye adayarak ve bencilce bir yaşam sürmeden gösterebilirsiniz. Ve eğer yanlışlarınızı düzeltebilirsiniz, insanların arasında, hem kendiniz için sevinç bulur hem de kurtarıcı lütfun gücüne tanıklık etmiş olursunuz. Ama geçmişinizi temizlemek için sarf edeceğiniz çabanın, ruhunuzun kurtuluşuyla hiç bir ilgisi yoktur. Tanrı’nın sizi kurtarması için O’na yardım bile edemezsiniz. Yalnızca Mesih’in yaptığı iş geçerli sayılmaktadır.

Sana ölüm getiren her şeyi at,
İsa’nın ayaklarının dibine at;
Yalnızca O’nda dur,
O’nun görkemli yüceliğiyle tamamlanmış olarak.

23. “İmanlı olduğumu gerçekten umuyorum, ama emin olmaya cüret etmek istemiyorum. Kıyamet gününden önce hiç kimsenin bundan emin olamayacağı düşüncesindeyim.”

İmanlı olduğunuzdan emin olmanız için kıyamet gününü beklerseniz geç kalmış olursunuz! Eğer bu konu, kıyamet gününden önce çözüm bulmazsa, sonsuza kadar kaybolmuş olacaksınız. Belki de, yüce yargı tahtını, kıyametin nedenini ve yargılanacak olanları bilmediğiniz için bu düşünceye sahipsiniz. Kıyamet günü, günahın içinde kalmış olanların yargılanması için gerçekleşecektir. Yaşayıp da Mesih’le birleşmeden ölmüş olanlar,

işlemiş oldukları günahların hesabı uyarınca yargılanacaklardır. İmanlılar orada, beyaz yargı tahtının önünde hüküm giymek için durmayacaklardır. İmanlılar konusunda Tanrımız şöyle demiştir: “Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir.” (Yuhanna 5:24)

Ben bu ayetin Douay çevirisini seviyorum, bu çeviri aynı zamanda Türkçe Kutsal Kitap tarafından da doğrulanmaktadır, benim kullandığım çeviride (NJV) “hüküm giymeyecektir” diyor, ama Douay çevirisinde, “yargılanmayacaktır” diyor. Burada ne kadar da muhteşem bir gerçek açıklanıyor, değil mi? RAB İsa’ya iman eden kişi, günahları için yargılanmayacaktır, çünkü Mesih onun için zaten yargılanmıştır. İşte bu yüzden Tanrı, Oğlu’nu Kurtarıcıları olarak kabul eden herkesi karşılıksız ve eksiksiz olarak aklar. Yukarıda verilen ayeti tekrar inceleyin. Sözü işitenlerin ve O’na iman edenlerin hepsine sonsuz yaşam verildiğini görün. Geçerli olan gerçek, işte budur. Bu nedenle, “İsa’ya iman ettiğim için sonsuz yaşama sahip olduğumu umuyorum” demek, aslında imansızlıktır. Tanrı’yı sorgularsanız, alçak gönüllülükten söz edemezsiniz. O’nun vaatlerine iman edin ve sonsuz yaşamın size ait olduğundan emin olun.

Hiç bir şeyi hak etmeme rağmen, kuşku duymadan bilirim ki,
O, Kendisine geleni kovmaz.
İman eden, müjdeyi yüksek sesle bağırarak yaysın,
İman edenin sonsuz yaşamı vardır.

24. “Kurtulduğumdan emin olmak için önce vaftiz olmuş olmam gerekmez mi?”

Vaftiz olmak doğru ve uygundur. Ama vaftiz olmak ruhun kurtuluşunu etkilemez. Petrus’un bize söylediği gibi vaftiz, Nuh’un daha önceki dönemde, gemiyle kurtulmuş olmasına benzeyen bir kurtuluşun ifadesidir. Ama bize açıkça şöyle söyleniyor: “İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı’nın armağanıdır.” (Efesliler 2:8) Filipi’deki zindancının merakla sorduğu, kesin bir yanıt gerektiren, “Efendiler, kurtulmak için ne yapmam gerekir?” şeklindeki sorusuna şu yanıt verildi, “Rab İsa’ya iman et, sen de ev halkın da kurtulursunuz.” (Elçilerin İşleri 16) Vaftiz, iman etmekten sonra gerçekleşen bir olgudur. Vaftiz, Mesih’i RAB ve Kurtarıcı olarak ilan etmenin tanrısal yoludur. Hiç bir şekilde vaftiz olamayacak durumda olan bir çok insan kurtulmuştur. Tövbekâr hırsız tekrar düşünün ve Tanrı’nın insanları kurtarmak için asla iki yolu olmadığını bilin. Bütün günahları silen İsa Mesih’in kanına güvendiğiniz zaman, o hırsız kurtarmış olan lütuf sizi de kurtaracaktır.

Vaftiz konusunda zihinleri biraz karıştıran bir kaç ayet vardır. Buna rağmen ruhunuz, lütuf aracılığıyla gerçekleşen açık ve kesin kurtuluşu vaat eden Tanrı Sözü nedeniyle huzura varsın. Kutsal Kitap’ı Kutsal Ruh’un yönetimi altında incelediğiniz zaman bu zihinleri karıştırabilen ayetlerin anlamları ortaya çıkacaktır. Ölümden kurtuluşunuzu sağlayan, Mesih’in yargı vaftizinden geçmiş olmasıdır.

RAB İsa,
Ruhunun çektiği acıyı hatırlıyoruz;
Sen Sevgi’nin derin üzüntüsü içindeyken,
Dalgalar Senin üzerini örttü.
Ölümün karanlık sularında vaftiz olurken,
Bizim için kanın akıtıldı.
Yücelikler RAB’bi, bizim için
Ölüm acısı tattı.

25. “Keşke doğru kilisede olduğumu bilebilseydim, o zaman güvende hissederdim kendimi. Ama o kadar çok kilise var ki, aklım karışıyor ve üzüliyorum.”

Güvenin kaynağı kilise değildir. Kilise, RAB Mesih İsa’ya inananların yani tek bir beden halinde Kutsal Ruh ile vaftiz edilmiş olanların topluluğudur. Kilise, ne kadar eski kökenli ve saygı değer olsa da, yalnızca basit bir topluluktan ibaret değildir. Eğer doğru kilisede olduğunuza emin *olsaydınız* ve bundan dolayı kurtulduğunuza inansaydınız, sonsuza kadar kaybolmuş olurdunuz. Güveninizin temeli, kesinlikle yalnızca kilisenin Başına, dirilmiş olan Mesih İsa’ya dayanmalıdır. Tek Kurtarıcı O’dur. Kiliseyi temel alan eylemler boştur. Ve kurtuluş için herhangi bir kilisenin üyeliğine güvenmek, aldanmaktan başka bir şey değildir. Sizi gelecek olan yargı fırtınalarının arasından geçirebilecek olan tek gemi yalnızca Mesih’tir. Hangi mezhebe dönerseniz dönün, o mezheple birleştiğiniz için kurtuluşa ulaşamazsınız. Ama İsa’ya geldiğiniz zaman, O’nun halkıyla beraber olmanın sevincini yaşamaya hazırsınızdır.

Krallığı seviyorum RAB’im,
Yaşadığın evi,
Kutsal Kurtarıcımızın kanıyla kurtardığın
Kiliseni seviyorum.

26. “İsa’nın benim için ölmüş olduğuna inanıyorum, ama kurtulmuş olduğumu söylemeye çekiniyorum, çünkü RAB’bi, sevmem gerektiği kadar sevmediğimi biliyorum.”

O’nu, sevilmesi gerektiği kadar sevenlerin olup olmadığına dair ciddi kuşkularım var. Ama kendi yüreğinizde sevgi aramanız, büyük bir hatadır. Bunun yerine, Mesih’in çarmıhında ifade edilen yüce Tanrı sevgisinden ve O’nun size yıllardır gösterdiği ilgiden ötürü sevinç duyun. Bazen sevginin daha çok sevgi yarattığını söyleriz. Bu durum, ancak RAB’be karşı duyulan sevgi söz konusu olduğunda gerçektir. O’nun sevgisiyle ilgilenmeye başladığınız zaman, yüreğiniz bu sevgiye yanıt verir ve, “Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi” (1. Yuhanna 4:19), diyebilmeniz mümkün olur. Kendi yüreğinde güven aramak, geminin demirini, geminin içine atmak gibidir. Demiri geminin yanından, bela denizinin büyük ve sorunlu dalgalarının içine atın. Öyle ki, attığınız demir derinlerdeki bir kayaya tutunana kadar aşağılara insin. Var olan tek Kaya, Mesih’tir ve O, Tanrı’nın günahkârlara karşı gösterdiği sonsuz sevginin ifadesidir.

Aşağıdaki şiirin yazarı belirsizdir, ama sözleri kutsal gerçeği içermektedir:

Eğer okyanuslar mürekkepten ve,
Dünya kâğıttan yapılmış olsaydı,
Eğer her çimen parçası bir kalem,
Ve her insanın işi yazarlık olsaydı,
Göklerdeki Tanrı’nın
Sevgisi ifade edilebilseydi,
Okyanuslar kurutulurdu;
Ama yazılan sayfalar, gökyüzüne kadar uzansalar bile,
Yine de Tanrı’nın sevgisini anlatamazlardı!

27. “Bazen her şeyin yolunda olduğunu hissediyorum, ama bazen de hatalı olduğumdan kuşkulanıp, korkudan titriyorum.”

Hangi konuda hatalı olduğunuzdan kuşkulaniyorsunuz? Eğer İsa'nın sizin için öldüğüne ve dirildiğine inanıyorsanız, bu konuda hata yapmanız imkansızdır. O'nu söylediği şekilde kabul ettiyseniz, O'na bağışlanmak ve esenliğe kavuşmak için geldiyseniz, bu konuda hiç bir hatanız olamaz. Eğer yüreğinizi O'na açtıysanız, O'nun sizin içinizde yaşamak için geldiğine emin olabilirsiniz. Çünkü O, gelip içinizde yaşayacağını vaat etti ve bu konuda hiç bir hata olamaz. Kuşkulaniıp korkudan titremeniz bu önemli temel gerçeği hiç bir şekilde değiştirmez.

Fırtınalı bir gecede, Cornwall sahilindeki kayalara çarpıp parçalanan bir geminin öyküsüne kulak verelim: Gemideki herkes öldü. Yalnızca İrlandalı genç bir çocuk kurtuldu. Bu genç çocuk, dalgalar tarafından yükseklerdeki kocaman bir uçurumun sivri tepesine fırlatıldı ve orada fırtınadan saklanacak bir yer buldu. Sabah olunca dürbünle çevreyi araştıran insanlar, onu gördüler ve tutunduğu yere doğru bir sandalla ilerlediler. Bütün gece boyunca dışarıda soğukta kaldığı için neredeyse ölmek üzere olan genç, bulunduğu yerden büyük özen gösterilerek alındı ve karaya götürüldü. Kendisine gelmesi için yapılan tedavi tamamlandıktan sonra, ona şu soruyu sordular, "Oğlum, o korkunç fırtına sırasında kayanın üzerinde hiç sarsılmadın mı?" Genç çocuk, İrlandalıları özgü aksanıyla onları şöyle yanıtladı, "Sarsılmak mı? Tabii ki sarsıldım. Ama biliyor musunuz, o kaya, fırtınalı gece boyunca hiç sarsılmadı." Eğer Mesih'e iman ettiyseniz, o kayanın üzerindesiniz. Siz sarsılabilirsiniz, ama bu durumunuz Tanrı'nın kurtuluşunu geçersiz kılmaz. Kaya yerinde durur. Kendinize bakmayı bırakın ve yalnızca Tanrı'nın Sözüne dayanın.

Karanlık, O'nun güzel yüzünü örttüğünde,
O'nun değişmeyen lütfuna dayanıyorum.
Her büyük ve güçlü rüzgârda,
Demirim yerinde durur.

Mesih'in, yerinden oynamayan Kaya'nın üzerinde duruyorum,
Kaya'nın dışındaki her şey sarsılan ve batan kumdur.

28. "Kurtuluşumun güvencesine dair kesinliğin var olduğu zamanlar yaşıyorum, ama sonra bu güvenceyi kaybediyorum. Bu karanlık zamanları neden yaşıyorum?"

Bu karanlık zamanların çeşitli nedenleri olabilir. Geçmişteki en güçlü imanlılar bile bazen buna benzer zamanlar yaşamışlardır. Bu tür karanlık zamanların nedeni, zihinsel ve fiziksel yorgunluk olabilir. Ruhlarımızın düşmanı, yorgun olduğumuz zamanları aleyhimize değerlendirmek için sürekli fırsat kollar. Şeytan, fiziksel ve zihinsel sağlığımız yerindeyken, Tanrı'nın vaatleri nedeniyle duyduğumuz huzuru bize unutturmak için her an çaba gösterir.

Yaşlı bir Tanrı hizmetkârı hakkında gerçek olan şu öykü anlatılır: Bu Tanrı hizmetkârı, halkın önünde konuştuğunda müjdeyi net ve güçlü bir biçimde duyururdu. Ama bazen, zor dönemlerden geçtiğinde, kuşkulara kapılır ve kararlı davranamazdı. Bu konuyu eşine anlattığımda, eşi ona Yuhanna 5:24'ü hatırlattı. "Size doğrusunu söyleyeyim, sözümü işitip beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir." Yaşlı Tanrı hizmetkârı bu sözleri okurken sevinçle kahkahalar attı ve şöyle dedi, "Yıllardır bu sözler hakkında vaaz vermiş olan benim, şimdi bu sözleri unutmam ne kadar garip!"

Bu olayın üstünden uzun bir süre geçti. Bu Tanrı hizmetkarının eşi bir gün odaya girdiğinde, yaşlı kocasının yatağın bir yanına eğildiğini ve Kutsal Kitabı yatağın altında tuttuğunu gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. O ise şöyle cevap verdi, "Şeytan yine peşime düştü ve onun karanlıkların prensi olduğunu biliyorum. Bu yüzden onun odanın en karanlık yerinde olacağını düşündüm, odanın en karanlık yeri yatağın altı, ve ben de ona,

yatağın altında Yuhanna 5:24'ü gösterdim, bu ayeti görür görmez beni rahatsız etmeyi bıraktı.”

Bu öykü aracılığıyla bir örneği verilmiş olan zihinsel yorgunluğu anlayabiliriz, ama söz konusu olan temel ilke doğrudur. Can düşmanınız size karşı gelip güvencenizi yıkmaya çalıştığında, ona Tanrı'nın söylediği sözleri gösterin.

Bir zamanlar kutsal güvencenin verdiği sevinçle geçen zamanların kaybedilmesi ile ilgili nedenler birbirlerinden farklı olabilirler. Elçi Petrus bu nedenlerden bazılarını, ikinci mektubuna ait birinci bölümün dokuzuncu ayetinde ima ediyor. Bundan önceki ayetlerde ruhsal gelişimin önemini belirtiyordu, imanlı, imanına erdem, erdemine bilgi, bilgisine özdenetim, özdenetimine dayanma gücü, dayanma gücüne Tanrı yoluna bağlılık, Tanrı yoluna bağlılığa kardeş severlik ve kardeş severliğe sevgi eklerken bunu doğru bir şekilde yapması için uyarılıyordu. İmanlı, bu niteliklerin içinde yeterince var olduğunu bildiği zaman, RAB'bimiz Mesih İsa'nın bilgisinde uyanık olur ve ürün verir.

Ama eğer imanlı bu nitelikler konusunda gelişmezse, tanrısal bereketin üzerinde kalmasını bekleyemez. Bu nedenle bizim için şu sözler yazılmıştır, “Bu niteliklere sahip olmayan uzağı göremez, kördür. Eski günahlarından temizlendiğini unutmuştur.” (2. Petrus 1:9) Bu sözler çok ciddi anlamlar içerirler ve günahlarından arındırılmış olan kişilerden bahsederler. Ama bu kişiler, tembellikleri ve umursamazlıkları nedeniyle günahlarının arındırılması aracılığıyla kazanmış oldukları güvenceyi kaybetmişlerdir. Geçmiş günlerde yaşadıkları bereket zihinlerinden silinmiştir.

İmanlının yaşamı hiç bir zaman durgun değildir. İmanlı, lütufta büyümelidir, aksi takdirde yaşamında döneklilik ve çürüme meydana gelir. “Yüreği dönek olan tuttuğu yolun... ödülünü alacaktır.” (Süleyman'ın Özdeyişleri 14:14) Tanrı'yla yürümeyerek, ruhunun sürüklenmesine izin veren kişinin, kurtuluş sevincini kaybedeceği kesindir. Kendinizi bu konuda inceleyin, ve eğer Kutsal Kitap'ı okuma, dua etme ya da lütfun yollarının doğru kullanımı konusunda aldırılmaz bir davranış içindeyseniz, bunların hepsini Tanrı'ya anlatın ve önünüzdeki günlerde O'nunla yürümek için çaba sarf edin, öyle ki bir imanlı olarak karakteriniz güçlensin.

Son olarak, yaşamınızda bildiğiniz ve kabul etmiş olduğunuz herhangi bir günahın, kurtuluşunuzun güvencesini ve sevincini tamamen sildiğini size hatırlatayım. “Yüreğimde kötülüğe yer verseydim, Rab beni dinlemezdi.” (Mezmurlar 66:18) Bir süre Mesih ile birlikte zaman geçiren pek çok kişi, bir zaman sonra günahla uğraşmaya başlar. Böylece Tanrı'nın Ruhunu çok üzen bir şeye tutsak olurlar ve bunun sonucunda Mesih'e kabul edilmiş nedenlerini unuturlar. yaşamınızda itiraf edilmemiş bir günahın var olmaması için çok dikkat edin. Ruhsal gücünüzü ve Tanrı ile olan paydaşlığınızı olumsuz etkileyen gizli bir günahın olmamasına çok dikkat edin.

Şimdi sıra ile sözünü edeceğim davranışlardan biri ya da hepsi güvencemizi silmek için tasarlanmışlardır: dünyasallık, herhangi bir cinsel ahlaksızlık, imanlı olarak sahip olduğunuz sorumluluklara sadakatsizlik, yersiz ciddiyetsizlik ve içinde başkalarına karşı nefret ya da kötü istek barındırmak. Eğer bu davranışların herhangi birini yapmaktan suçluysanız, Tanrı'nın huzurunda bu davranışlarınızla, şu sözleri hatırlayarak yüzleşin, “Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır.” (1. Yuhanna 1:9)

Kötü alışkanlıklardan kurtulmaya gücünüz olmadığını söyleyen ayartıcının sözlerini kabul etmeyin. Kendi gücünüzün söz konusu olmadığını unutmayın. Yaptığınız yanlış davranışlardan ötürü içtenlikle tövbe edip, RAB'be döndüğünüzde ve üzerinize gelen günahı yenmeniz için tanrısal yardıma ihtiyacınız olduğunu kabul ettiğinizde, O sizi üstlenir. Kendinizi günaha karşı ölü, ama Tanrı'nın önünde İsa Mesih'in aracılığıyla diri olarak gördüğünüz zaman, Kutsal Ruh sizde ve sizin aracılığınızla işler. Öyle ki, kötülüğe olan eğilimleriniz üzerinde zafer kazanabilirsiniz, işte o zaman yaşamınızda, sizi kurtarmış olan Tanrı'nın görkemini göstermeniz sağlanacaktır.

10. SON ÖĞÜTLER

Bu sayfalardaki satırlarda, yaşamakta olduğunuz soruna değinmemiş olabileceğimin farkındayım. Ruhunuzun kurtuluşuna dair kesin güvenceye sahip olmanızı engelleyen ne olursa olsun, çaresizliğe düşüp bu güvencenin varlığından haberdar olmaya layık olmadığınızı düşünmemeniz için size yalvarıyorum. Zihniniz ne durumda olursa olsun, vicdanınız sizi ne kadar rahatsız ederse etsin, sizi kuşatan engellere karşı koyabilmeniz için, Tanrı'nın kutsal Sözü'nde tam sizin durumunuza uygun olarak tasarlanmış bir çözüm kesinlikle vardır.

RAB İsa Mesih'i kişisel Kurtarıcınız olarak kabul ettikten ve Tanrı ile anlaştıktan sonra, Kutsal Söz'ü, Kutsal Ruh'a bağımlı kalarak dua ve derin düşünce ile okuyup, yanıtına ihtiyaç duyduğunuz her soru için Tanrı'nın kendisine bakmaz mısınız? "Alçakgönüllülere adalet yolunda öncülük eder, Kendi yolunu öğretir onlara." (Mezmurlar 25:9) O sözünü tekrarlayıp şöyle diyor, "Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana, Sözümden titreyen kişiye değer veririm." (Yeşaya 66:2)

Kutsal RAB'bimiz, Tanrı'nın arzularını yerine getirmek isteyen kişinin, O'nun öğretişini bilmesi gerektiğini söylüyor. Bunun için tek gerekli olan şey ise, günahkâr olduğunu fark etmesidir; alçak gönüllülikle ve tövbe eden bir ruhla, tek bir kişinin bile ölmesini istemeyen Tanrı'ya güvenmesi ve O'nun, yazılı Sözü aracılığıyla arzusunu ifade etmesini beklemelidir. O zaman İsa Mesih aracılığıyla ile Tanrı'nın vaat ettiği huzura sahip olacaktır.

Ancak lütfun, kendini göstermek için kullandığı yolları da ihmal etmemek gerekir. Eğer Müjde'nin duyurulduğu bir yerde oturuyorsanız, mümkün olduğu sürece Müjde'den söz edilen bir yere gidin. Çünkü dünya kendi bilgisiyile Tanrı'yı bilmediği zaman, "Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu." (1. Korintliler 1:21) Dua edilen yere sürekli gidin. Aradığımız şeyin sahibi olduklarına dair kanıt verebilen kişilere danışmaya hazır olun. Lidya dua yerindeyken, Pavlus ona gönderildi, öyle ki, ona yaşam yolu anlatılsın. RAB, bu yolu kabul etmesi için Lidya'nın yüreğini açtı. Lidya sahip olduğu ışığı izleyerek Tanrı'yı gerçekten aradı ve Lidya bu küçük parıltıyı takip ettiğinde RAB ona daha çok ışık verilmesini sağladı.

Tanrısal aydınlığı isteyen herkes için önemli olan bir nokta daha var. Tüm gücünle yaşamında var olan her günahı yaşamından çıkart. Yüreğini ve zihnini kirletecek olan her şeyden kaçın. Davut şöyle dedi, "Yüreğimde kötülüğe yer verseydim, Rab beni dinlemezdi." (Mezmurlar 66:18) Eğer tanrısızların arasında gereksiz yere kalırsan, ya da vicdanı yalnızca sertleştirmeye yarayan dünyasal zevkleri yaşamaya devam edersen, bu tür anlamsız davranışlar yüzünden kederlenen Tanrı'nın Ruhundan yardım alamazsın.

Ruhu kirleten değersiz kitapları okumayın. Yalnızca ruhu canlandıran ve ruha ilham veren kitapları okuyun. Kitap okuduğunuz zaman Kutsal Kitap'a öncelik verin, bulabildiğiniz diğer iyi kitaplardan da yararlanabilirsiniz. Bu kitaplar, ahlaki yükselten ve sonsuz değerleri açıklayan kitaplar olsun. Kurtuluşun güvencesini beklediğinizde, Tanrı'nın lütfunun zenginliğini göstermek için kullandığı yöntemleri dikkate almamak mantıksızlık olur.